PRŮVODCE

TOUR DE FRANCE

2022

sport

OBSAH

3 / **TDF 2022 NA PROGRAMU ČT SPORT A ČT SPORT PLUS**

4 / **TIPY WEBU CTSPORT.CZ**

6 / **PREVIEW TOMÁŠE JÍLKA: FURT VE STŘEHU**

14 / **JAK TOUR UMÍ UHRANOUT. ZA TŘI TÝDNY NAPŘÍČ STALETÍMI, OD POHÁDEK AŽ PO KRVAVÉ VÁLKY**

26 / **ALPE D'HUEZ**

30 / **JEZEVEC, MLADÝ AMERIČAN A JEDNADVACET ZATÁČEK. PŘÍBĚH ALPE D'HUEZ 1986**

38 / **OD EIFFELOVKY NA PLANINU KRÁSNÝCH DÍVEK: ŽENY MAJÍ VLASTNÍ TOUR. ZNOVU A SNAD UŽ NAPOŘÁD**

48 / **KDE V ČESKU NATRÉNOVAT NA TOUR DE FRANCE?**

58 / **CESTA NA GIRO D'ITALIA 2022**

70 / **KVÍZ**

78 / **TÝMY NA TdF 2022**

102 / **STATISTIKY TdF 2022**

104 / **ETAPY TdF 2022**

124 / **AUTOŘI**

FOTO NA TITULNÍ STRANĚ:
TADEJ POGAČAR VE SJEZDU
Z COL DU TOURMALET.
REUTERS/BENOIT TESSIER

TOUR DE FRANCE 2022 NA PROGRAMU ČT SPORT A ČT SPORT PLUS

DEN	ČAS	ETAPA	KM	S TOMÁŠEM JÍLKEM KOMENUJÍ
1. 7.	15:45–19:40	1.	13	Ján Svorada, Lubor Tesař
2. 7.	13:50–17:40	2.	202	Ján Svorada, Lubor Tesař
3. 7.	13:50–17:55	3.	182	Ján Svorada, Lubor Tesař
5. 7.	13:50–17:55	4.	171	František Paďour, Lubor Tesař
6. 7.	13:45–17:55	5.	154	František Paďour, Lubor Tesař
7. 7.	13:50–18:00	6.	220	René Andrle, František Raboň
8. 7.	13:50–18:00	7.	176	René Andrle, Ján Svorada
9. 7.	13:50–18:10	8.	186	Petr Benčík, Ján Svorada
10. 7.	13:50–18:10	9.	193	Petr Benčík, Ján Svorada
12. 7.	13:50–17:40	10.	148	Petr Benčík, Stanislav Kozubek
13. 7.	13:50–18:10	11.	152	Stanislav Kozubek, František Raboň
14. 7.	13:50–18:30	12.	165	Jiří Ježek, Leopold König
15. 7.	13:50–18:00	13.	193	Leopold König, Stanislav Kozubek
16. 7.	13:50–17:55	14.	192	Leopold König, Stanislav Kozubek
17. 7.	13:50–18:20	15.	202	Petr Benčík, Tomáš Konečný
19. 7.	13:50–17:50	16.	178	René Andrle, Petr Vakoč
20. 7.	13:50–17:40	17.	130	René Andrle, Petr Benčík
21. 7.	13:50–17:50	18.	143	Petr Benčík, František Raboň
22. 7.	13:50–18:00	19.	188	René Andrle, Tomáš Konečný
23. 7.	13:50–18:20	20.	40	Tomáš Konečný, Lubor Tesař
24. 7.	16:00–20:00	21.	116	Tomáš Konečný, Lubor Tesař

TIPY WEBU CTSPORT.CZ

ŽLUTÝ DRES

★★★★★ Tadej Pogačar

★★★★ Primož Roglič

★★★ Ben O'Connor, Geraint Thomas, Jonas Vingegaard

★★ Damiano Caruso, Daniel Martínez, Enric Mas, Alexander Vlasov

★ Romain Bardet, Nairo Quintana, Rigoberto Urán, Adam Yates

BÍLÝ DRES

★★★★★ Tadej Pogačar

★★★★

★★★ Matteo Jorgenson, Brandon McNulty

★★ Andrea Bagioli, Andreas Kron

★ Stefan Bissegger

ZELENÝ DRES

★★★★★ Mads Pedersen, Wout van Aert

★★★★ Peter Sagan, Mathieu van der Poel

★★★ Fabio Jakobsen, Jasper Philipsen

★★ Alexander Kristoff, Michael Matthews

★ Caleb Ewan, Dylan Groenewegen

PUNTÍKOVANÝ DRES

★★★★★ Tadej Pogačar

★★★★ Ruben Guerreiro, Primož Roglič, Jonas Vingegaard

★★★ Romain Bardet, Geoffrey Bouchard, Guillaume Martin

★★ Warren Barguil, Nairo Quintana, Michael Woods

★ Jakob Fuglsang, Thibaut Pinot, Adam Yates

KDO OBLÉKNE ŽLUTOU A CO NÁS ČEKÁ NA TOUR DE FRANCE?

POSLECHNĚTE SI NOVÝ DÍL VELO FOKUS PODCASTU

Diskutují komentátor ČT sport **Tomáš Jílek** a **Alexandra Tinková** s **Vojtěchem Jírovcem** z webu ctsport.cz. Moderuje **Ondřej Nováček**.

PRŮVODCE
TOUR DE FRANCE 2022

TOUR DE FRANCE 2021.
ČTK-AP-DANIEL COLE

PREVIEW TOMÁŠE JÍLKA:

FURT VE STŘEHU

AUTOR **TOMÁŠ JÍLEK**

Když jsem si začal podrobněji prohlížet detaily jednotlivých etap 109. ročníku Tour de France, hned mě napadlo hlavní heslo, kterým by se měly řídit všechny týmy se zájmem o celkové pořadí – jak už je dobrým zvykem, na trase Staré dámy můžou číhat „pasti“ v podstatě kdekoli, třeba i ve zdánlivě pro spurtéry jasně šitých dnech. Jenže pak jsem si při komentování přenosů z poslední velké generálky Kolem Švýcarska uvědomil, že název tohoto článku bude mít letos ještě jeden, podobně důležitý význam.

Obávám se, aby tvorba sestav pro letošní ročník nejkrásnější (nejen) sportovní akce roku tak trochu nepřipomínala lepení kádrů třeba národních týmů před hokejovým mistrovstvím světa (bude prostě minimum času na „sehrávání“, sestavy se můžou doplňovat na poslední chvíli). Jestli si totiž někdo myslel, že strašák jménem C-19 už světový peloton definitivně opustil, tak průběh švýcarských etap, kde závodníci opouštěli startovní pole rychleji, než těm ostatním přibývaly kilometry na tachometru, každého drsně vyvedl z naivního omylu.

Nepamatuju, že by v posledních letech někdy panovala taková nejistota ohledně konečných nominací téměř všech týmů před Grand Boucle. Zatímco další „přípravný“ závod Critérium du Dauphiné z tohoto pohledu proběhl poměrně hladce, v zemi helvétského kříže se doslova zhmotnily ty nejhorší černé můry všech sponzorů, majitelů, manažerů či sportovních ředitelů, které je děsí těsně před startem události sezóny.

Obléknete se do žlutého trikotu průběžného lídra, ale následující den už se v něm na startu nepředstavíte; po víc jak ročním čekání zase vyhrajete etapu na akci nejvyšší série a o pár dnů později máte (minimálně) potřetí během 2 let pozitivní test na covid; nebo se vašemu týmu vyhýbají pády a zranění, jenže pak ho musíte celý stáhnout z dalšího průběhu závodu…

„Furt ve střehu“, jak by pravil klasik, tak letos bude muset být mnohem širší kádr, než bylo obvyklé v minulosti. Naprosto klíčové bude, aby v „závodním módu“, tedy mentálně připravení na start top závodu sezóny byli i ti jezdci, kteří jsou zdánlivě jen zálohou s relativně malou šancí na samotnou účast na Tour. To bude zásadní součást práce a přístupu všech členů týmů, pochopitelně vedle snahy minimalizovat jakékoli riziko nákazy.

Téměř zázrakem lze nazvat skutečnost, že především na konec léta odsunutý ročník 2020 proběhl (s výjimkou ředitele závodu) z pohledu korona-pandemie až neuvěřitelně hladce. Teď je světová cyklistika v situaci, kdy v obrovské nejistotě a ohrožení původně plánovaných nominací, strategie a plánů pro ty tři strhující týdny jsou ty nejfavorizovanější stáje. UAE, Jumbo či Bahrain předčasně opustily Švýcarsko, ideální situace rozhodně nepanovala ani u Grenadýrů, a tak dlouho připravované scénáře (tedy kdo bude lídrem na Tour, jak byly rozloženy síly mezi Dauphiné a Tour de Suisse, jak se ladily vazby mezi týmovými kolegy) se klidně můžou zásadně přepracovávat.

BEN O’CONNOR PROTI PŘESILE ŽLUTÝCH DRESŮ TÝMU JUMBO-VISMA. ČTK/PANORAMIC/VINCENT KALUT

Mimochodem na samostatnou studii a analýzu by rozhodně byla skutečnost, že nejlépe z celé švýcarské šlamastyky vyšly až na výjimky francouzské stáje. Tohle všechno přidává letošnímu žlutému dobrodružství ještě před velkým startem na neodhadnutelnosti a zajímavosti pro diváky a na nervech týmovým manažerům a sportovním ředitelům.

Historický moment Tour zažije hned na svém začátku v podobě nejsevernějšího startu v historii, v jedné z metropolí, která by klidně mohla kandidovat na titul „hlavní světové město cyklistiky“ – úvodní časovka ulicemi Kodaně (výjimečně už v pátek) aneb o rok odložená party kvůli přesunu nejrůznějších sportovních akcí v loňském roce, to bude oslava v království nejen Hanse-Christiana Andersena, ale i kola. Následují dvě etapy po dánských ostrovech, které mohou klidně způsobit podobnou akci „kulový blesk“ jako některé „placaté“ etapy v předchozích třech ročnících Tour.

SROVNÁNÍ DVOU HLAVNÍCH FAVORITŮ V ZÁVODECH, KTERÉ OBA DOJELI

Primož ROGLIČ		Tadej POGAČAR
17.	Milán–Sanremo 2022	5.
4.	Il Lombardia 2021	1.
1.	Milán–Turín 2021	4.
48.	mistrovství světa 2021 / silniční závod	37.
28.	olympijské hry 2021 / silniční závod	3.
13.	Lutych–Bastogne–Lutych 2021	1.
1.	Kolem Baskicka 2021	3.
1.	Lutych–Bastogne–Lutych 2020	3.
6.	mistrovství světa 2020 / silniční závod	33.
2.	Tour de France 2020	1.

První týden na francouzském území (a částečně i belgickém a švýcarském) bude vším možným, jen ne nějakým poklidným čekáním na vjezd do velehor. Pátá etapa děsí favority celkového pořadí, kteří obvykle nevyhledávají drsné severské klasiky, skoro 20 kilometry po dlážděných úsecích, známých z královny klasik Paříž–Roubaix. O dva dny později se karavana Tour znovu vrací na v poslední dekádě nejčastěji využívaný horský dojezd, Planinu krásných dívek ve Vogézách (pro Primože Rogliče to předloni bylo spíš místo velmi ošklivých čarodějnic). Navíc stejně jako před třemi lety i se šotolinovým nášupem v samotném závěru. Do průběžné klasifikace určitě promluví i dvojice švýcarských etap, jedna finišující v srdci olympijského hnutí v Lausanne, druhá, zakončující úvodní blok, s dvěma vrchařskými prémiemi první kategorie.

Lahůdkou o 2 chodech prostředního týdne, která leckomu jistě pořádně ztěžkne v žaludku, je bezpochyby ďábelská kombinace etap číslo 11 + 12; během 24 hodin budou muset cyklisté zvládnout pět (!) horských prémií mimořádné kategorie: dvakrát přes Galibier z opačných směrů, na den francouzského národního svátku 14. července jako cíl naplánované legendární pivem provoněné zákruty Alpe d´Huez – je třeba dodávat víc?

Dvakrát přes Galibier z opačných směrů, na den francouzského národního svátku 14. července jako cíl naplánované legendární pivem provoněné zákruty Alpe d´Huez – je třeba dodávat víc?

Další pasti pro jezdce usilující o co nejvyšší konečné umístění tradičně nastražily „středně propečené“, tedy jak je pořadatelé charakterizují „medium“ etapy na přelomu druhého a posledního týdne v Centrálním masivu s dojezdy v Mende a Foix – ideální terén pro totální cyklistiku!

Závěr Tour má v posledních letech už celkem ustálenou podobu (teď ovšem není řeč o „povinném“ dojezdu na Elysejských polích): dva pyrenejské brutální testy s kopci dobře známými (Aspin, Aubisque, Hautacam) i novými (Spandelles), které asi zásadně vymalují podobu top desítky, jsou následovány rovinatou devatenáctou etapou s předpokládaným únikem početné klasikářské party, a „vinařsko-sýrařskou“ časovkou (součet chronometrů v hodnotě 54 kilometrů je na poměry současných grand-tourových akcí opravdu hodně výživný, mimochodem druhý nejvyšší za posledních devět let).

Stát se spolehlivým lídrem týmu pro celkovou klasifikaci na třítýdenním etapáku, to opravdu není disciplína, kterou se lze naučit ze dne na den; i proto je v posledních letech tak málo případů, kdy to „náhradník“ za indisponovanou jedničku zvládl na top úrovni

PELOTON V ROCE 2021 POD VÍTĚZNÝM OBLOUKEM. REUTERS/STEPHANE MAHE

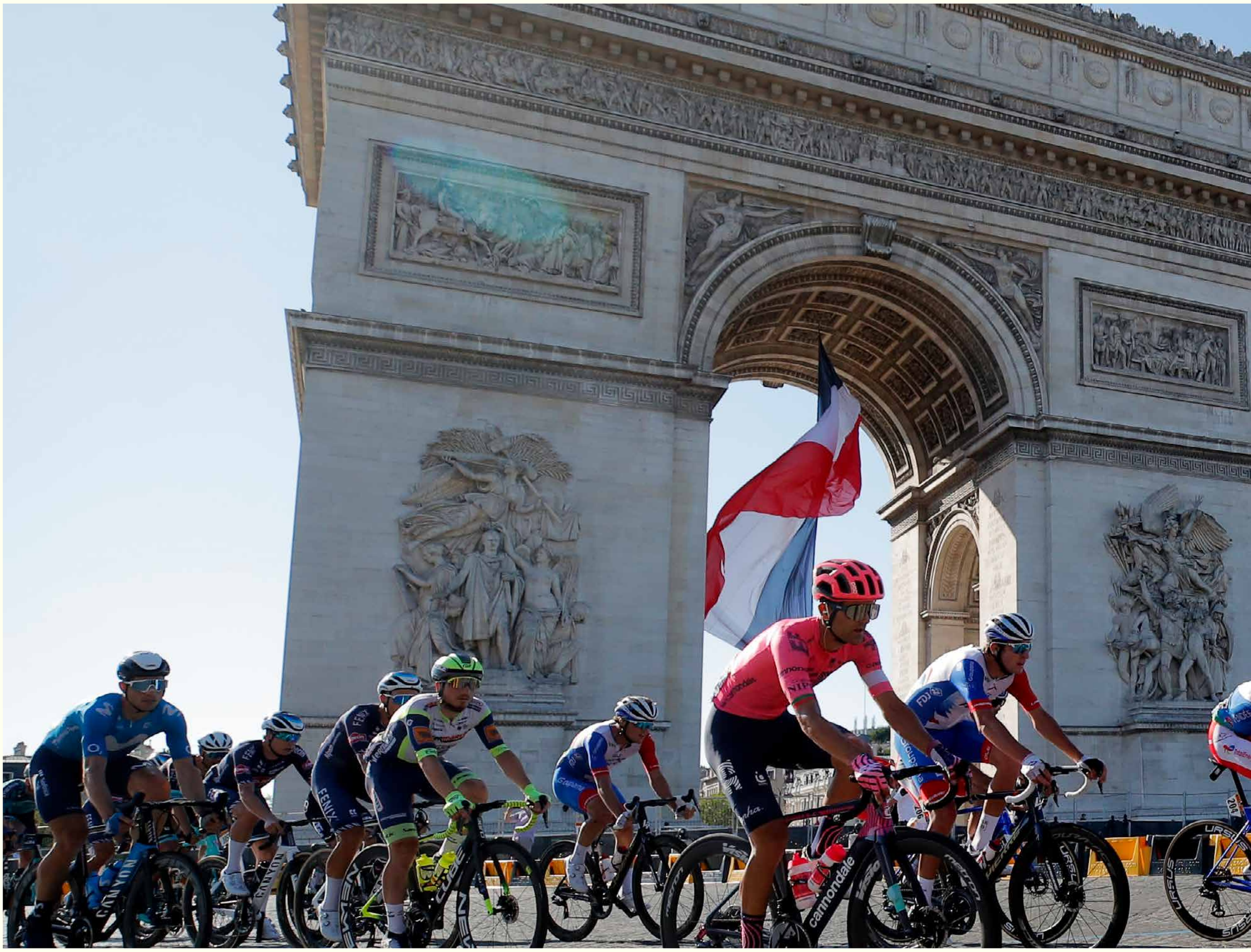

(např. Carapaz, Caruso, König, Vingegaard). Znovu se tak vracíme k pravidlu číslo jedna: „furt ve střehu“. Kdo na něj jen na chvilku během letošní Tour de France zapomene, nemá šancit. A právě vzhledem ke všem zmíněným okolnostem, které nikdo nemůže mít nikdy plně pod kontrolou, bude 109. ročník ještě větší detektivkou než obvykle.

Stará dáma stojí i letos před velkou výzvou a znovu musí potvrdit, že i přes přibývající léta otáčky jejích kol prostě nedokáže nic zastavit; vždyť už se v minulosti úspěšně poprala s tolika problémy a nástrahami osudu. Žlutý karneval totiž k francouzské DNA patří stejně neodmyslitelně jako Eiffelovka, výtečné víno, lanýže, stávky a Bébel.

Vive le Tour!

PRŮVODCE
TOUR DE FRANCE 2022

ZA TŘI TÝDNY NAPŘÍČ STALETÍMI, OD POHÁDEK AŽ PO KRVAVÉ VÁLKY.

JAK TOUR UMÍ UHRANOUT

AUTOR **HYNEK ROLEČEK**

JAK TOUR UMÍ UHRANOUT

LACETS DE MONTVERNIER.
ČTK/PA/PETE GODING

Nebát se a snít. O věčné pohádkové touze, o severním větru, který bývá krutý, o hlavách kočičích, jejichž úšklebky nutí k šílenému a nebezpečnému tanci, o slavných architektech, vědkyních, herečkách, ragbistech a všech jejich inspiracích. O romantických skalkách, kouzelných kostelících, urputných bitvách, neskutečných panoramatech. Kudy šlapou nohy závodníků Tour de France, tam vzpomínky jen rostou.

Severněji Tour de France ještě nestartovala. Zatímco pěnu dní dánské metropole rozčísnou časovkářské speciály a bouření cyklistiky znalého publika, nenápadný pohled obletované a jako pěně tiché mořské víly spočine čtyři kilometry před cílem na zástupu odvážných.

Pouť, která měří více než tři tisíce kilometrů, začíná. A pohádky chybět nebudou, jen ne všechny skončí šťastně. Start je zase na správném místě, v Kodani se točí snad více kol, než chodí obyvatel. Obří ženská postava cyklistiky od Seppa Mattinena bude usměvavě shlížet na své strojově šlapající kolegy na třídě Norrebrogade.

Větrem i temnou historií

V Roskilde se opře do pedálů poprvé celistvý peloton. I tady se jezdí na kole jedna radost, akorát k tomu pořádně fučí. Od všudypřítomného moře. A na vůni tresek nebo sleďů mužům v trikotech nesejde. Ani na divokých růžích, které obklopují dánské Saint Tropez, jak se říká nevelkému letovisku Holbaek. Kolem středověkých hradů, ale třeba i nejstaršího nepřetržitě fungujícího kina na světě se cyklisté vznesou mezi modř a modř na 18 kilometrů dlouhý Most přes Velký Belt, který nezná nic než vítr.

V cílovém Nyborgu za sebou jezdci nechají i temnou dánskou minulost, kterou připomíná nenápadný ostrůvek Sprogo, kde se ještě do roku 1967 ve znamení eugeniky prováděly sterilizace žen neprovdaných, retardovaných či prostitutek.

Rovina a zase rovina. Třetí etapa a zase typické Dánsko, i když na jihu výrazně prosakuje potýkání s Německem. Ukrýt se v balíku a člověk může být jak v bavlnce z Vejle. U letního sídla dánské královské rodiny, u Graastenu, už bude únik možná pohlcen. Lopatky ikonického mlýnu u městečka Dybbol zamávají sprinterům, kteří se vřítí do další bitvy, a tentokráte patrně nejen německo-dánské jako téměř před 160 lety.

První pondělí a hned volno. Alespoň pro závodníky, členové týmu budou mít plné ruce práce s převozem veškerého materiálu na francouzskou půdu. Z Dunkerquu do Calais činí výškový rozdíl pouhé tři metry, ale drobné kopečky Západních Flander umějí potrápit. V Pas de Calais, místech, kde na jaře 1944 Adolf Hitler očekával hlavní spojeneckou ofenzivu, dají se nyní předpokládat leda tak útoky odvážných „únikářů“. A třeba jako Louis Blériot, který se odtud vydal na epochální pouť nebesy přes kanál La Manche, se oni, anebo zase ti sprinteři prolétnou ulicemi Calais.

Pořád to bylo spíš milé šolichání. Z Lille do Arenbergu ale nastane skoro akrobatické představení. Je třeba si udělat pohodlí. V jedné ruce sklenici silného piva, v druhé misku s mušlemi a hranolky a podívaná na jedenáctinásobný tanec na kostkách bude o to zajímavější. Legendární Roubaix tentokrát cyklisté jen líznou a stočí se na jih.

PAVÉ NA ÚSEKU ZÁVODU PAŘÍŽ-ROUBAIX
ČTK/AP/MICHEL SPINGLER

Vstříc další bitevní symbolice. Zatímco Filip II. zajistil integritu francouzského území, Jan Bezzemek podlehl tlaku šlechty a přijal o rok později Magnu Chartu. Bitva u Bouvines v létě roku 1214 patří mezi stěžejní v evropské historii, v závodu na kolech zdaleka o tolik nejde, přesto i tady se možná nachýlí k prvním opravdu důležitým momentům letošní Tour.

Může to začít jako vtip. Platini, Maradona a Pelé se sejdou na jednom stadionu a… Ale ono se to v roce 1988 skutečně stalo.

Rolničky docinkaly, Gillové už dávno odložili svoje dřeváky, skvrny od krvavých pomerančů smyl déšť, karnevalové radovánky v zapadlém Binche nahrazují jiné zvyky potrhlé civilizace. Zase po třech letech. Julian Alaphilippe tu v roce 2019 odstartoval v dobrém rozmaru vstříc vítězství v Épernay, tentokráte by se mohl radovat po překonání nelehkých ardenských „zdí“ v Longwy. Odskok do Belgie nemá dlouhého trvání. Trasa vede zpět do vlasti makronek, prožene se i Sedanem, městem, kterým je prodchnuto aroma strastiplného francouzsko-německého soupeření.

Může to začít jako vtip. Platini, Maradona a Pelé se sejdou na jednom stadionu a… Ale ono se to v roce 1988 skutečně stalo. Na předměstí Nancy v Tomblaine, kde startuje další etapa. Ovšem nápis na dresu, který tehdy měl Maradona na hrudi, by důvod k úsměvu mohl zavdat. No drug.

Závodníci projedou pod nenápadným kopečkem Léomont, který v roce 1914 obsadili Němci a pak osmkráte Francouzi. Symbol zbytečnosti válečného reje. Rychle pryč a dál. Do Vogéz a malého Finska. Krajinu

před klíčovým výstupem zdobí pestrá mozaika jezer a jezírek, které tu kdysi zanechal ledovec. Tím klíčovým a stěžejním je zas a opět Planina krásných dívek, snové místo, kde ovšem během Tour dopadají na zem především fyzicky skutečné krůpěje potu a často se stává spíše planinou ošklivých hochů.

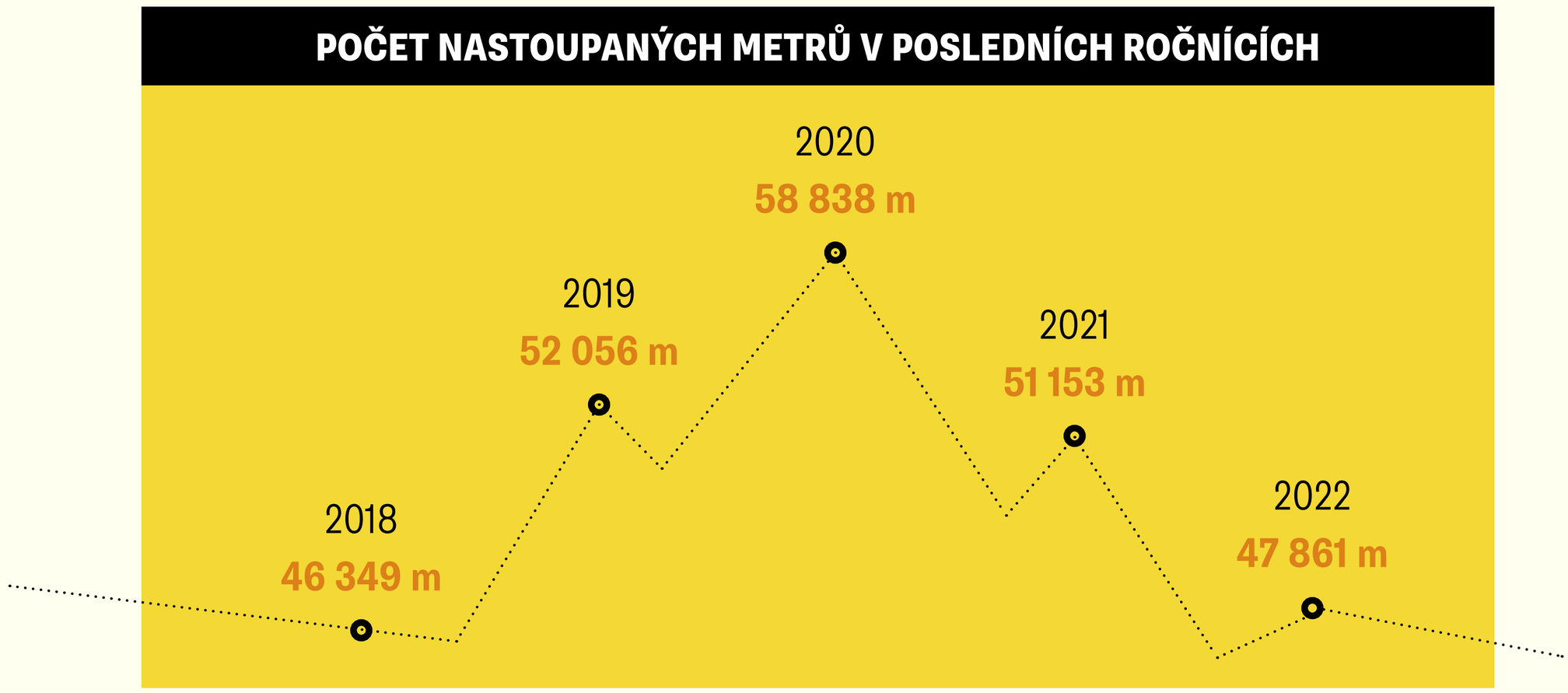

Švýcarsko – mezi jezerem, inspirací a velehorami

Jindy uzavřená, letos míří Tour za hranice nejen všedního, ale také často za ty nevšední francouzské. Dánsko, Belgie a teď přijde na řadu i Švýcarsko. Startuje se v Dole, ale žádné obří kopce cyklisté ještě rubat nebudou. Spíš krátké svižné štiplavé stěny. Další naděje pro ryzí klasikáře. Pokud ovšem zdraví dá. Jen drobná připomínka na okraj: v Dole se narodil Louis Pasteur, který se mimo jiné proslavil vývojem očkování proti vzteklině. I díky tomuto obrovskému kroku pro lidstvo se Tour konečně vrací do normálu. I když… Pokud to nedopadne jako nedávno na pouti Švýcarskem.

Z Jury, kde vládnou vína odrůdy Savagnin a sýry Comté, městečkem Champangole, kde se narodil fenomenální biatlonista Quentin Fillon-Maillet, kolem nekonečného vodopádu Bief de la Ruine, muzea brýlí, kde vystavují i dalajlámovy okuláry, rovnýma, nebo spíš šlapajícíma nohama do Švýcarska až do střediska olympismu Lausanne.

Devátá etapa a první skutečně horský test se vším všudy. I když první polovina z téměř dvousetkilometrové porce ještě nenabídne alpské vrcholy. Jezdci, a především fanoušci se mohou kochat břehy Ženevského jezera a hradem, o kterém se rozepsal George Gordon Byron. Na nádherném místě, které je dnes vůbec nejnavštěvovanější památkou Švýcarska, se autor inspiroval k napsání poémy o dvou nepoddajných bratrech. A nepoddajnost, byť nikoli názorová, ale především fyzická, se na Tour nezřídkakdy uplatní.

Co by kamenem dohodil leží oblíbené letovisko Montreux, kde se naopak cyklistikou nechal inspirovat umělec. Freddie Mercury tu údajně napsal píseň Bicycle Race, když při nahrávání alba Jazz sledoval Tour de France.

A za dalších pár kilometrů další ze skvostů. Na pouhých 64 metrů čtverečních vtěsnal Le Corbusier nekonečnou dávku důmyslnosti, jednoduchosti a účelnosti. Ville Le Lac je 99 let. O něco málo méně než Staré dámě.

V pelotonu už bude jistě cítit velké chvění. Za sebou nechává místo, kde poslední léta svého života strávil Charlie Chaplin, i region, odkud pochází jeden z nejznámějších švýcarských sýrů Gruyere. Zpátky do Francie a rovnou neúprosným stoupáním na Pas de Morgins do Chatel les Portes du Soleil.

Narodil se v roce 1933 v Tunisku. Kdo by se byl nadál, že necelých třicet let nato udělá revoluci v alpském lyžování. Rodina Jeana Vuarneta se záhy usadila v Morzine, jednom z mála francouzských horských středisek založených ještě před druhou světovou válkou. I díky svému vynálezu – postoji v tzv. vajíčku – ovládl olympijský sjezd ve Squaw Valley. Odtud startuje po dni volna už desátá část závodu.

Sprinterská prémie před závěrečným stoupáním leží nedaleko sanatoria Sancellemoz, kde zemřela Marie Curie-Skłodowská. Potom už nastane čas na další alpskou řežbu. Kochání stranou, a to ani

u Combloux, které díky neobyčejnému výhledu na okolní horské masivy označil Victor Hugo jako perlu Alp.

Panoramat si diváci Tour užijí ažaž. V jedenáctém dějství proniknou jezdci hluboko do srdce Alp. Čeká je Télégraphe, Galibier a Col du Granon v úchvatné výšce 2413 metrů nad mořem. Tour je taková příjemná kratochvíle. A zemí her (pochopitelně i těch olympijských) je okolí Albertville. Pasuje to k sobě a Stará dáma má okolní cesty řádně prošlapané. Ale trasy míjejí i místa s pohnutou historií.
Na ruinách biskupského paláce vystavěla francouzská armáda pevnost. Aiton proslul i jako disciplinární středisko pro vojáky bojující v Alžírsku. V současnosti už tu dávno stojí byty a výhledů si mohou užívat návštěvníci restaurace.

FANOUŠCI ČEKAJÍ NA PELOTON NA CROIX DE FER.
ČTK/AP/LAURENT CIPRIANI

Od háďat k obrům

Jednou z nejkrásnějších serpentinových pasáží nabízí nenápadná horská prémie druhé kategorie. Stavba silnice s převýšením 400 metrů od řeky Arc do vsi Montvernier trvala celých šest let. Za kolik minut se tu prosmýknou blázni na kolech? Odtud poletí do světa jistě nadmíru výtečné obrázky supících cyklistů šimrající šedavého hada.

Po drobném háděti nastává čas obrů. „Ach! Sappey! Ach! Laffrey! Ach! Col Bayard! Ach! Tourmalet! Musím prohlásit, že vedle Galibieru blednete a jste sprostá břečka: před tímto obrem nezbývá nic jiného než smeknout a poklonit se!“ napsal první ředitel Tour de France Henri Desgrange v roce 1911. Otázkou je, zda pobledne někomu i žlutý dres a naděje na úspěch.

A pokud měl někdo Galibieru málo, druhý den je taky den. Průsmyk, který se tyčí ještě výše než cíl předchozí etapy, bude tentokráte předkrmem. Na cestě z Brianconu se dotknou cyklisté nebes. Poté klesnou volným pádem až do Saint Michel de Maurienne a projedou kolem místa, které pamatuje největší drážní katastrofu v dějinách Francie a jednu z nejstrašnějších vůbec, při které zahynulo 425 vojáků mířících na vánoční dovolenou.

Po Col de la Croix de Fer následuje bonbon. Stoupání na Alpe d’Huez, které před šedesáti lety zdolal i legendární Fausto Coppi. Vyšlapal a… Zplacatěl. Davy fanoušků na největší svátek Francie ukážou, jak umí být Stará dáma atraktivní. A tady bych si dovolil malou odbočku. Ne, moment, odbočovat zrovna tady není možné. Cesta je jen jedna. Přímo, anebo spíše velmi krkolomně vzhůru.

S Alpami se peloton rozloučí příznačně v Grenoblu, který bývá často odrazovým můstkem pro výlety do evropských velehor. Ze Stendhalova města přes La Cote Saint André, rodné město Hectora Berlióze kolem jednoho z největších římských divadel ve Vienne. Kulturní atmosféru pomalu naruší důlní závan historie cílové

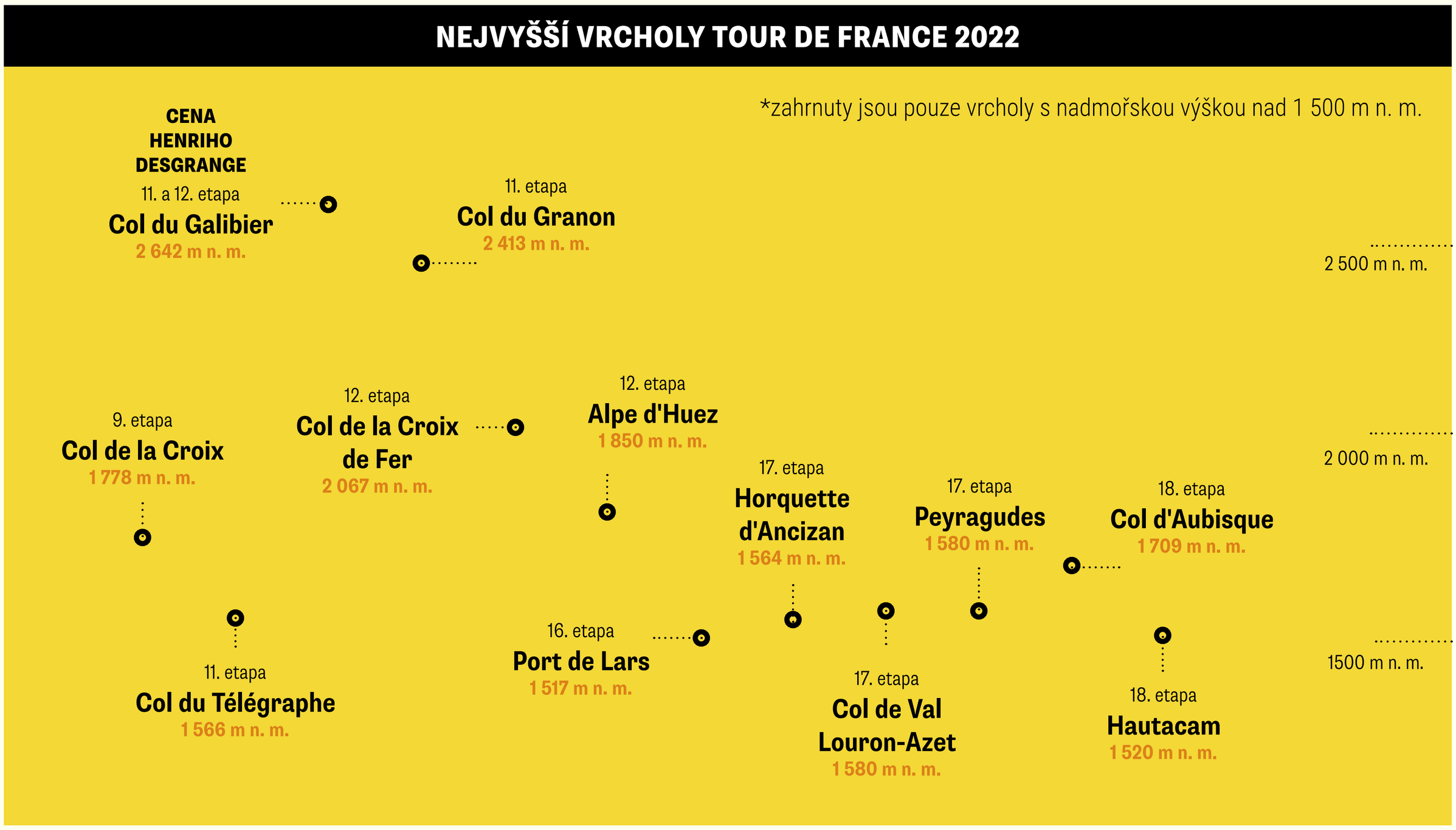

destinace. Jak příznačné, že etapa, ve které se opět bude zuřivě bojovat o zelený trikot, končí ve městě, kde řádí fotbaloví Les Verts.

Vypadá to na obvyklou cestu do nikam. Z Centrálního masivu čiší osamocení a snivé dálavy. Kohopak zlákají k úniku v kopcovité 14. etapě? Když minou jezdci 154. kilometr a projedou kolem městečka Chateauneuf de Randon, byl by ten správný čas pomyslet na hrdinství. Tady v létě padl jeden z největších francouzských bojovníků stoleté války Bertrand du Guesclin. V 16. století bil v cílovém Mende možná největší zvon celého křesťanstva, ale cyklističtí zarputilci ho neuslyší, jeho hlas umlkl dávno během náboženských válek.

Už máte dost obyčejné bramborové kaše? Zkuste aligot. Brambory, máslo, mléko, česnek, sýr Laguiole, nic víc. Snad jen míchat a drtit do úmoru. V Rondez je jako doma. A tady se bude šlapat do úmoru směrem na jihozápad kopečky i rovinami až do Carcassonnu.

Město Lautrec by možná nikomu nic na první poslech neřeklo, kdyby bývalo nebylo Henriho de Toulouse Lautreca, jehož rodina se k tomuto regionu hrdě hlásila. Sám žil nezřízený umělecký život, ale kromě tanečnic a animírek měl slabost i pro cyklistiku. Dáma je to svůdná a láska může být sžíravá i okouzlující. Pohádkově okouzlující jako romantické ruiny katarských hradů i upravené opevnění načančaného Carcassonne.

Čas na bublinky ještě daleko před Paříží

Po zaslouženém odpočinku pod bastiony se vydají jezdci na cestu departementem Aude. A podobně jako zdejší kopcovitá krajina hýří přírodní i historicko-kulturní rozmanitostí, může dopadnout rozmanitě i etapa se dvěma jedničkovými vrcholy. K oslavám nezaměnitelně patří šumivé víno. A to vůbec nejstarší na světě – blanquette – pochází od benediktinů z opatství Saint Hillaire. Trasa mine jedny z největších jeskyní Evropy v Lombrives, kde podle legendy spočívá Pyrene, kvůli které Herkules navršil impozantní pohoří. Bez něj si Tour snad ani nelze představit. Díky, siláku.

Další útok na velehory povedou cyklističtí fanatici ze Saint Gaudens. Zatímco poutníci do Santiaga de Compostely obdivují nádhernou románskou baziliku svatého Petra, na nic podobného patrně poutníci do Paříže myšlenky mít nebudou. Ani o pár kilometrů dále ve stínu impozantní románsko-gotické katedrály Panny Marie v Saint Bernard de Comminges.

I ty nejzapadlejší místa ve Francii mohou překvapit. Nenápadný opevněný Sarrancolin, co by mohl nabídnout? A přesto tamní mramor zdobí interiéry Malého Trianonu ve Versailles, pařížské opery, nebo dokonce i Empire State Building. A krásou detailů překypuje i nejslavnější etapový závod. Tři týdny, stovky hodin, tisíce minut a rozhodují zlomky sekund, centimetry, náhoda. Drama v cíli na letišti v Peyragudes snad nebude takové jako v úvodní scéně bondovského

filmu Zítřek nikdy neumírá, i když explozivní podívanou nelze vyloučit.

Jedna z drobných jistot padla. Pyrenejské etapy se tentokráte obejdou bez Pau. Ale start královské etapy pohoří na hranicích se Španělskem je na programu v další tradiční destinaci, Lurdech, městě zázraků. Jedna z posledních šancí, jak se pokusit zaútočit, jedna z posledních urputných obran žlutého pokladu. Jen 143 kilometrů a takový krátký výlet na vyhlídku. Z Hautacamu jsou pitoreskní Lurdy téměř jako na dlani.

Tour začínala daleko odsud, v Dánsku. Ale dánská královská rodina má k vinařské oblasti kolem Cahors výjimečný vztah. Patří jí majestátní hrad Cayx. A nejeden Dán byl schopným sprinterem. Hory za zády, nastal čas výbušnosti a výraznější svalové hmoty.

Tou mimochodem disponuje i jedna z největších hvězd francouzského ragby, mlýnová spojka Antoine Dupont, který zahájil svou zářivou kariéru v Magnoacu, místu startu 19. etapy. Na něj budou reflektory ovšem cílit až za rok a půl, kdy Francie hostí mistrovství světa.

Ještě jedna možnost k přesypání pořadí. Vpředvečer velkého finále se pojede proti chronometru. Rovina, záludná dvě strmá stoupání před cílem, necelých 41 kilometrů z Lacapelle Marival do Rocamadouru. Nádherné místo k oslavě, ale ještě nikoli pasování vítěze. Poutní místo na skále umí oslnit a překvapit. Kdo oslní a překvapí na časovkářském speciálu?

A pak už jen úsměvy, přípitek, promenádní tempo, trocha nervozity, trochu více nervozity v posledních kilometrech, zoufalé pokusy o únik a pravděpodobně velká bitva elitních sprinterů, kteří dokázali „přežít“ hory. A majestátní přivítání největšího hrdiny. I když hrdina na konci Tour není jeden, jsou jich desítky. A desítky dalších příběhů, o které je bohatší a obtěžkanější Stará dáma v nejlepších letech.

ALPE D'HUEZ

PARAMETRY

- DÉLKA **13,8 KM**
- SKLON **8,1 %**
- PŘEVÝŠENÍ **1 124 M**
- START **726 M N. M.**
- CÍL **1 850 M N. M.**

ČÍSLOVANÉ ZATÁČKY

Na začátku příběhu číslovaných zatáček do francouzského zimního střediska stojí jiný kopec – slovinský Prelaz Vršič. Francouzský hoteliér **Georges Rajon**, který poprvé pozval slavný závod na Huézy, měl slovinské lesy v oblibě, rád tam jezdil rybařit a lovit a zamiloval si i ikonický kopec s 50 číslovanými zatáčkami spojující Kranjskou Goru a Bovec. Kromě samotných čísel je ve Francii na značkách uvedena i aktuální nadmořská výška, opět stejně jako ve Slovinsku. Navíc jsou tu ale zvěčněni i všichni jezdci, kterým se tu podařilo vyhrát etapu na Tour.

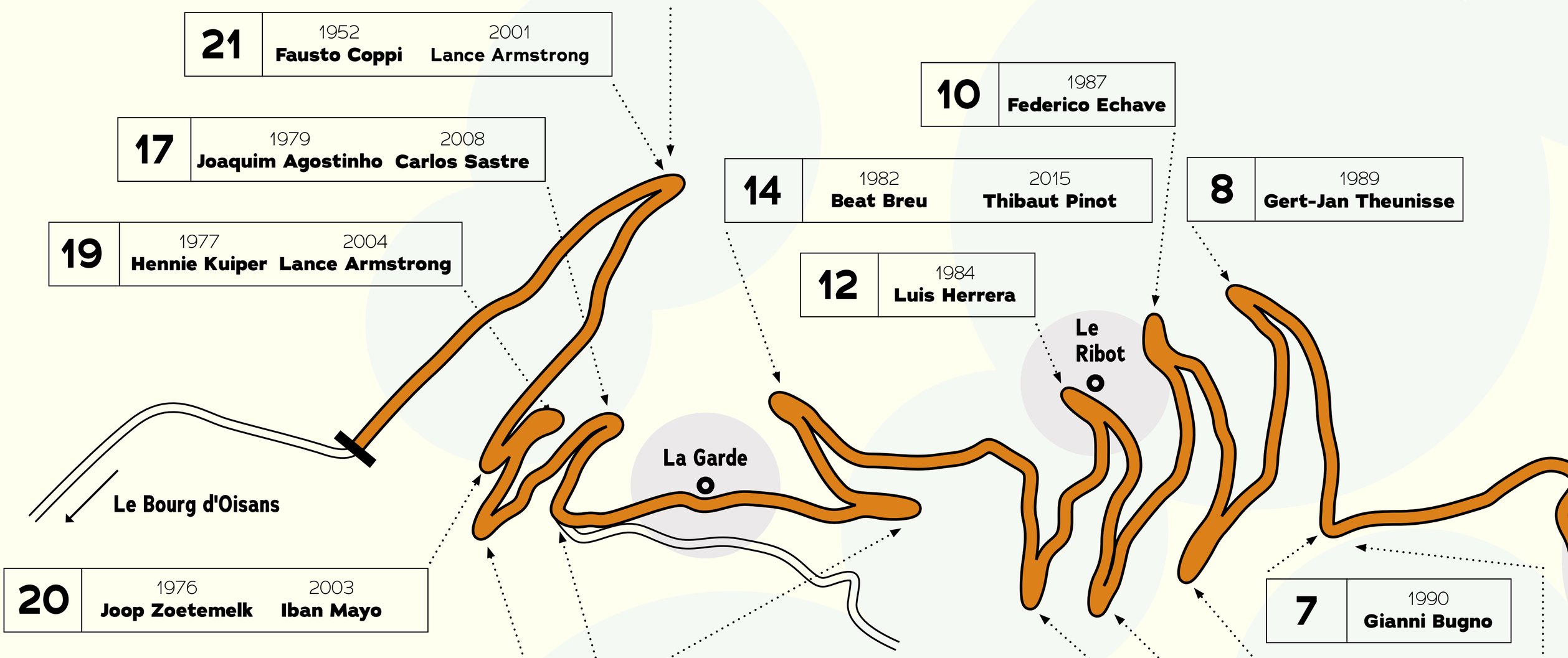

HOLANDSKÝ KOUT

Všechny zatáčky jsou speciální, ale ta s číslem 7 mezi nimi vyčnívá. Na počest několika památných vítězství nizozemských cyklistů tu pokaždé fanoušci vytvoří ten nejužší špalír. Můžete se spolehnout, že i letos kout u kostela sv. Ferreola zbarví dýmovnice do oranžova a místo na dalších pár dní načichne pivem.

AUTOR **ZDENEK TOMÁŠEK**

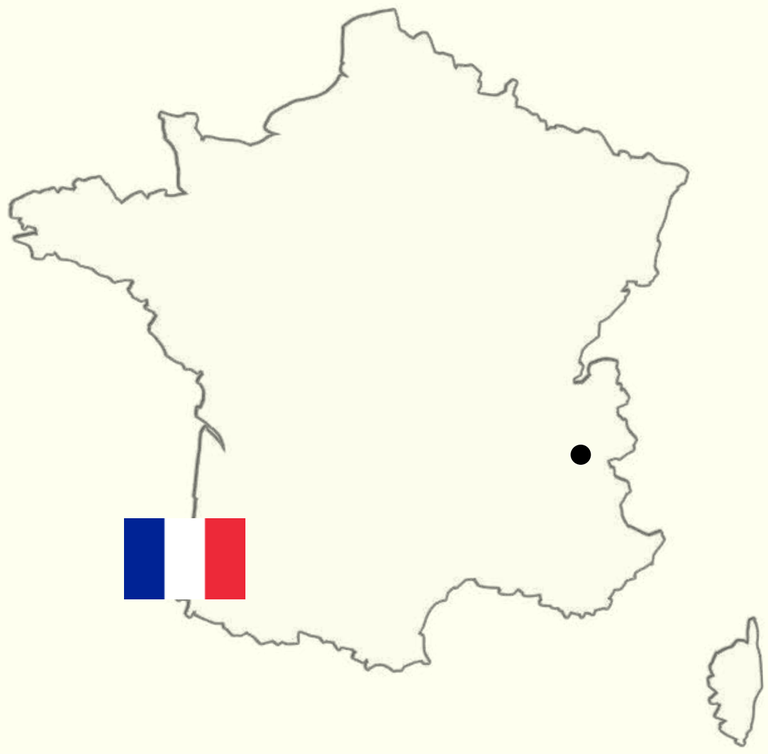

NULTÁ SERPENTINA

Je serpentin opravdu 21? Jen pokud je počítáte odspodu ve smyslu „kolik jich zbývá k dosažení města Alp d'Huez“. Nikoli už ale pokud chcete dojet až do cíle, to by vás čekalo po cestě nepříjemné překvapení. Po „jedničce“ se totiž objeví ještě jedna ostrá zatáčka č. 0. „Nula“ byla označena až v roce 2011 na počest nizozemského amatérského cyklisty, který neúspěšně bojoval proti rakovině právě i výjezdy na svůj "národní" kopec.

STRMÁ ČÁST

Stoupání dosahuje nejprudšího sklonu hned v prvních dvou kilometrech, proto se taky v minulosti často útočilo rovnou zkraje kopce. Další prudká pasáž pak přichází po výjezdu z vesnice Huez.

CÍL

Není mnoho stoupání na světě, které by měly u silnice pro cyklisty pečlivě vyznačen konec. Zde to jistí francouzské „Arrivée“ na obou stranách silnice.

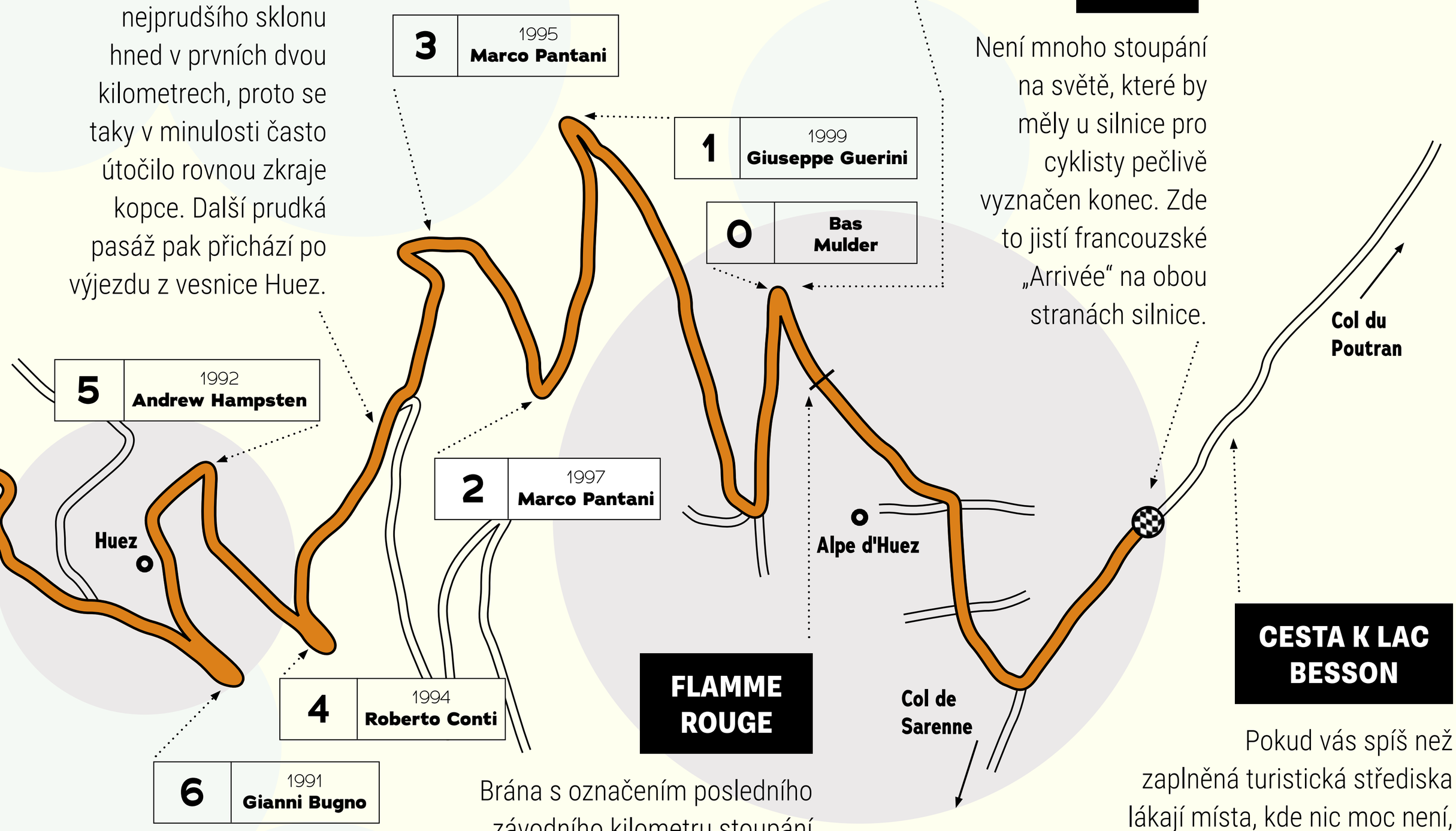

FLAMME ROUGE

Brána s označením posledního závodního kilometru stoupání – cyklisté za sebou mají asi třicetimetrový tunel a před sebou už jen jednu zatáčku a dva kruhové objezdy.

CESTA K LAC BESSON

Pokud vás spíš než zaplněná turistická střediska lákají místa, kde nic moc není, podívejte se ještě další dva kilometry za finiš na rozcestí Col du Poutran. Ačkoli je silnice sjízdná i pro silniční kola, závod sem nikdy nedojel. Rozbitý asfalt pak končí ještě o další dva kilometry dál u jezer Lac Besson a Lac Noir ve výšce 2 060 m n. m. V roce 1952 tu během volného dne po vítězství odpočíval Fausto Coppi.

PAMÁTNÉ ROČNÍKY

1952

Ač zimní středisko stálo v Alpe d'Huez už od třicátých let, závod sem zavítal do roku 1976 pouze jednou. Rovnou se ale jednalo o první horský finiš v historii Tour. Etapu po neuvěřitelných 266 km (jelo se až ze švýcarského Lausanne) vyhrál **Fausto Coppi**. Na kopci, který údajně zvládl za 45:14, pak vyměnil svůj ikonický dres Bianchi za žlutý a až do Paříže mu už ho nikdo nesebral.

1986

Ten příběh asi znáte. **Bernard Hinault** měl ten rok šanci na historické šesté vítězství, slíbil ale pomoci ke slávě týmovému kolegovi **Gregu LeMondovi**. Francouzovo ego sice vzdorovalo, síla Američana v Alpách ale rozhodla – nejprve ujel o den dříve na Col du Granon, pak si Hinaulta pohlídal i v památném společném dojezdu do Alpe d'Huez ve 166 km dlouhé etapě, kterou přesně okopíruje ta letošní.

1997

Tempo rozjíždí hned od začátku tento rok dominující **Jan Ullrich**, taktovku pak přebírá **Marco Pantani** a odmítá se posadit zpátky do sedla. Už v zatáčce č. 19 zůstávají na čele s německo-italskou dvojicí jen **Bjarne Riis** a **Richarde Virenque** a společně míří pekelným tempem k cíli. Tam se všichni dostanou za méně než čtyřicet minut a vklouznou mezi nejlepší dvacítku časů historie.

2004

Slavné stoupání je výrazně spjaté i s **Lancem Armstrongem**. V roce 2001 se tu otočil po **Janu Ullrichovi** a s nepřirozeně kamennou tváří během pár vteřin odspurtoval pryč. O tři roky později při horské časovce pak milion diváků u tratě přihlíželo jeho další dominanci. V zatáčce č. 1 definitvně setřásl o dvě minuty dříve startujícího Ivana Bassa a stvrdil tak v té době rekordní šesté vítězství.

2013

Ke stému výročí si Tour nadělila dva výstupy na Alpe d'Huez v jeden den – jenže aby se cyklisté dostali znovu pod kopec, muselo se sjíždět přes Col de Sarenne po nepříliš kvalitní silnici. Kolegové z druhého a třetího místa celkového pořadí **Alberto Contador** a **Roman Kreuziger** tu zaveleli k útoku. Ale síly jim pak ve druhém výjezdu scházely a český jezdec nakonec ztratil i místo na pódiu.

2018

„Stále jedu na Chrise," vysvětloval tu po svém vítězství Froomův týmový parťák **Geraint Thomas**. Že si nenechal ujít příležitost poprvé na Alpe d`Huez vyhrát ve žlutém dresu (na třicátý první pokus!), to je jasné. Nicméně většina fanoušků už začínala tušit, že to nemusí být jen dílčí úspěch na společné cestě za Froomovým pátým vítězstvím. Co naznačily Alpy, potvrdily o pár dní později Pyreneje.

NEJRYCHLEJŠÍ ČASY VÝJEZDŮ NA ALPE D'HUEZ

POŘADÍ	ČAS	CYKLISTA	PRŮMĚR	ROK	NÁRODNOST
1.	**36:50**	**Marco Pantani**	22,58 km/h	1995	Itálie
2.	**36:53**	**Marco Pantani**	22,45 km/h	1997	Itálie
3.	**37:15**	**Marco Pantani**	22,23 km/h	1994	Itálie
4.	**37:36**	**Lance Armstrong ***	22,02 km/h	2004	USA
5.	**37:41**	**Jan Ullrich**	21,97 km/h	1997	Německo
6.	**38:03**	**Lance Armstrong ***	21,76 km/h	2001	USA
7.	**38:10**	**Miguel Indurain**	21,69 km/h	1995	Španělsko
	38:10	**Alex Zülle**	21,69 km/h	1995	Švýcarsko
9.	**38:12**	**Bjarne Riis**	21,67 km/h	1995	Dánsko
10.	**38:22**	**Richard Virenque**	21,58 km/h	1997	Francie

Časy výjezdů jsou převzaty z blogu climbing-records.com fanouška Mihaie Simiona. Je nutné brát přehled s rezervou, časy se v průběhu let lišily nejen díky technickým vymoženostem, ale i kvůli umístění v závodu. Ve výsledcích je zařazena i časovka z roku 2004, kdy měřeným úsekem prolétl nejrychleji **Lance Armstrong**. Ten byl z pochopitelných důvodů z oficiálních listin vyškrtnut, my zde jeho časy pro srovnání uvádíme (označeny hvězdičkou). Kdo je králem Alpe d`Huez ale spekulovat nemusíme. Italský Pirát **Marco Pantani** jel v rámci nejslavnějšího etapového závodu na vrchol třikrát a byly z toho tři nejrychlejší výstupy všech dob. Pro porovnání – nejrychlejší čas posledních patnácti let drží **Nairo Quintana**, který v roce 2015 při neúspěšném nahánění **Thibauta Pinota** vyšplhal do finiše při průměrné rychlosti 21,03 km/h za 39 minut a 22 sekund.

PANTANI ODSTRKUJE DIVÁKA PŘI 19. ETAPĚ ROČNÍKU 1997. REUTERS

JEZEVEC, MLADÝ AMERIČAN A JEDNADVACET ZATÁČEK.

GREG LEMOND STOUPÁ PO BOKU BERNARDA HINAULTA. AP

PŘÍBĚH ALPE D'HUEZ 1986

AUTOR **VOJTĚCH JÍROVEC**

V roce 1984 to vypadalo, že jeho éra končí. Bernard Hinault v etapě vrcholící na Alpe d'Huez zkoušel další ze svých čím dál více bláznivých nástupů, soupeři ho ale brzy nechali za sebou. A ten nejsilnější z nich, mladičký Laurent Fignon, se při pohledu na urputně šlapajícího „Jezevce" dokonce rozesmál. „Hinault byl úžasný," vzpomínal s jistým sarkasmem i po letech.

Jenže přestože to v polovině 80. let působilo, že Hinaultova vláda nad Tour de France a světovou cyklistikou je u konce a novým hegemonem bude Fignon, dopadlo to nakonec úplně jinak. Přestože v třiadvaceti letech vyhrál pařížský rodák svou druhou Tour, další žlutý dres už i vinou mnoha a mnoha zdravotních problémů nezískal.

Dnes – a je to k cyklistovi, který zemřel v roce 2010, nespravedlivé – se na Fignona vzpomíná hlavně jako na poraženého z Tour de France 1989, kdy závod ztratil o pouhých osm sekund až v závěrečné časovce. V jistém smyslu podobný osud potkal později další „příliš mladé šampiony" Jana Ullricha či o další dekádu později Andyho Schlecka.

V roce 1986 se Tour de France na Alpe d'Huez vrátila. Horské středisko nemá zdaleka takovou cyklistickou historii jako Galibier, Izoard nebo mnohé další alpské vrcholy. Vždyť poprvé slavné serpentiny vyjel peloton až v roce 1952, kdy byl první na vrcholu Fausto Coppi. Stal se tím také prvním vítězem etapy s horským finišem v historii Tour.

Ne, Alpe d'Huez se do panteonu světové cyklistiky dostalo nikoli díky heroickým (a zpravidla vybájeným) příběhům z doby před a těsně po první světové válce. Téměř čtrnáctikilometrový kopec se na cyklistické mapě objevil hlavně díky snaze místních hoteliérů o lepší turistickou návštěvu. Tour de France byla způsobem, jak jejich rezorty ukázat veřejnosti.

Ne nadarmo se tak Alpe d'Huez přezdívá s mírným posměškem „Hollywoodská hora". Hollywood ovšem symbolizuje silné příběhy a nutno říct, že na tomto místě se jich udála celá řada. Po Coppiho dnes do historie zapsaného prvovýstupu následovalo několik nizozemských triumfů (čtyři z pěti finišů mezi lety 1976 až 1981) a dnes je tak Alpe d'Huez známé také jako „oranžová hora".

V roce 1986 se cyklisté cestou jednadvaceti číslovaných serpentin vydali znovu. Byla to jedna z nejpamátnějších Tour historie – tento titul je samozřejmě diskutovatelný a každý má nárok na to mít svého vlastního favorita. Byla to také poslední v kariéře Bernarda Hinaulta, který o rok dříve přidal jako teprve třetí cyklista po Jacquesu Anquetilovi a Eddy Merckxovi svůj pátý triumf. Po něm to dokázal zatím jen Miguel Indurain.

K žlutému dresu mu v roce 1985 výrazně pomohl mladý Američan Greg LeMond. Dohoda mezi oběma jezdci týmu La Vie Claire byla vcelku přímočará: pomoz mi nyní a příští rok na to nezapomenu. Ovšem takové dohody mohou být také poměrně vratké, zvlášť když se do všeho přimotá sportovní ego, ješitnost a obrovské očekávání francouzského publika.

Pro LeMonda tak jeho „slíbená“ Tour probíhala úplně jinak, než si představoval. Hinault byl lepší v první časovce a poté v dvanácté etapě do pyrenejského střediska Pau spolupracoval se Španělem Pedrem Delgadem tak, že společně na LeMonda najeli takřka pět minut. V polovině závodu tak vedl nad svých mladším soupeřem, ale zároveň týmovým kolegou o šest minut a vypadalo to, že Tour je rozhodnutá. A napětí mezi oběma jezdci se dalo krájet.

Jenže hned v následující etapě přišel další z Hinaultových bláznivých nápadů, zamýšlených zjevně jako zastrašení konkurence. Tentokrát ale v etapě číslo 13 končící stoupáním Superbagneres (jezdci museli během dne přejet Tourmalet, Aspin a Peyresourde) přestřelil a většinu náskoku ztratil. „Kdyby neměl tenhle sebevražedný nápad, Tour by byla jeho. Ale jeho hrdost byla silnější,“ hodnotil to po letech Hinaultův dlouholetý sportovní ředitel Cyrille Guimard, dnes vnímaný jako jeden z nejlepších stratégů cyklistické historie.

BERNARD HINAULT PŘI PREZENTACI TÝMU LA VIE CLAIRE S MAJITELEM BERNARDEM TAPIEM (1984). LE PARISIEN

Alpe d'Huez bylo na programu v osmnáctý den závodu. V předchozí etapě, která poprvé a do letošního roku naposledy končila na Col du Granon, se LeMondovi premiérově podařilo obléknout se do žlutého dresu. Pomohla mu k tomu „Jezevcova" slabost na Izoardu a také problémy s kolenem, které francouzskou legendu trápilo.

Před Hinaulta se díky skvělému výkonu na Granonu dostal také rachitický Švýcar Urs Zimmermann, a právě on přispěl k tomu, jak etapa nakonec probíhala. Hinault se totiž rozhodl sesadit jej z druhé příčky stůj co stůj, což ovšem (pokolikáté již) ohrožovalo LeMondovou pozici. Po čtyřiceti kilometrech, ve sjezdu z Galibieru, „Jezevec" nastupuje.

„Díval jsem se za sebe, co udělá Zimmermann. Jenže ten byl přilepený na mé zadní kolo a k ničemu se neměl. Takže jsem zase byl v situaci, kdy jsem měl svázané ruce," vzpomínal LeMond v knize „Slaying the Badger" letos zesnulého novináře Richarda Moora. Sám stíhat nemohl, jen by tak Zimmermanna dovezl ke svému týmovému kolegovi. A pokud by neudělal nic, Tour by byla Hinaultova.

Ve sjezdu severní strany Galibieru naštěstí pro Američana leží krátké stoupání Télégraphe, kde LeMond nastoupil svému švýcarskému soupeři a nakonec jej v klesání dokázal definitivně utrhnout. „Když se dotáhne k Hinaultovi, nedojde k žádnému očnímu kontaktu, nepromluví spolu ani slovo. Kouká se přímo před sebe na silnici," píše Moore.

Následuje Croix de Fer, kde Hinault žádá LeMonda, aby do kopce jeli rozumné tempo. Pravá divočina přijde po překonání vrcholu, kdy „Jezevec" předvede asi nejriskantnější sjezd svého života. „Nikdy jsem neviděl nic podobného. Hinault letí v devadesáti kilometrech za hodinu a LeMond hned za ním," vzpomínal jeden z dvojice tehdejších ředitelů závodu Felix Lévitan. Ve sjezdu se také, nepředstavitelně pro „běžného" cyklistu, nakloní a vyčůrá.

Společně absolvují i vleklou štreku údolím k patě stoupání Alpe d'Huez, zbytek pelotonu je daleko za nimi (Zimmermann dojede třetí o více než pět minut zpět). Pak už následuje samotné finále a jeden z nejpozoruhodnějších výstupů v historii Tour. Hinault znovu, tak jako po většinu dne, jede první a rozráží davy fanoušků, které i tento rok přilákala slavná „oranžová hora".

Hollywoodská hora napsala hollywoodský příběh. „Greg a já jsme tu ukázali to nejlepší, co na našem sportu je," řekne Hinault v cíli.

„Dobře to dopadne," říká nervóznímu LeMondovi, který se obával, aby jej nesrazil někdo z publika. Možná si při tom vzpomněl na Merckxe, kterého v roce 1975 udeřil fanoušek a připravil jej o šestý triumf na Tour de France. LeMond navíc coby Američan uprostřed francouzských davů byl na cestě k tomu sebrat titul velké domácí ikoně – to nebylo jen tak.

Ale vše dobře dopadlo. Hinault po čtrnáct kilometrů, zatáčku za zatáčkou, táhne svého mladšího nástupce stoupáním nahoru. Před cílem se oba chytnou za ruce a LeMond nechá pětinásobného šampiona Tour projet cílem jako prvního. Podobné gesto předvedou o 34 let později Richard Carapaz a Michal Kwiatkowski z týmu Ineos Grenadiers, kteří se budou radovat v etapě do La Roche sur Foron během Tour 2020.

Bylo to symbolické předání žezla, zároveň nezištná pomoc mentora svému žákovi. Hollywoodská hora napsala hollywoodský příběh odcházení starého šampiona. „Greg a já jsme tu ukázali to nejlepší,

PEUG
95
TOTAL
MICHELIN

co na našem sportu je," řekne Hinault v cíli. Statistiky posléze ukáží, že oběma výstup trval 48 minut, tedy o tři minuty více než v roce 1952 Coppimu. Marco Pantani bude o jedenáct let později rychlejší dokonce o více než deset minut.

Na tom ale záleželo jen pramálo. „Hinault se tu stal ještě více milovaným. Ukázal, že se z lovce může stát hajný. A ať už se stane cokoliv, v očích publika vyhrál. Jestli vyhraje žlutý dres, je vítězem; jestli ne, je z něj idol," napíše v reakci na to, co na Alpe d'Huez viděl, francouzský dramatik Jean Amadou. „Přes to všechno, co jsem s Tour už zažil a všechen cynismus, který se ve mě nasbíral, mi tato etapa vrátila takovou tu naivní radost, kterou jsem v sobě měl už moc dlouho potlačenou," vyzná se.

Samozřejmě, ne všechno bylo tak idylické. Publikum události osmnácté etapy vzalo jako symbolické předání trůnu, ale Hinault měl jiné plány. V televizním rozhovoru po skončení etapy řekne: „Greg se tu dnes hodně naučil. Doufám, že vyhraje ten silnější z nás. Tour zdaleka není u konce. Někdo třeba spadne, hodně věcí může nastat…" Zmatený je i LeMond, který stejně jako všichni ostatní měl za to, že Hinault už složil zbraně. „Jeho tvář má najednou barvu popela," napíší příští den noviny.

Greg LeMond nakonec své vítězství uhájil a o několik dní později na pódium v Paříži, na kterém jej doplnili Hinault a Zimmermann, mohl slavit. Bylo to první z jeho třech vítězství – psychicky, když už ne fyzicky, ovšem jistě nejtěžší. Události z etapy na Alpe d'Huez vypadají, jako by je napsal scénárista amerického velkofilmu. Pod povrchem ale vše uhlazené a hladké nebylo.

BERNARD HINAULT BĚHEM SVÉ POSLEDNÍ TOUR DE FRANCE.
STEFANO SIROTTI

PRŮVODCE
TOUR DE FRANCE 2022

OD EIFFELOVKY NA PLANINU KRÁSNÝCH DÍVEK

TÝM JUMBO-VISMA NA ČERVNOVÉ WOMEN'S TOUR.
TWITTER.COM/JUMBOVISMAWOMEN

ŽENY MAJÍ VLASTNÍ TOUR. ZNOVU A SNAD UŽ NAPOŘÁD

AUTOR **ALEXANDRA TINKOVÁ**

Champs Elysées bude svědkem historického okamžiku. Ještě než do Paříže přijede slavit triumf letošní držitel žlutého trikotu, odjedou zde první etapu vlastní Tour také ženy. Ano, svět cyklistiky se po 33 letech znovu dočkal oficiálně organizované ženské verze nejslavnějšího etapového závodu. Je to projekt promyšlený, dobře připravený, a snad směřuje ženskou cyklistiku tam, kde už roky měla být. Vítej Tour de France Femmes!

Rok 1984 je pro cyklistky velmi významný. V Los Angeles se poprvé podívají do silničního závodu na olympijských hrách, ale ještě předtím je v červenci čeká první ročník Tour de France Féminin. V osmnácti etapách, které ve zkrácené verzi kopírují závod mužů, si závodnice vychutnají slavná stoupání, rozestupující se davy i svá jména napsaná na vozovkách.

Do finiše na Elysejských polích dorazí až na jedinou všechny cyklistky a dají alespoň částečně umlknout posměváčkům, kteří nevěřili, že by ženy mohly takto náročný závod dokončit. Asi neslyšeli o Alfonsině Stradaové, která už v roce 1924 objela s muži italské Giro.

Ročník, který vyhrála americká vrchařka Marianne Martinová, je ale dlouhou dobu také posledním důstojným pokusem o ženskou Tour. V příštích letech ubývá etap i účastnic a v roce 1989 Société du Tour de France (dnešní ASO) z ekonomických důvodů závod ruší.

Až do roku 2014 další pokusy začínají a krachují bez jakékoliv návaznosti na mužský závod. Pod Pierrem Bouém funguje ženská náhrada mezi lety 1992–2009 často za spartánských podmínek. Trojnásobná vítězka Tour Cycliste Féminin Fabiana Luperiniová později vzpomíná na náročné dvojité etapy a dlouhé přesuny, během kterých se cyklistky stíhají najíst jen v autě.

Le Tour Entier a boj za rovnoprávnost v cyklistice

Grande Boucle Féminin roku 2009 čítá pouze čtyři etapy a pak mají ženy znovu smůlu. Kvarteto závodnic se ale se stavem ženské cyklistiky odmítá smířit. Není přece možné, aby se i ve 21. století pohybovaly cyklistky na periferii jakéhokoliv zájmu diváků, médií i sponzorů.

Je červenec 2013 a na webových stránkách change.org vychází petice mířená na pořadatele Staré dámy Amaury Sports Organization. Stojí za ní tři cyklistky Kathryn Bertineová, Marianne Vosová a Emma Pooleyová a také triatlonistka Chrissie Wellingtonová. Požadují, aby ženy mohly závodit v těch samých závodech jako muži a hlavně, aby příští léto stály na startu 101. Tour de France. Jejich snahu podpoří podpisem téměř sto tisíc lidí.

Dlouholetý ředitel Tour de France se nebojí říct, že chce vytvořit něco trvalého, co bude fungovat i za sto let.

Kampaň Le Tour Entier má u francouzské Grand Tour vlastně jenom začít a postupně vybojovat ženské cyklistice místo na výsluní. Od pořadatelů Tour dostávají závodnice v příští sezoně kompromis, jednodenní závod La Course by Le Tour de France. Až v roce 2020 se ASO odhodlá k dalšímu kroku a začnou se proslýchat spekulace o etapovém závodu. V květnu následujícího roku je vše potvrzeno. Ženy dostanou svou Tour.

14. října 2021 odhalují Christian Prudhomme a Marion Rousseová v pařížském Kongresovém paláci trasu zbrusu nového závodu. Dlouholetý ředitel Tour de France se nebojí říct, že chce vytvořit něco trvalého, co bude fungovat i za sto let.

Vlastní trasa a konec na Planině krásných dívek

Tour de France Femmes opravdu vypadá dobře. Podporuje ji řada sponzorů, má zajištěné televizní pokrytí a závodnice na rozdíl od ženského Gira a Vuelty znají trasu s dostatečným předstihem. I proto je pro řadu z nich boj o „maillot jaune“ hlavním cílem probíhající sezony.

ÉTAPE 1	Dimanche 24 juillet **PARIS TOUR EIFFEL › CHAMPS-ÉLYSÉES | 82 km**
ÉTAPE 2	Lundi 25 juillet **MEAUX › PROVINS | 135 km**
ÉTAPE 3	Mardi 26 juillet **REIMS › ÉPERNAY | 133 km**
ÉTAPE 4	Mercredi 27 juillet **TROYES › BAR-SUR-AUBE | 126 km**
ÉTAPE 5	Jeudi 28 juillet **BAR-LE-DUC › SAINT-DIÉ-DES-VOSGES | 175 km**
ÉTAPE 6	Vendredi 29 juillet **SAINT-DIÉ-DES-VOSGES › ROSHEIM | 128 km**
ÉTAPE 7	Samedi 30 juillet **SÉLESTAT › LE MARKSTEIN | 127 km**
ÉTAPE 8	Dimanche 31 juillet **LURE › LA SUPER PLANCHE DES BELLES FILLES | 123 km**

TRASA TOUR DE FRANCE FEMMES 2022.
LETOURFEMMES.FR

Zajímavý je také koncept závodu. Ženy odstartují do své první etapy v pařížských ulicích 24. července, tedy v den, kdy už muži budou vytáčet nohy, fotit se s fanoušky a stříkat po sobě šampaňské. Francie a celý cyklistický svět si tak prodlouží svůj „svátek“ o další týden závodění.

V osmi etapách čeká na peloton čítající 24 týmů 1029 kilometrů. První dvě etapy budou zajímavé především pro sprinterky, které budou bojovat o zelený dres pro nejlepší ženu bodovací soutěže. Bitva o celkové pořadí se může rozhořet v regionu Champagne. Posledních 25 kilometrů třetí etapy navíc kopíruje trasu třetí etapy mužské Tour z roku 2019, kde se v cílovém Épernay poprvé oblékl do žlutého Julian Alaphilippe.

Mezi vinohrady se cyklistky ještě zdrží a čtvrtá etapa z Troyes do Bar sur Aube bude klasikářskou lahůdkou. Na 126 kilometrech plných krátkých prudkých stoupání musí závodnice absolvovat také čtyři úseky po štěrku. Po náročném dni pak přijde rovnou ten nejdelší,

Ženy budou bojovat o historický zisk žlutého trikotu v náročné etapě s dojezdem na Planině krásných dívek.

175 kilometrů dlouhá rovinatá zkouška do Saint Dié des Vosges. Šestá etapa do Rosheimu s několika kratšími stoupáními by mohla zase nahrávat jezdkyním v úniku.

Vrcholem znovuzrozené ženské Tour bude pohoří Vogézy a dvě závěrečné horské prověrky. Sedmý den peloton zamíří přes sedla Petit Ballon, Platzerwasel a Grand Ballon, z posledního sjede do finiše v lyžařském středisku Le Markstein.

Překvapením v programu je určitě absence časovky. Ženy budou bojovat o historický zisk žlutého trikotu v náročné etapě s dojezdem na Planině krásných dívek, kde se na Tour v roce 2020 odehrál právě v boji s časomírou jeden z největších zvratů posledních let. Zdolají i „vražedný“ Ballon d'Alsace, stoupání zařazené do Tour de France už v roce 1905.

A kde hledat favoritky? Lídryně týmu Trek-Segafredo a letošní vítězka Paříž–Roubaix Elisa Longo Borghiniová bude mít silnou oporu v mistryni světa Elise Balsamové nebo v Ellen Van Dijkové. Demi Volleringová vyhrála loňskou edici La Course a na Tour bude spoléhat na silný tým, SD Worx přiveze mimo jiné Lotte Kopeckou nebo Ashleigh Moolmanovou. Možná ale největší favoritkou je dvojnásobná vítězka Gira Annemiek Van Vleutenová z Movistaru.

Kromě této trojice je potřeba počítat i s Martou Cavalliovou z FDJ, a nikdy není radno zapomínat ani na trojnásobnou mistryni světa Marianne Vosovou ze stáje Jumbo-Visma. Překvapit by mohla také čerstvá vítězka Vuelty a Burgos Juliette Labousová z týmu DSM.

Je to jenom začátek

Přestože nový závod vzbudil veskrze pozitivní ohlasy mezi cyklistkami bývalými i současnými, je potřeba si přiznat, že se stále může posouvat. Je na místě adresovat délku jednotlivých etap i celého závodu, televizní pokrytí nebo prize money, přičemž ani v jednom z těchto bodů se ženská Tour té mužské ani neblíží.

Malou záhadou zůstává pravidlo Mezinárodní cyklistické unie (UCI), které omezuje ženské etapové závody na šest dní a maximální délku jedné etapy na 160 kilometrů. ASO sice díky výjimce zvedla počet etap Tour de France Femmes na osm a délku páté etapy na 175 kilometrů, pro porovnání má ale mužská Tour 21 etap a maximální délka jedné je omezena na 240 kilometrů. Trochu to naznačuje, že UCI i ASO

MARTA CAVALLIOVÁ
VYHRÁVÁ VALONSKÝ ŠÍP.
TWITTER.COM/LETOURFEMMES

ŽENY MAJÍ VLASTNÍ TOUR. ZNOVU A SNAD UŽ NAPOŘÁD

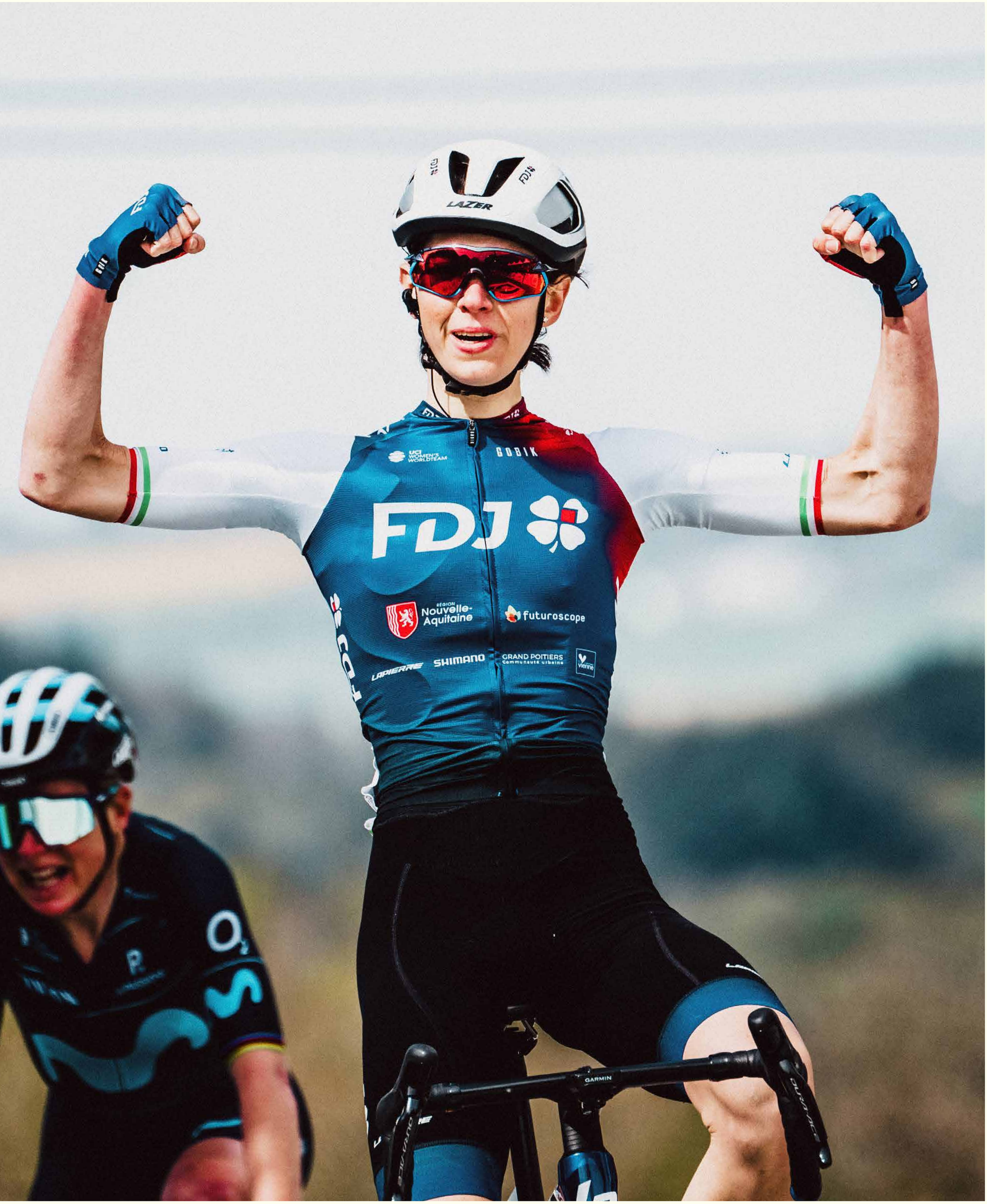

mají pocit, že ženy nezvládnou absolvovat na kole to samé co muži. Zpátečnické, vezmeme-li v úvahu, že ženy běhají ultramaratony, přeplavou La Manche nebo odjedou dálkové běhy na lyžích ve stejné trati jako muži.

Nevyrovnané odměny jsou v cyklistice dlouhodobě předmětem sporu. Když se vrátíme znovu do roku 1984, Laurent Fignon si tehdy přišel na 225 tisíc dolarů, zatímco Marianne Martinová dostala jen tisíc. Vloni vzbudily poprask rovněž odměny na Paříž–Roubaix, Sonny Colbrelli si vydělal 30 tisíc eur a Lizzie Deignanová kromě dlažební kostky ještě směšných 1535 eur.

I díky tomu, že se TdF Femmes nejede paralelně s mužským kláním, mají zájem i sponzoři, a prize money jsou vůbec nejvyšší v historii jakéhokoliv ženského závodu. Přerozdělovat se bude 250 tisíc eur a vítězka si odnese pětinu. Přesto by v přepočtu a srovnání s dotací mužského závodu měl být výdělek zhruba trojnásobný.

Je především potřeba doufat, že se závod etabluje mezi fanoušky. Větší zájem vyústí ve větší televizní pokrytí, to zase přitáhne více sponzorů a více peněz. Samy cyklistky se pak svým uměním budou starat o to, aby ženská cyklistika nadále nebyla brána na lehkou váhu a aby UCI modernizovala svá zastaralá pravidla.

Zastíní žlutá růžovou?

Vrcholem kalendáře ženské cyklistiky bylo vždy Giro d'Italia Donne, kdy se v letošním roce odjede už 33. ročník závodu. Organizátoři ale čelili a čelí otázce: Jak nepřijít o zájem cyklistek o „maglia rosa“ ve prospěch „maillot jaune“? Přeci jen profesionální týmy a ženský peloton nejsou tak početné a okruh těch nejlepších závodnic je oproti mužům poměrně úzký.

PLAKÁT K PRVNÍMU ROČNÍKU TOUR DE FRANCE FEMMES TWITTER.COM/LETOURFEMMES

V neprospěch kombinování obou závodů aktuálně hovoří především termín, Giro se koná pouhé dva týdny před Tour. Trasa byla navíc odtajněna až v březnu, což některým cyklistkám nevyhovuje. „O Tour víme všechno a můžeme se na ni připravit, na druhou stranu k trase Gira nemáme všechny podrobnosti, a to je neprofesionální," nechala se v dubnu pro CyclingNews slyšet Annemiek van Vleutenová.

Konkurenční boj by ale měl Giru do příštích let pomoci. A projevuje se to už nyní. Desetietapový závod se vrací po roce do kategorie WorldTour, stejně jako TdF Femmes má zajištěné každodenní dvouhodinové televizní pokrytí a organizátoři dorovnali také prize money francouzského podniku. Takže přestože je pravděpodobné, že v aktuální sezoně cyklistky upřednostní novou a vzrušující Tour, do budoucna si snad budou moci vybírat mezi dvěma (možná třemi) podobně prestižními závody.

KDE V ČESKU NATRÉNOVAT NA TOUR DE FRANCE?

AUTOR **VOJTĚCH JÍROVEC**

Ne každá země má Alpy, Pyreneje nebo třeba Dolomity. V Čechách se musíme spokojit s pohořími, která jsou možná skromnější, i v nich se však najdou kopce, co dají zabrat. Na Tour de France či jiné závody se dá připravit i v českých podmínkách, což rok za rokem dokazují i naši cyklisté ve WorldTour.

Zlaté návrší

- oblast **Krkonoše**
- **11,9** km / **6,1** % / obtížnost **110** / segment
- nejrychlejší čas **Matouš Ulman** / 34:40

Snad nejklasičtější z českých stoupání, jet jednou za rok na „Zlaťák“ jako by patřilo k dobrým cyklistickým mravům. Po vzoru dlouhých alpských stoupání se kopec natáhne (pokud bereme start už od kruhového objezdu v Hrabačově) na dvacet kilometrů, a to už je pořádná štreka. Sklon se navíc postupně utahuje, aby u vítkovického Hotelu Praha a posléze na Dolních Mísečkách začal skutečný „Zlaťák“. O dva kilometry dále na slavnějších Horních Mísečkách (kdysi to tu bývala malá horská osada, dnes vinou divokého stavění vzniklo nepříliš vzhledné apartmánové středisko) pak začíná slavná Masarykova horská silnice z roku 1936, která v několika serpentinách stoupá až do nadmořské výšky 1390 metrů nad mořem.

Nahoře čeká koncová smyčka silnice, u které ještě v 70. letech leželo rozlehlé parkoviště pro výletníky (autům je dnes naštěstí už vjezd zapovězen), a Vrbatova bouda nesoucí jméno jednoho z nešťastných lyžařů, kteří tu zahynuli v roce 1913. Václava Vrbatu a Bohumila Hanče připomíná i nedaleká mohyla.

ZLATÉ NÁVRŠÍ
Z LETECKÉHO POHLEDU.
ČTK/BERGER JIŘÍ

Šerlich

- oblast **Orlické hory**
- **3,9** km / **7,5** % / obtížnost **54** / segment
- nejrychlejší čas **C. F. Hagen** / 10:29

Krkonoše mají zvučných kopců celou řadu a Orlické hory jako by byly jejich chudým bratrancem. I tady se ale dá nabrat spousta výškových metrů, a to především na Šerlichu. Velmi dobře toto stoupání zná jeden z nejlepších cyklistů české historie Jan Hruška, který během Giro d'Italia v roce 2000 vyhrál dvě etapy a oblékl také růžový dres.

Především Hruškův druhý triumf v horské časovce do Sestriere je dodnes důležitým momentem v historii české cyklistiky. „Když jsem potřeboval vyrazit na delší kopce, hodila se mi spíše Černá hora, ale Šerlich mi svou intenzitou vyhovoval. Je to sice poměrně krátké stoupání, ale když jsem měl naordinován trénink v kopcích, absolvoval jsem ho třeba pětkrát za sebou," prozradil v roce 2014 už po konci své kariéry časopisu Velo.

„Z vrcholu sedla u parkoviště se dá jízda ještě protáhnout k Masarykově chatě a nebo dál přímo pod vrchol Šerlichu po horší asfaltce, což je dalších zhruba dva a půl kilometru. Nahoru to jde, jen ve sjezdu musí být člověk opatrnější. Jinak v závěru kariéry jsem došel ke zjištění, že závodník nemusí trénovat v Alpách, Pyrenejích či Dolomitech, aby se připravil na Tour, Giro nebo Vueltu," dodal Hruška, se kterým nelze než souhlasit.

Lysá hora

- oblast **Beskydy**
- **8,3** km / **9,0** % / obt. **168** / segment
- nejrychlejší čas **Petr Hampl** / 33:18

Jeden ze dvou českých vrcholů zařazených do knih britského novináře Daniela Frieba, které obsahují detailní popis sta evropských stoupání (tím druhým je výstup ke Špindlerově boudě v Krkonoších se zvlášť obtížnou polskou stranou). Lysá hora si zvlášť ve své variantě od nádrže Šance také nebere žádné servítky.

Reputace ji předchází. Jakmile se silnice začne prudce zvedat, už s jednou krátkou výjimkou nepřestane po celých osm kilometrů. Není tu oddechu ani místa pro přemítání, zde se jedná o pomalou a namáhavou cestu směrem k vrcholu. Cyklista si nemusí nic dokazovat pořadím ani výsledným časem. Nakonec jde hlavně o vytrvání tváří v tvář všemu, co jej láká k zastavení.

Nahoře se ocitneme ve výšce 1324 metrů nad mořem, k posílení může dojít na Zátopkově či Bezručově chatě (básník sám se prý ale jejího otevření zúčastnit odmítl), které se na vrcholu krčí pod téměř osmdesátimetrovým televizním vysílačem. Stoupat není kam, odtud už to bude jen dolů.

MASARYKOVA CHATA NA ŠERLICHU. ČTK/HURIN MARTIN

Dvoračky

- oblast **Krkonoše**
- **3,5** km / **14,1** % / obt. **173** / segment
- nejrychlejší čas **Jakub Chylinski** / 20:24

Ve vedlejším údolí od Zlatého návrší nacházíme další kopec, který by se neztratil ani ve výbavě Tour de France. Je přitom mnohem méně známý a také má úplně jinou charakteristiku. Jestliže k Vrbatově boudě jsme stoupali rozvážně a dlouze a mohli jsme se přitom dívat do okolní krajiny, na Dvoračkách nic takového nečekejme.

Dvoračky jsou tím druhem stoupání, kde je úspěch dostat se nahoru bez sesednutí.

Nejde o přehánění: na třech a půl kilometru cyklista vystoupá pět set výškových metrů, sklon tak činí bláznivých čtrnáct procent. Pro srovnání, nejprudší souvislý kilometr během letošní Tour de France měří „jen“ 13,3 procenta.

Krkonošské stoupání, které začíná v severní části Rokytnice nad Jizerou zvané Rokytno, navíc postupně utahuje a závěrečný kilometr podle map dosahuje průměrného dvacetiprocentního sklonu. Ne, tady jde skutečně hlavně o to udržet se na kole. Dvoračky jsou největší českou zábavou pro cyklistické masochisty.

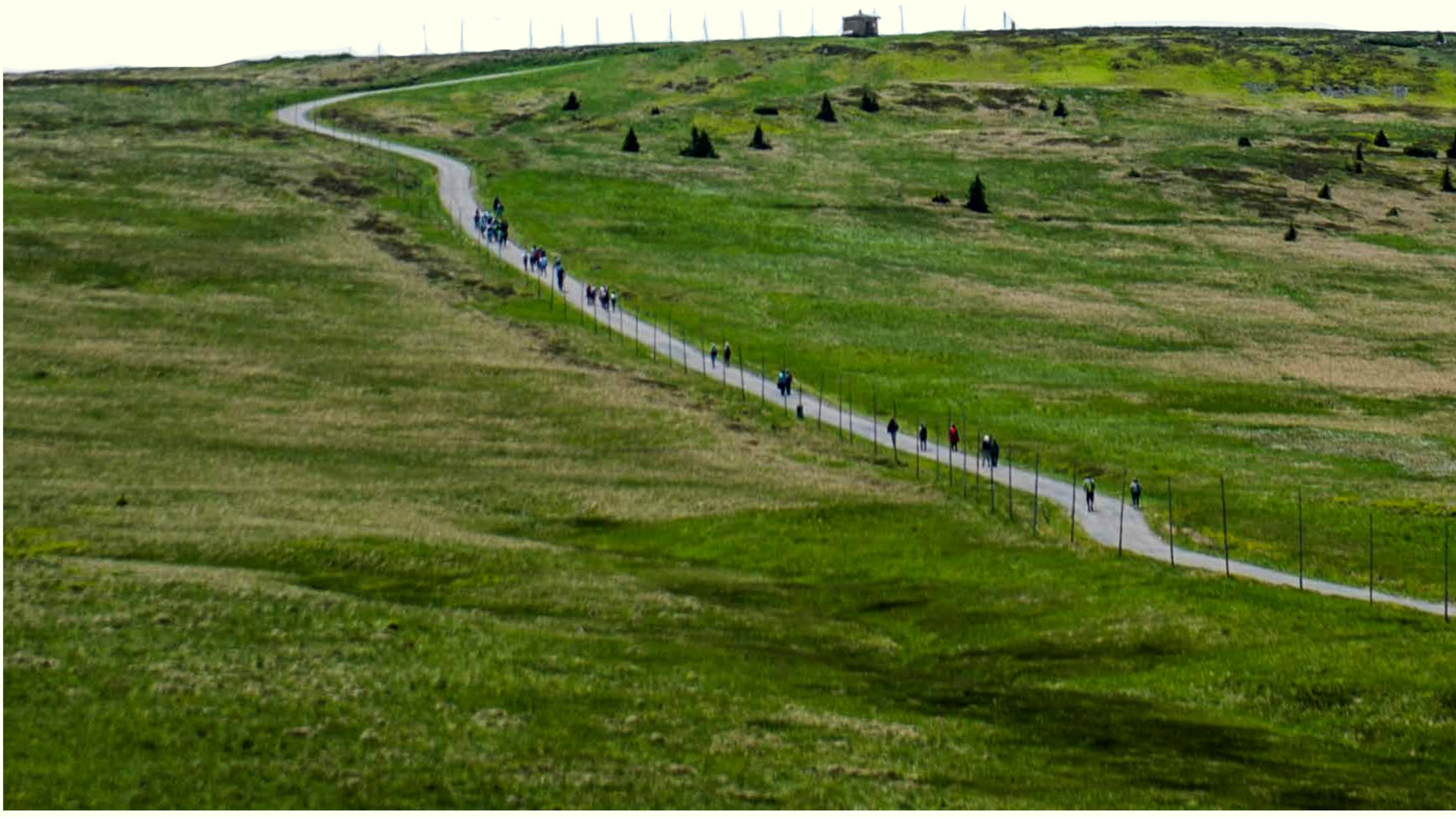

K Památníku obětem hor

- oblast **Krkonoše**
- **6,5** km / **11,2 %** / obt. **203** / segment
- nejrychlejší čas **Lukasz Owsian** / 27:42

Jednoduché není ani se dostat z Pece pod Sněžkou do Modrého sedla, které leží mezi Luční a Studniční horou a se svou výškou 1509 metrů nad mořem je nejvyšším místem, kam se v Čechách dá dostat na silničním kole. Stojí tu podobně jako v případě italské Madonna del Ghisallo kaplička, ovšem ne zasvěcená cyklistům, ale obětem hor.

Úzká horská silnice, která sem vede z Pece, není pro slabé povahy. Sklon se často a rád mění a v pasáži za Richtrovými boudami dosahuje po víc než kilometr patnácti procent. Odpočinout si nemůžeme ani poté, co se dostaneme až k Výrovce, nevzhledné boudě z přelomu 80. a 90. let, odkud začíná závěrečná část kopce.

Nahoře u Kapličky už můžeme zastavit. Jsme na nejvyšším bodu cyklistické mapy, pod sebou máme známou Luční boudu a kolem sebe tu nejchráněnější krkonošskou přírodu. Overturismus je v současnosti v této části hor velkým tématem, chovejme se tedy ohleduplně a zůstávejme na značených cestách. Tak jako to určitě udělal polský cyklista Lukasz Owsian, letošní nejstarší debutant na Tour de France, který tu před třemi lety zajel dosud platný nejrychlejší čas.

CESTA K PAMÁTNÍKU OBĚTEM HOR SMĚREM Z LUČNÍ BOUDY.
ČTK/TANEČEK DAVID

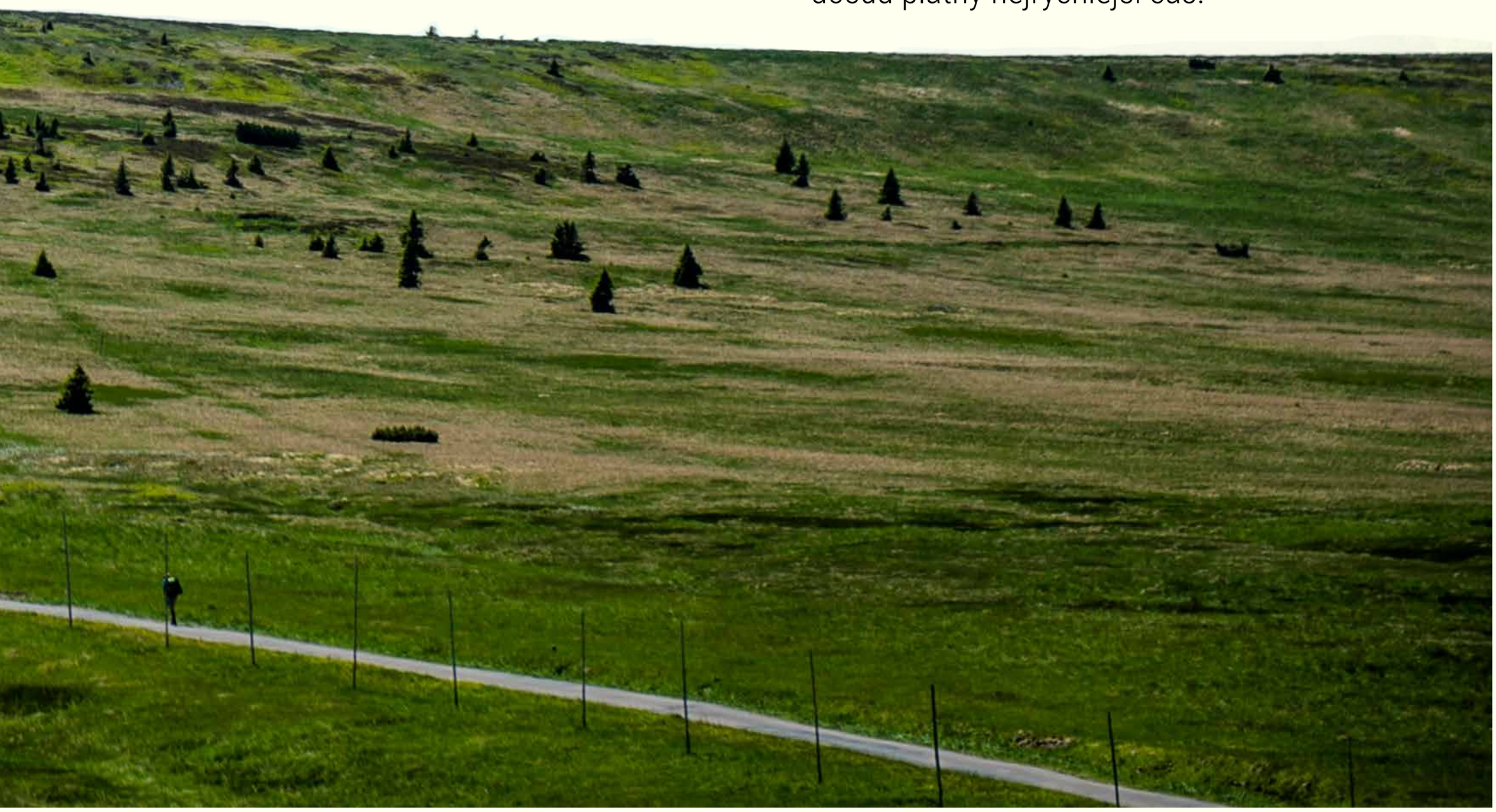

Dlouhé Stráně

- oblast **Jeseníky**
- **10,9** km / **7,2** % / obt. **141** / segment
- nejrychlejší čas **Filippo Zana** / 30:30

Dlouhé Stráně důvěrně znají nové a nové generace cyklistů, kteří sem pravidelně míří během Závodů míru nebo později i v rámci Czech Cycling Tour (Sazka Tour). Svými parametry patří u nás k nejtěžším: cyklista v jedné ze tří hlavních variant stoupání, té z Loučné nad Desnou, vystoupá na jedenácti kilometrech téměř osm set výškových metrů. To dělá více než sedm procent sklonu.

Na Dlouhých Stráních také do loňského roku fungoval, podobně jako na mnohem slavnějším francouzském Mont Ventoux, exkluzivní klub cyklistů, kteří se nahoru během jediného dne dostali více (v tomto případě třemi) cestami. Rekordní výjezd zabral v září 2019 dvojici cyklistů čtyři hodiny a čtrnáct minut.

Samotný časový rekord pro výjezd nejtěžší strany ze zmíněné Loučné drží od loňského roku italský cyklista Filippo Zana, který na vrcholu u ikonické horní nádrže přečerpávací vodní elektrárny slavil triumf v Závodě míru třiadvacítkářů. Jezdce stáje Bardiani to posunulo do vyšších pater světové cyklistiky a letos například vyhrál mistrovství Itálie.

LETECKÝ POHLED NA PŘEČERPÁVACÍ VODNÍ ELEKTRÁRNU DLOUHÉ STRÁNĚ. ČTK/PEŘINA LUDĚK

Kleť

- oblast **Blanský les**
- **10,3** km / **4,8** % / obt. **59** / segment
- nejrychlejší čas **Karel Camrda** / 24:20

Nad Českým Krumlovem se vysoko tyčí a viditelná je ze širokého okolí. Vrchol Kleť je se svými 1087 metry s převahou nejvyšším bodem Blanského lesa, samotná výška však ještě o náročnosti nebo zajímavosti kopce nerozhoduje.

Kousek za českokrumlovským nádražím kopec začíná a stoupá po celých deset kilometrů s průměrným sklonem lehce pod pěti procenty. Toto číslo ale výšlap nevystihuje přesně, neboť poslední čtvrtina kopce už dosahuje více než sedmi procent. Po cestě se připojuje i jedna z dalších variant, která nezačíná na krumlovské periferii, ale u kláštera Zlatá Koruna.

A nahoře? Kromě 172 metrů vysokého vysílače i nejstarší kamenná rozhledna v zemi, tedy Josefova věž, kterou postavili na vrchu Kleti už před dvěma sty lety. Kopec, jehož jméno údajně pochází již ze třináctého století, je velkým magnetem, a to i pro pěší a běžce, jejichž výstupy eviduje místní Klub přátel hory Kleť.

Ještěd

- oblast **Ještědsko-kozákovský hřbet**
- **6,6** km / **6,5** % / obtížnost **70** / segment
- nejrychlejší čas **Aleš Strnad** / 18:17

Na Ještědu lidé v dávných dobách stavěli dřevěné a kamenné kříže, postupně přidávali i kamenné pomníky. Už padesát let je ale dominantou nejvyššího vrcholu ještědsko-kozákovského hřbetu něco jiného: slavný Hubáčkův vysílač, podle hlasování z roku 2000 nejvýznamnější česká stavba minulého století.

Podobně jako Kleť jde o jasnou dominantu kraje, kterou si do znaku dalo město Liberec a třeba i tamní fotbalový Slovan. O žádném z kopců z našeho přehledu se nedá říci, že by byl tak okamžitě rozpoznatelný. A kopec sám nedělá stavbě na svém vrcholu žádnou ostudu.

Na kole se až k němu můžeme dostat dvěma cestami, buď prudší z Křižan nebo o něco zdlouhavější z liberecké části Dolní Hanychov. Tři kilometry pod vrcholem se však obě cesty spojí a ze sedla se už společně stoupá tempem osmi procent. Jako do ulity zatočený vrchol Ještědu se nedá zadarmo.

Klínovec

- oblast **Krušné hory**
- **18,6** km / **4,5** % / obt. **140** / segment
- nejrychlejší čas **Jens Berger** / 48:43

Mnoho cest vede na Klínovec, vyrazit na něj jde z několika směrů a žádný nelze označit za správný. Jihovýchodní strana od městečka Perštejn zarazí svou délkou: téměř devatenáct kilometrů, takové parametry už mají ty větší z alpských výšlapů. Sklon variuje, dokáže být značný i se zcela zklidnit. Nedaleko Božího Daru přijde i docela pořádný sjezd.

Klínovec je zkrátka gigantem Krušných hor a plně si zaslouží označení (českého) HC. V současnosti je bohužel „zmrzačen“ několika lanovkami, z nichž ta nejnovější čtyřsedačková byla do provozu dána v roce 2019. Vrchol Klínovce vlastně vůbec nepůsobí jako zdravé místo, vždyť nás po více než hodině stoupání vítá jen zdevastovaný hotel a vysoká telekomunikační věž.

Právě o hotelu, který v dobách své největší slávy dokázal hostit na tři stovky hostů, ale desítky let už jen chátrá až do dnešního dezolátního stavu, se v posledních letech často mluví. Město Boží Dar však na jeho rekonstrukci nemá peníze a nájemce, který by se dřívější ozdoby Krušných hor ujal, se zatím ani přes značnou snahu najít nepodařilo.

Praděd

- oblast **Jeseníky**
- **9,2** km / **6,7** % / obt. **103** / segment
- nejrychlejší čas **O. Ch. Eiking** / 24:24

Lehčím, ale o mnoho známějším příbuzným Dlouhých Strání (z jednoho vrcholu je vidět na druhý) je stoupání na bezmála 1500 metrů vysoký Praděd. Nejvyšší hora Moravy a Slezska má také nejvyšší umělý bod v České republice, a to když započítáme vrchol stopadesátimetrového vysílače, který na vrcholu Pradědu stojí.

„Na Pradědu je pořád zima a sníh sleze až na konci dubna," zpíval Jaromír Švejdík z jesenických Priessnitz. Aplikovat by to šlo i na některé další vrcholy z našeho seznamu, ale na Pradědu opravdu pozor na rozmary počasí. Poslední záchrannou stanicí jsou zařízení v Karlově Studánce na úpatí kopce.

Kdo se ale navzdory podmínkám vydá nahoru, může se zkusit poměřit s časem, kterého tu v roce 2015 během mírového závodu dosáhl norský cyklista Odd Christian Eiking. Už sedm let jej nikdo nedokázal překonat, a to přestože Eiking rozhodně neproslul jako kdovíjak zručný vrchař. To už se spíše do paměti zapsal svým vyloučením z Vuelty v roce 2017, kdy po opileckém večírku putoval domů den před koncem ročníku.

VRCHOL PRADĚDU OD HORNÍ NÁDRŽE DLOUHÉ STRÁNĚ. ČTK/PEŘINA LUDĚK

PRŮVODCE
TOUR DE FRANCE 2022

CESTA

NA GIRO D'ITALIA 2022

AUTOR A FOTO **VOJTĚCH JÍROVEC**

DEN 1

Spontánní nápad? Ani ne. Myšlenka na to podívat se na letošní Giro d'Italia ve mně chvíli zrála. Termín ale vyhovuje, a tak to vypadá, že předposlední etapu letošního ročníku uvidím přímo na jejím závěrečném vrcholu, nemilosrdném Passo Fedaia. Aby to nebylo tak jednoduché, vydám se na něj na kole. Ne z Prahy – tak dobrý nejsem –, ale z rakouského Innsbrucku. Toto legendární středisko zimních sportů, kde stojí i slavný můstek známý ze skokanského Turné (závodníci musí po doskoku zvládnout ještě prudký kopec; to mě vždycky bavilo), má totiž výhodu relativně snadné dostupnosti vlakovou dopravou. A jako bonus je to trochu i cyklistické místo, když se tu před čtyřmi lety konalo mistrovství světa. Ve středu o půl šesté ráno tak mírně nervózní nasedám na pražském hlavním nádraží na Jižní expres a s obavami se ptám průvodčího, jak s plně naloženým kolem překonám výluku Olbramovice–Tábor. Má dobrou zprávu. Kolo pojede separátně dodávkou, zatímco já asi čtyřicet minut výluky strávím v autobuse. Je tomu skutečně tak a byť dodávka s připevněnými gumicuky nebudí mnoho důvěry (popravdě mě jímá hrůza), kolo překážku na trase zvládá bez potíží a viditelných šrámů. V Táboře nasedáme zpět do vlaku, z jehož ospalého pohupování se probírám až před Lincem. Na nádraží kupuju dva zapečené rohlíky a espresso a čekám na příjezd rychlíku, který by mě mohl dopravit až do švýcarského Curychu. Mně ale bude stačit (doslova, protože v rodinném vagónu je to docela náročné) jen tříhodinová cesta do Innsbrucku. Háky na kola mají Rakušané přímo ve voze, místa tam je však málo, a to si ještě jeden z nich zabral student vážné hudby, co se v uličce prochází s notovým záznamem nadepsaným „W. A. Mozart" a po rakouských drahách převáží zabalenou (asi) basu. Dát ji někam jinam jej nepřinutí ani přísný rakouský průvodčí. Ignoruju všechno a koukám z okna na Salcburk, Kufstein a nakonec i Innsbruck, kde vysedám do tmavých mračen, pršet by ale podle předpovědi snad nemělo. No, uvidíme, nějak bude. Před nádražím, které postavili v roce 1853 s požehnáním Františka Josefa I., ještě kontroluju všechny brašny a ve tři odpoledne vyrážím. Hned od začátku si užívám infrastrukturu pro cyklisty, což ještě v příštích dnech dovedou k dokonalosti Italové. Ale i Rakušané umí. Pohybuju se širokým údolím

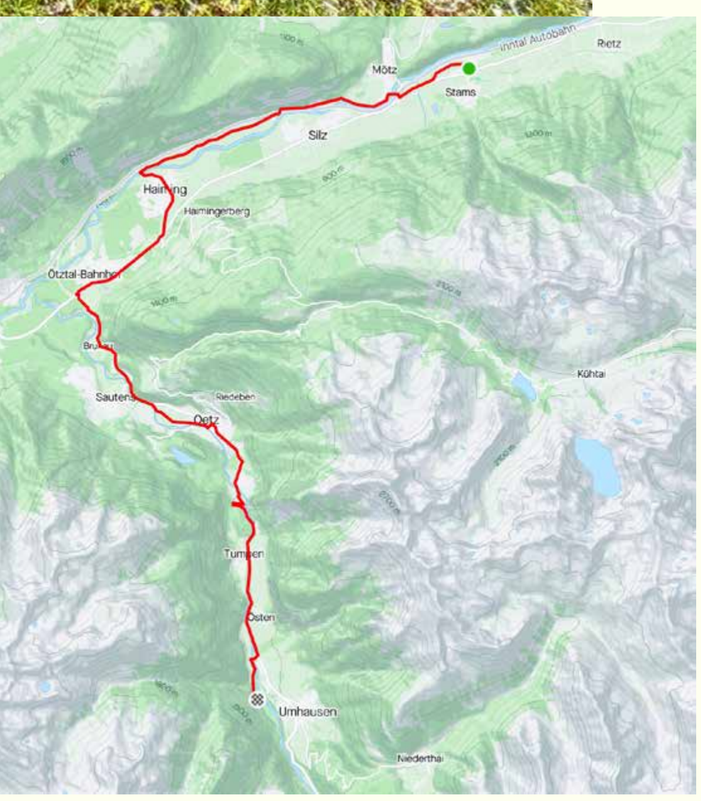

Innu a kolem sebe mám střídavě šedivou řeku, železniční koridor nebo dálnici, neustále jsem ale od provozu oddělen a na hladkém asfaltu. Dokázal bych takhle jet celý den, pro první spaní jsem si ale doma vybral místo vzdálené jen asi osmdesát kilometrů, nepotřebuju tak nijak spěchat. Míjím jeden jabloňový sad za druhým, desítky a desítky laviček lákajících k odpočinku, různé farmy a stavení. Během zastávky v obchodě se mi resetuje cyklopočítač, nebude to bohužel naposledy. Když se blíží sedmá, už sesedám v Ötztalském údolí a pro první den mám hotovo.

DEN 2

Ze spaní venku jsem měl asi největší obavy, ale vše jde hladce a noc strávím jen ve spacáku na nafukovací karimatce. Zima mi není a přes noc spadlo jen pár kapek, kdoví jestli. Ráno se budím, snídám zbytky z večera, balím všechny věci zase zpátky na kolo a jedu. Čeká mě těžký den. Ve svém velikášství jsem se totiž nespokojil jen s obyčejnou cestou do Itálie, jako „překážky" jsem si naplánoval dvě velká rakouská stoupání, která se nachází v knihách britského novináře Daniela Frieba (Mountain High a Mountain Higher). Zdaleka nejsem sám, kdo propadl posedlosti zdolat všech 100 vrcholů, o kterých Friebe tak chytlavě píše. V praxi to bohužel pro mě znamená přejet během dneška na plně naloženém kole dva kopce, lépe řečeno hory. Z Rettenbachferneru mám větší obavy. Nahoře na mě čeká nápis „2798,16 m. Highest Road in the EU." Což fakticky zřejmě ani není správně, ale dobře, hádat se není s kým. Nejprve ale nějak musím vyšlapat dvanáct kilometrů ve sklonu téměř jedenácti procent. Když sem před sedmnácti lety přijel peloton závodu Kolem Německa, prohlásil prý Jan Ullrich: „Hned jak jsem to spatřil, dostal jsem neblahý pocit." Dojmy mám úplně stejné, ale já jedu, kam mě Friebe pošle. Kopec od prvních metrů nedává naději, že by to tu mohlo být zadarmo. Stoupá vytrvale, silnice je široká a téměř bez zatáček (serpentin je jen osm, z toho dvě v prvních 500 metrech, alespoň však udávají nadmořskou výšku a zbývající vzdálenost). Na druhou stranu mám štěstí – silnice je stále ještě po zimní sezoně oficiálně zavřená, a tak mám s výjimkou několika mně podobných zbloudilců a z pastvin přihlížejících zvířat cestu pro sebe. Trvá to, ale najednou tu jsou tající ledovce a vidím stanici lanovky, kde kdysi Ullrich úplně vyčerpaný finišoval na třetím místě.

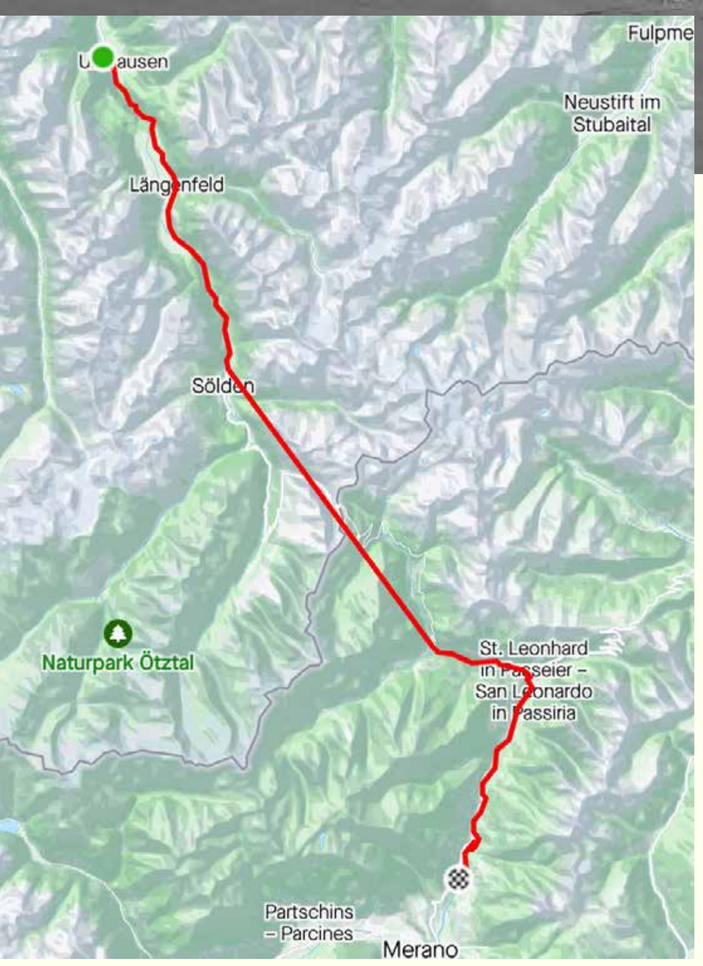

Já úplně vyčerpaný nejsem a tak pokračuju ještě další kilometr až na samou patu ledovce. 2798 metrů, ahoj. Dělám pár fotek, je tu krásně a zcela liduprázdno – připadám si jako v písni Eltona Johna „Rocket Man". „Burning up my fuel out here alone" si říkám i za chvíli, kdy se jedu mrknout ještě na sousední Tiefenbachferner, kam se lze dostat jen nejvýše položeným silničním tunelem v Evropě, který nese jméno slavné lyžařky Rosi Mittermaierové. Je to stísňující zážitek: tunel je po sezoně neosvětlený, v silnici jsou díry a dost tu kape voda. Šlapu do kopce v úplné tmě, kilometr přede (nade?) mnou vidím kruh světla. Jsem nahoře, ok, ale nevím, zda to stálo za to. Tiefenbachferner odškrtávám a vydávám se zpátky dolů o nějakých 1200 metrů do Söldenu, kde na mě čeká druhý kopec (je to hora!), o tři stovky výškových metrů nižší Timmelsjoch. Brzy si musím přiznat, že jsem jej hrubě podcenil. Parametry naznačují mírný a vytrvalý sklon (22,5 km / 5 %), v realitě ale jde o prudké pasáže prokládané sjezdy, navíc po hodně rušné silnici (jaký kontrast). Především motorky tu zjevně pořádají závody do vrchu (nahoře mají dokonce své muzeum, tak asi proto). Vleču se a připadám si totálně prázdný. Zastavuju, láduju se oříšky, které si vezu až z Prahy, stoupání mě štve a nemůžu se dočkat vrcholu. Ten přichází po čtyřkilometrové závěrečné pasáži, která mě navzdory silnému protivětru konečně trochu přinutí Timmelsjoch ocenit. Mezi monumentálními srázy jsem maličký, všechna pýcha i zlost je pryč, přichází pokora. Ještě chvíli a stojím

nahoře, 2508 metrů nad mořem, jak hlásí nápisy. Uf. Sjezd je ale fantastický, byť jízda z kopce patří k tomu nejslabšímu, co můžu na kole nabídnout. Ale držím se a jedu. Italové Timmelsjochu říkají Passo Rombo a silnici sem začali stavět už v 30. letech za vlády Benita Mussoliniho, dokončili ji však až o čtyřicet let později. Je to stavitelský zázrak, který obdivuju stejně jako výhledy na okolní vrcholky, zatímco se prudký sešup snažím bez úhony ubrzdit. Ve strmých srázech se vine úzká silnička, která si cestu razí skrz osmnáct tunelů a naviguje různé terénní zlomy. Cítím se jako dítě, kterému na pískovišti přistály zbrusu nové hračky. Od této chvíle bude mým etalonem sjezdu Passo

Rombo. Dole zastavím a chvíli vydýchávám, co jsem právě zažil, pak jedu dál. A nemám to daleko. Dorážím k vyhlédnuté odpočívce kousek před Meranem, a i když není ani pět odpoledne a chce se mi dál, po chvíli přemýšlení pro dnešek končím ve svém luxusním přístřešku. Náladu mi kazí jen cyklopočítač, který dokonale přehlíží mé dnešní heroické výšlapy. Škoda, chtěl jsem se přesvědčit, že jsem v horách porazil kamaráda, který tu byl před necelým týdnem, takto mi přímý důkaz bude chybět. V devět stále mírně roztrpčený usínám a během noci děkuju sám sobě, že jsem nejel dál. Přichází bouřka a stříška nad širokou lavicí přijde více než vhod.

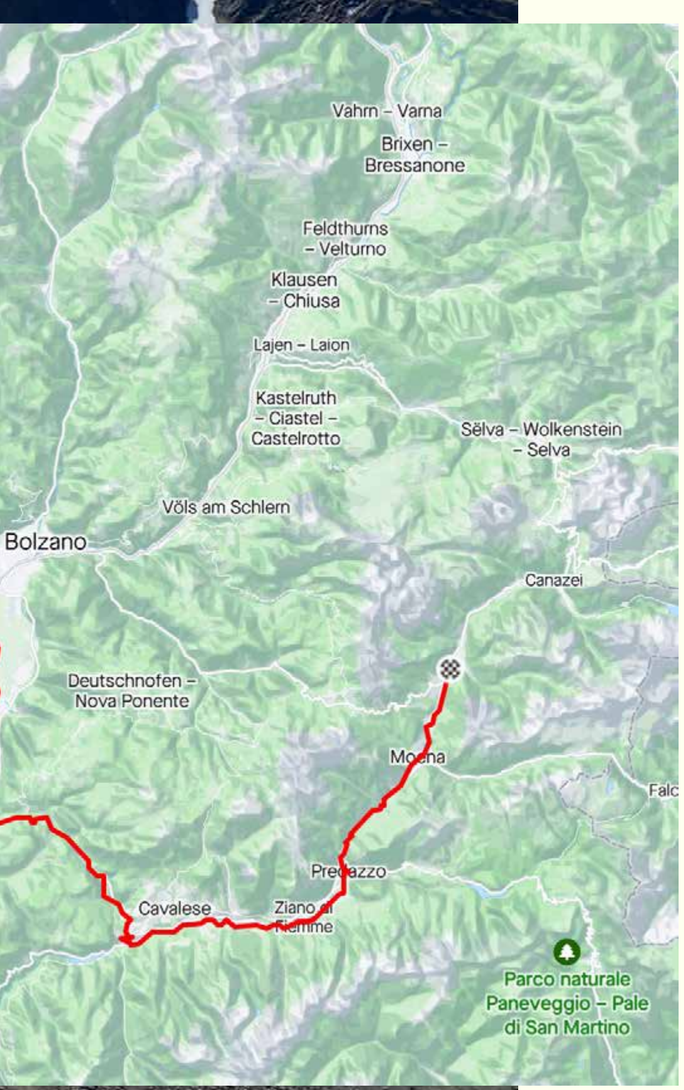

DEN 3

Třetí den tak začíná optimisticky. Vyjíždím ještě před šestou a dvě hodiny si fascinovaně užívám meransko-bolzanskou cyklodálnici. Po asfaltu, kterému nelze vytknout ani zbla, jedu krásným údolím a cestou míjím jen další cyklisty, většinou směřující asi do práce. Tady by se jezdilo. Italians do things better, a to i cyklistickou infrastrukturu, říkám si. Z fascinace mě vyvádí až ostrý zvuk těsně pod vrcholem Passo di San Lugano, z čehož se vyklube prasklý plášť. Ještě než stihnu začít panikařit, jak tu budu hledat servis, přichází moment jako z pohádky. Zastavuje u mě auto místní lesní správy a strážce se mě ptá, jak mi může pomoct. Za chvíli už v dialektu volá svému kamarádovi, který za dvacet minut přijíždí. Anglicky neumí ani slovo, zato má v ruce dva různé náhradní pláště. Nevěřím svému štěstí, dávám mu všechny bankovky, co mám u sebe, a po výměně vyrážím dál. Mrzí mě jen, že jsem se strážce nezeptal na jméno, takhle mu začínám v duchu říkat Vincenzo po nejlepším italském cyklistovi, kterého snad zítra uvidím zářit v závěru Gira. Projíždím Molinou di Fiemme, kde jsem před třemi lety snědl nejlepší pizzu svého života a odkud vedou cesty na Passo Manghen (také Friebe) a Alpe di Pampeago (nikoliv Friebe, ale Roman Kreuziger 2012), a méně ambiciózně se pouštím údolím po trase lyžařské Marcialongy. Jednou bych si chtěl slavný dálkový běh zajet v zimě taky, tentokrát mi ale v poledním horku štěstí nepřinese. Píchám zadní kolo a musím pěšky, protože další duši už nemám a lepení, no, nelepí. Naštěstí za kilometr a půl v Predazzu nacházím otevřený bike shop. Jsem zachráněn, kupuju dvě nové duše a namísto plánované cesty přes

Passo Valles a Passo San Pellegrino jen rezignovaně usedám na náměstí, kde na velkoplošné obrazovce vysílají přenos z devatenácté etapy. Peloton se zrovna plahočí na slovinský Kolovrat, jedno z nejtěžších stoupání ročníku. Z lidí to tu ale zajímá jen mě a pár dalších podivínů, většina dokonale oblečených cyklistů stojí u stánků s energeťáky a přilbami. Děti se prohání na koloběžkách a prodavači úspěšně prodávají. Většina Italů prý zná jen Nibaliho a až na konci roku skončí, bude to zřejmě velká rána pro zdejší cyklistiku. Dění na náměstí o opaku zrovna nesvědčí. Je mi to fuk, jím další oříšky a unaveně sleduju závod. Koen Bouwman, který drží maglia azzurra pro nejlepšího vrchaře, vyhrává svou druhou etapu. Kouknu se na rozhovor se sympatickým Nizozemcem a zvedám se, do dnešního cíle před městečko Canazei to mám ještě hodinu cesty, během které se zastavuju ve skokanském areálu, v němž budou Italové za čtyři roky hostit zimní olympiádu. Tragikomický den plný potíží vrcholí v restauraci, kde jedinou schůdnou volbou je vídeňský řízek s hranolky (omlouvám se). Dávám bivak pod vysokým stromem a doufám, že se hřmějící mračna, co jsou slyšet všude kolem, nepřenesou přímo sem. V duchu ještě jednou děkuju Vincenzovi a říkám si, že zítřek po zpackaném dnešku bude muset stát za to.

DEN 4

Budím se brzy, ještě nechávám schnout nafukovací matraci, plachtu a spacák. Do Canazei je to kousek, po cestě můžu v ranním světle okukovat dolomitské špičky. Jestliže rakouské vrcholy budily respekt svými rozměry, svou rozvážností a monumentálností, Dolomity mi připadají jak nevybouřený teenager. Nejrůznější fantaskní tvary si vyžadují pozornost, nebudí zrovna hrůzu, ale úžas z rozmanitosti určitě. Nebo tak nějak. V městečku nabírám proviant, bude se hodit. U kruhového objezdu se poprvé pořádně dostávám na trasu závodu: je tu Passo Pordoi, letošní Cima Coppi (nejvyšší bod ročníku). Aby to bylo ještě lepší, Pordoi je se svými 2239 metry nad mořem místem, kam Fausto Coppi pětkrát dorazil jako první a dnes tam stojí jeho památník. O hodinu později a třináct kilometrů dále se už před ním vydýchávám, zatímco dvojici českých cyklistů sípavě prosím o fotku. „Kdykoliv jsem tu, nádherně se mi tady dýchá," prohlásil prý kdysi

Coppi. Tak určitě. Za mnou Sasso Pordoi, obrovitý skalní masiv, přede mnou asfalt, na kterém po nebohém Marcu Pantanim dominují čtyři písmena: HIRT. Jednatřicetiletý cyklista tu má ohromnou podporu, čeština je po italštině snad nejčastějším jazykem. Fotku mám za sebou, chvíli poslouchám osmdesátkový hit „99 Luftballons", který čekající fanoušci pouští z repráků (musím uznat, že vynikající vrcholový song), a dávám se na cestu. Pordoi není nejtěžší kopec, ale výhledy (a tedy také vzduch) má nádherné. Kopíruju trasu etapy, postupně projíždím brány 30, 25, 20, 15 kilometrů a je tu Caprile, kde startuje závěrečná Fedaia. Jestliže Pordoi byla velká romantika, tohle je ze začátku trochu nuda a pak úděs. V prvních osmi kilometrech nejde mluvit o souvislém kopci, ale sledu různých ramp, rovinek a sjezdů. Změní se to až v Malga Ciapela, kde začíná závěrečných pět kilometrů s průměrem nad jedenácti procenty. Někdo to nazývá nejtěžší pasáží v Dolomitech, neboť silnice stoupá tři kilometry bez zatáčky přímo vzhůru. Jak jsem se ale před čtyřmi lety přesvědčil na Zoncolanu, jet kopec v den závodu je pro mě o mnoho jednodušší než jindy. Přinejmenším je pořád na co koukat. Fanoušci v parukách, vůně grilovaných klobás a piva. Slovinské repliky mistrovského dresu Primože Rogliče. Jezdci na elektrokolech s nepřirozeným držením řídítek. Turisté v pohorkách, co si ťukají na čelo. Hlasitá hudba. Ještě hlasitější motorovka, se kterou tu pobíhá týpek svlečený do půl těla (zřejmě ten, co před rokem nedaleko odsud na Passo Giau děsil Egana Bernala). Fascinuje mě to, zároveň si uvědomuju, jaký to je kabaret v srdci hor. Malga Ciapela, obávaná a nemilosrdná, každopádně utekla docela rychle. Tři sta metrů pod vrcholem stojí policisté a dál nikoho nepouštějí, za nimi už leží cílový prostor. Jsem tu více než tři hodiny předtím, než přijede první ze závodníků, ale Italové zůstávají neoblomní a kouří u toho jedno cigáro za druhým. Obracím se a hledám si místo. Tříhodinové čekání se může zdát dlouhé, ve skutečnosti ale vše utíká velmi rychle. Na silnici se střídají jezdci všech úrovní, od amatérských závodníků přes staříky na elektrokolech po dětské cyklisty v dresu Intermarché. Studovat všechny ty grimasy je velká zábava. Pak přijíždí týmové autobusy, výkon jejich řidičů dlouze obdivuju. Kolem projede také Alberto Contador v autě svého

týmu Eolo-Kometa, kolem kterého se podezřele line pach spáleniny. Asi svíčka. Kupuju druhé pivo z pop-up kiosku poblíž a poslouchám aktuální zprávy od nizozemské dvojice stojící hned vedle. Vím tak, že na čele jede sám Alessandro Covi, což bere na milost i italská

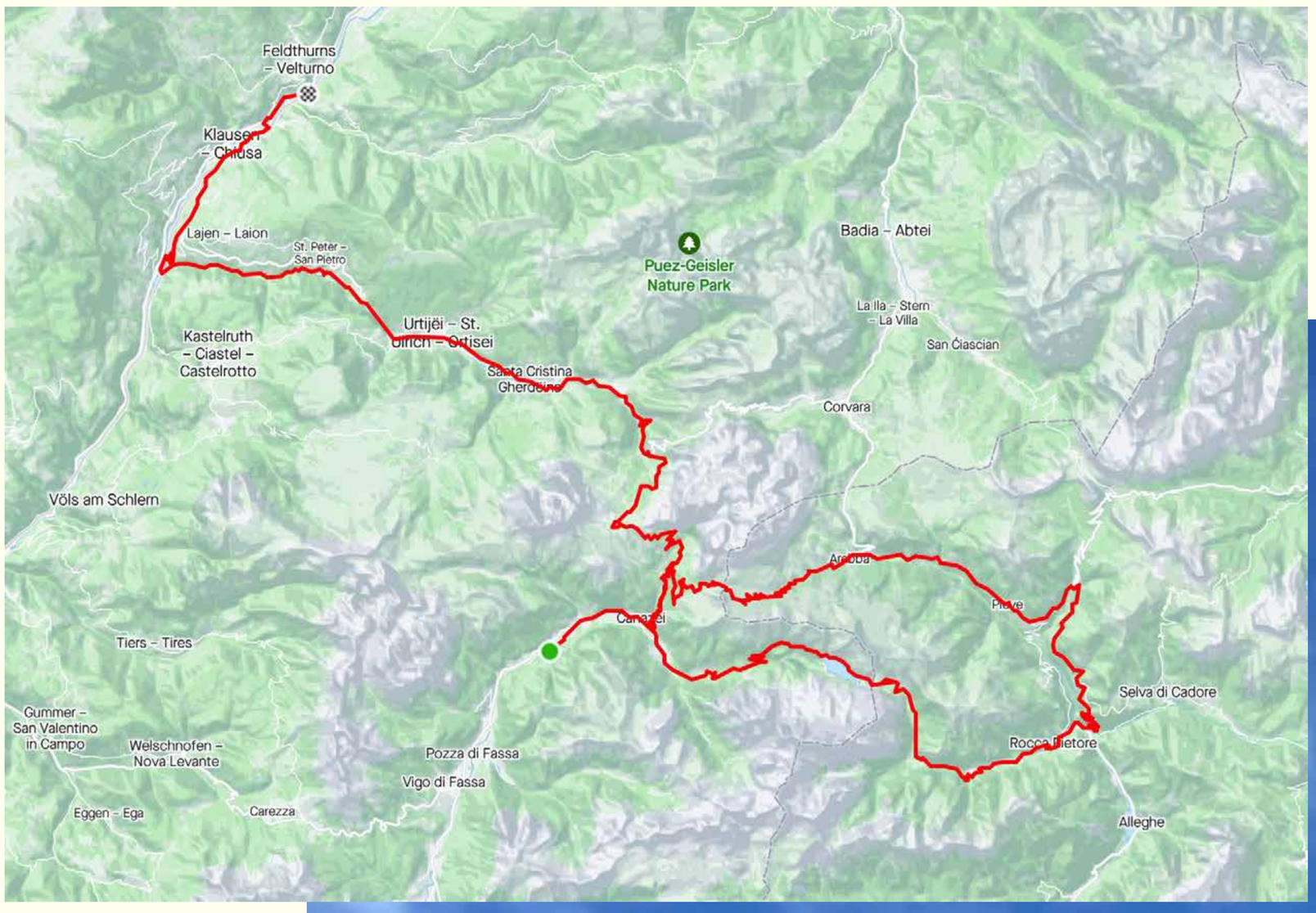

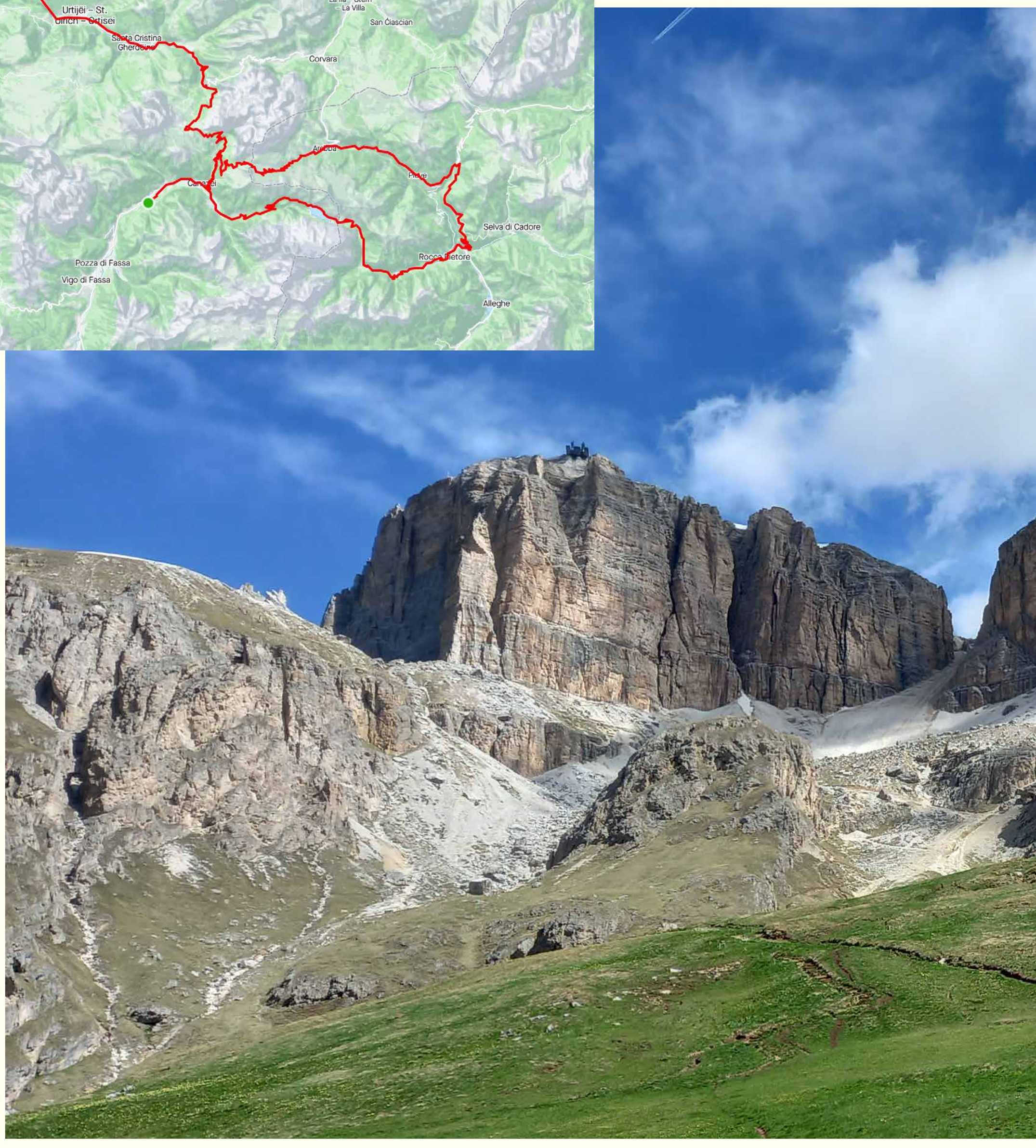

fanynka, jinak mající na tričku nápis oslavující Vincenza Nibaliho. Třeba to nakonec s jejich cyklistikou nebude tak špatné. Stojím 700 metrů pod vrcholem, na silnici právě na podporu Jana Hirta sprejuje vysoký ústavní činitel ČR (a natáčí jej u toho bývalý primátor českého hlavního města), kolem mě zní všechny světové jazyky. V tu chvíli vím jistě, že není lepšího sportu. Shlížíme z Fedaii na přijíždějící cyklisty-mravence a já si vzpomenu na slova Roberta Millara, který lidem čekajícím na vrcholech kopců přezdíval indiáni. Přepadení se ale nekoná, na kopci se tleská každému. Už je tu Covi, a přestože jej

Slovinec Domen Novak vidí před sebou, v cíli druhé místo oplaká. Prý chtěl vyhrát pro svého syna, ale nakonec nic z toho. Holanďané mezitím hlásí, že se Jai Hindley utrhl ze řetězu a ano, už se žene „naším“ úsekem. Za ním nikoliv Richard Carapaz, ale po dechu jako ryba lapající Hugh Carthy s mrtvolnými kruhy pod očima. V závěsu Mikel Landa se svým výrazem mučedníka. Pak teprve růžový Carapaz, zdá se mi, že nejvíce trpící cyklista, který tu dnes po celý den projel. Tady je Hirt, pravou rukou odrážející svého českého fanouška, který i po několika hodinách nalévání se jägermeisterem a zteplalým pivem dokázal přeskočit bariéry. Blbec, ale obratný. A za chvíli jedna z dvojic letošního Gira, Španěl López a o generaci starší Nibali. Žralok nevyhraje, ale čtvrtým místem celkově překvapil. A to je všechno. Na Marka Cavendishe a grupetto bohužel čekat nemůžu, musím ještě pokračovat dál. Vytáhnu kolo strání nahoru, zahlédnu Mathieu van der Poela, který podle videí na Twitteru zase jel kus kopce na zadním kole, a proklestím si cestu kolem pódia, kde už stojí v maglia rosa navlečený Hindley. Australan před dvěma lety těsně prohrál, letos to dopadne lépe, přeju mu to. Prý je to skvělý chlapík. Na parkovišti se přede mnou najednou zjeví Friebe, kvůli kterému se sem vlastně několik dní vleču. Vyhýbáme se mezi zaparkovanými auty, chvilku mám chuť mu říct o mé lásce k jeho knížkám, že mi díky kamarádovi

dokonce doma na zdi visí mapa „jeho“ kopců a že nebýt jeho, cyklistiku bych nejspíš neměl tak rád, ale váhám a on už je pryč. Aspoň bude na co vzpomínat a co si vyčítat. Sjezd zpět do Canazei je zábavný, dole sundávám bundu a podruhé dnes začínám šlapat cestou na Pordoi, ovšem v polovině zatočím na sousední Passo Sella. Stoupám a představuju si, že se jmenuju Alessandro Covi. Nahoře jen rychle blýsknu fotogenický domeček prozrazující vyšší nadmořskou výšku než letošní Cima Coppi a letím dolů nejdelším sjezdem svého života. Po více než třiceti kilometrech a jedné zajížďce, neboť jsem minul odbočku, jsem dole v brennerském údolí a o dalších deset později i na bivaku. Naproti přes řeku jezdí nákladní vlaky, bude to neklidná noc.

DEN 5

Vstávám o půl páté, nevyspalý, unavený, brumlám si, je pod mrakem. Nedělní ráno v Rakousku znamená, že jediné otevřené budou benzinky. Jako na potvoru ale žádná v dohledu, tak dojídám definitivně poslední oříšky, v Brixenu, kde kdysi trpěl Havlíček a nyní trpím já, doplňuju vodu v pítku a šlapu na Brenner. Po hodině začíná pršet a takhle to pokračuje další čtyři hodiny. Mám toho dost. Když se konečně dostanu nahoru a snažím se na sebe navléknout druhý dres, jsem tak zmrzlý, že ho nezapnu. No nic, jedu dál, brzy mi je ještě větší zima. Míjím odbočku na cyklotrasu a padám nejrychlejší cestou do Innsbrucku. Klepu se, z bot mi crčí voda a už hodinu necítím pravé chodidlo, ale když zahlédnu nejasnou siluetu skokanského můstku, vím, že už jsem (skoro) doma. Poslední kilometry jsou v mlze (doslovné), pak brzdím před nádražím. Mám hodinu času, tak do sebe klopím dvojité espresso, sladké pečivo a v nejslavnějším fastfoodu i menu de luxe, burger s hranolky a obří kolou. Postupně se přestávám klepat a na nástupišti nasedám do vlaku do Lince. Přede mnou devítihodinová cesta. Ani na chvíli mě nenapadlo, že by to snad celé nestálo za to.

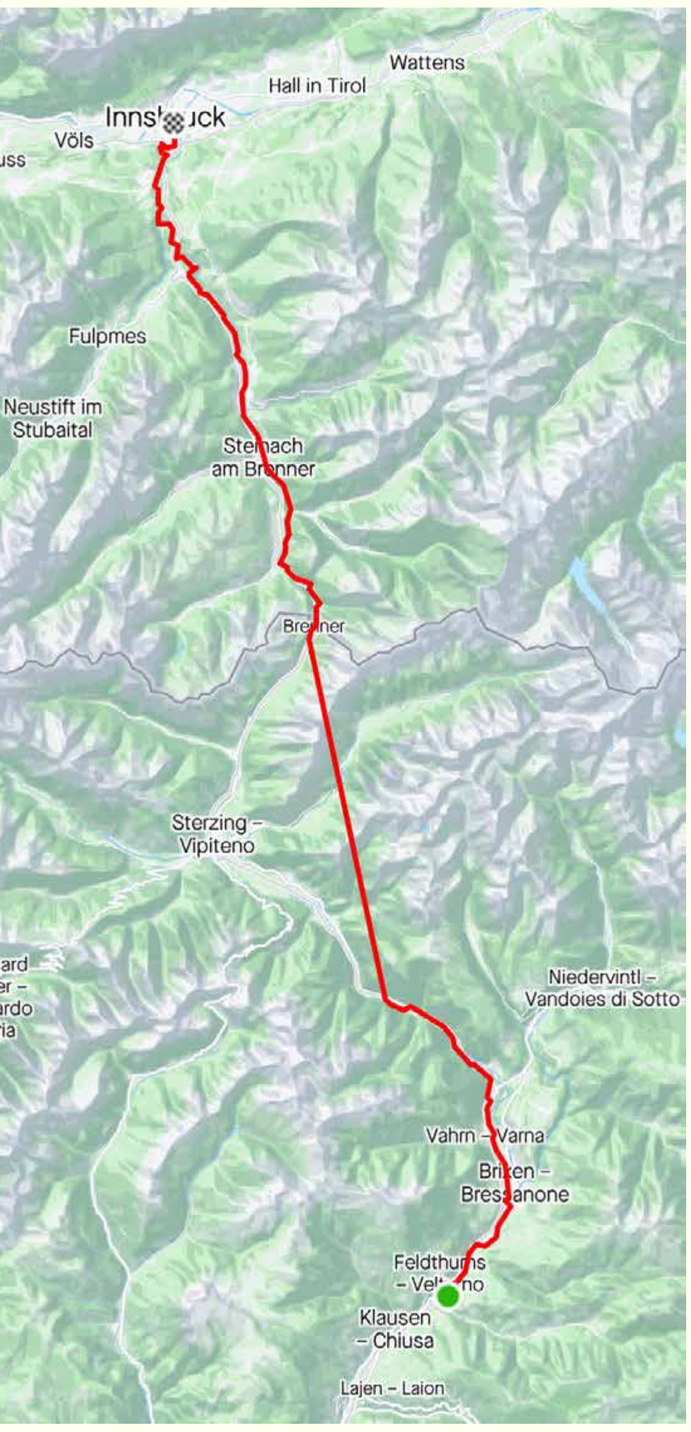

PRŮVODCE
TOUR DE FRANCE 2022

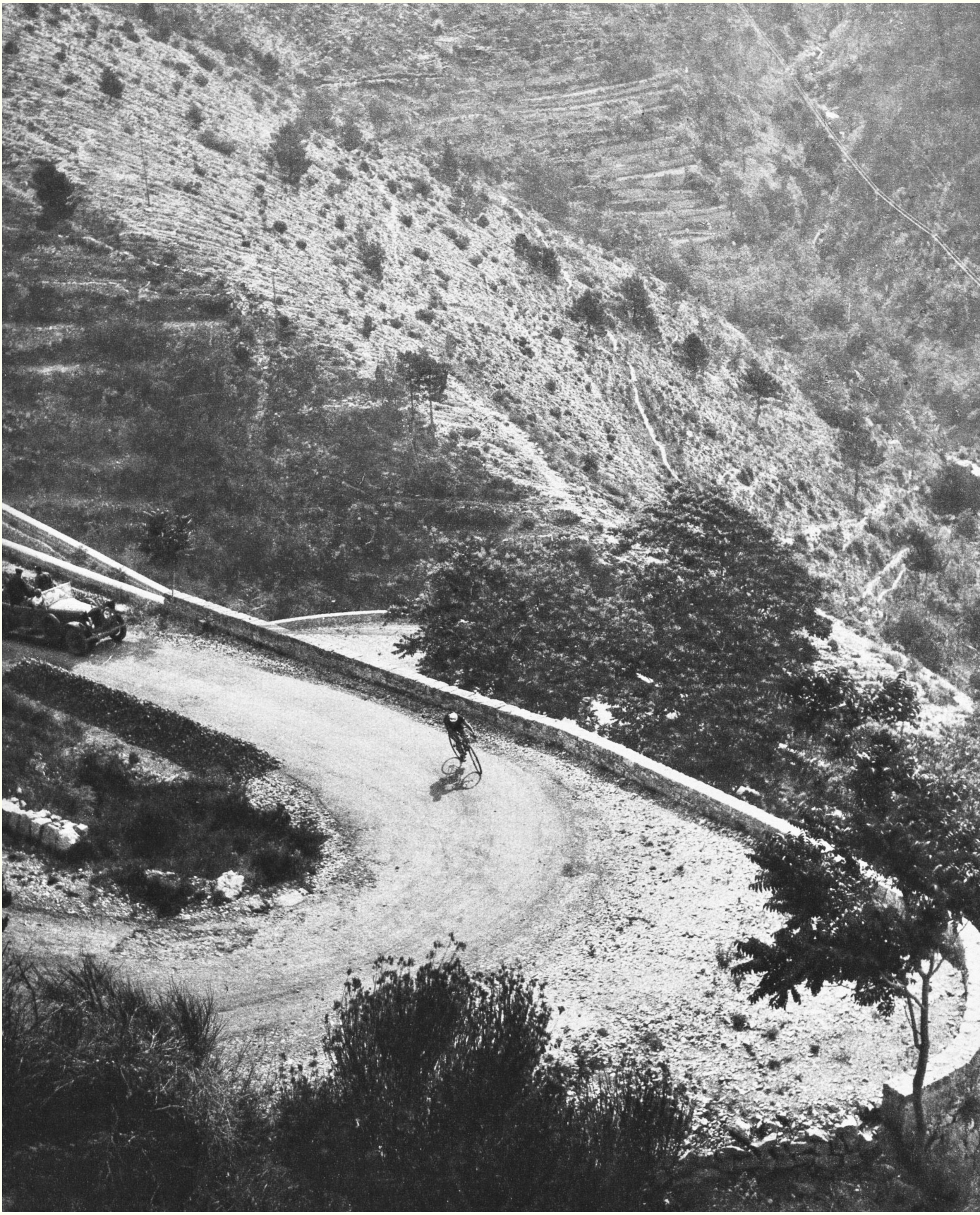

Kvíz

Vyznáte se ve světě cyklistiky a Tour de France? Přesvědčte se v našem kvízu.

1. Kdo se stal letošním vítězem Giro d'Italia?
a) Tao Geoghegan Hart
b) Jai Hindley
c) Mikel Landa
d) Vincenzo Nibali

2. Na jakém kopci došlo na rozhodující útok letošního Gira?
a) Passo Fedaia
b) Passo Pordoi
c) Passo Rolle
d) Passo di San Lugano

3. Jaký kopec byl letošním nejvyšším bodem ročníku Gira?
a) Blockhaus
b) Kolovrat
c) Mortirolo
d) Passo Pordoi

4. Největším rivalem Fausta Coppiho byl jeho krajan…
a) Gino Bartali
b) Fiorenzo Magni
c) Francesco Moser
d) Gianni Motta

5. V životě Fausta Coppiho nefiguroval/a…
a) dáma v bílém
b) pyrenejský gregario
c) slepý masér
d) tragicky zemřelý bratr

6. Kolikátý na Giru skončil v celkovém pořadí Jan Hirt?
a) 4.
b) 5.
c) 6.
d) 7.

ITAL FRANCESCO CAMUSSO ÚTOČÍ NA COL DE BRAUS PŘI TOUR 1932.
TWITTER.COM/DAVIDGUENEL

7. Které italské stoupání se dá nazvat „Hirtovo“?
a) Mortirolo
b) Nivolet
c) Passo Giau
d) Stelvio

8. Jedním z průlomových vítězství Hirta byl před šesti lety triumf v závodě Kolem Rakouska. Na jakém vrcholu to bylo?
a) Edelweissspitze
b) Kitzbühler Horn
c) Rettenbachferner
d) Timmelsjoch

9. Velký ohlas na letošním Giru způsobil Biniam Girmay, který se stal prvním…
a) africkým držitelem vrchařského dresu
b) africkým lídrem závodu
c) africkým vítězem etapy
d) africkým účastníkem závodu

10. Italové na své domácí Grand Tour vyhráli pět etap. Mezi vítězi nebyl…
a) Alessandro Covi
b) Alberto Dainese
c) Vincenzo Nibali
d) Matteo Sobrero

11. Který závod zatím chybí na kontě Mathieu Van der Poela?
a) Amstel Gold Race
b) Kolem Flander
c) Paříž-Roubaix
d) Strade Bianche

12. A který závod dosud nevyhrál Wout van Aert?
a) Amstel Gold Race
b) Milán-Sanremo
c) Paříž-Roubaix
d) Strade Bianche

13. Na letošní Primaveře (Milán-Sanremo) zaujal vítěz Matej Mohorič svým útokem ve sjezdu, k čemuž mu pomohla i technická vychytávka. Jaká?
a) nízký tlak v galuskách
b) lehčí kolo
c) teleskopická sedlovka
d) těžší kolo

14. Tadej Pogačar se znovu na Tour nepřipravoval ve Švýcarsku ani na Dauphiné, nýbrž na…
a) Giro d’Italia
b) Kolem Romandie
c) Kolem Slovinska
d) Kolem Turecka

15. Na Critériu du Dauphiné diváky pobavil finiš třetí etapy, kdy Wout van Aert už ve finiši zvedal ruce nad hlavou. Brzy si ale uvědomil, že na poslední chvíli prohrál. Vítězem byl…
a) Filippo Ganna
b) David Gaudu
c) Sean Quinn
d) Alexis Vuillermoz

TOUR DE FRANCE 1913.
TWITTER.COM/DAVIDGUENEL

16. Za jaký tým nyní závodí Chris Froome?

a) EF Education-EasyPost
b) Israel-Premier Tech
c) Team BikeExchange-Jayco
d) Trek-Segafredo

17. Který z následujících závodníků neoznámil svůj odchod do sportovního důchodu?

a) Tom Dumoulin
b) Richie Porte
c) Alejandro Valverde
d) Geraint Thomas

18. Největšímu domácímu etapáku Czech Cycling Tour (Sazka Tour) šéfuje…

a) Ondřej Cink
b) Leopold König
c) Roman Kreuziger
d) Pavel Padrnos

19. Loňským vítězem Czech Cycling Tour (Sazka Tour) byl Filippo Zanna, který letos vyhrál italský etapák…

a) Adriatica Ionica
b) Giro dell'Appennino
c) Giro di Sicilia
d) Tre Valli Varesine

20. Poslední etapa závodu Kolem Alp skončila francouzskými oslavami. Romain Bardet vyhrál celkově a triumf v etapě si připsal jeho vrstevník…
a) Warren Barguil
b) Nacer Bouhanni
c) Arnaud Démare
d) Thibaut Pinot

21. Ve kterém roce se uskutečnil první ročník Tour de France Féminin?
a) 1948
b) 1984
c) 1990
d) 2014

22. Jak se jmenuje jediná současná česká závodnice ve WorldTour?
a) Nikola Bajgerová
b) Jarmila Machačová
c) Tereza Neumanová
d) Nikola Nosková

23. Během pouhých osmi dnů vyhrála v březnu tři závody: Trofeo Alfredo Binda a belgické klasiky Brugge-De Panne a Gent-Wevelgem. O koho jde?
a) Elisa Balsamová
b) Chloe Dygertová
c) Blanka Vasová
d) Demi Volleringová

24. Po minulé sezoně ukončila kariéru Anna van der Breggenová. Mezi největší úspěchy této Nizozemky patří sedm triumfů na…?
a) Giro d'Italia Femminile (Giro Rosa)
b) mistrovství Evropy
c) mistrovství světa
d) Valonském šípu

25. Za nejlepší současnou sprinterku je považována Nizozemka Lorena Wiebesová. Za jaký tým závodí?
a) DSM
b) FDJ
c) Liv Racing Xstra
d) SD Worx

26. Marta Cavalliová letos vyhrála…
a) Amstel Gold Race a Valonský šíp
b) Kolem Baskicka a Kolem Burgosu
c) Paříž-Roubaix a Strade Bianche
d) Paříž-Roubaix a Valonský šíp

27. Na čele žebříčku UCI je Annemiek van Vleutenová před krajankou…
a) Lucindou Brandovou
b) Ellen van Dijkovou
c) Demi Volleringovou
d) Lorenou Wiebesovou

28. V letošním roce překonala rekord v hodinovce. O koho jde?
a) Martu Bastianelliovou
b) Lotte Kopecky
c) Juliette Labousovou
d) Ellen van Dijkovou

29. Jakou hodnotu má nový rekord v hodinovce?
a) 46,8 km
b) 47,4 km
c) 47,6 km
d) 49,2 km

30. Ředitelkou ženské Tour de France je…
a) Ashleigh Moolman-Passiová
b) Amber Nebenová
c) Marion Rousseová
d) Marianne Vosová

31. Ali Neffati byl
a) držitel červené lucerny za rok 1913
b) pomocník Henriho Desgrange
c) první Afričan na Tour de France
d) vítěz tří etap v ročníku 1913

32. Charles Pélissier byl
a) čtyřnásobný šampion Francie v cyklokrosu
b) nejstarší ze známé bratrské trojice
c) vítěz osmi etap v ročníku 1930
d) zastřelen svou milenkou, a to zbraní, kterou spáchala sebevraždu jeho vlastní žena

33. Alex Virot byl
a) nástupce Henriho Desgrange
b) rozhlasový zpravodaj z Tour de France
c) šéf týmu Alcyon
d) vítěz ročníku 1929

34. Apo Lazarides byl
a) cyklista, který si nechal amputovat prst na noze na příkaz svého lídra
b) mecenáš Tour ve 30. letech
c) notoricky neúspěšný cyklista, který Tour nikdy nedokončil
d) pseudonym cyklistky Alfonsiny Stradaové

35. Giovanni Gerbi byl
a) cyklista s přezdívkou Rudý ďábel
b) první italský vítěz Giro d'Italia
c) šéf týmu Gina Bartaliho
d) zakladatel značky Bianchi

36. Pierre Giffard byl
a) autor nápadu reklamní karavany
b) pokladník Tour de France
c) ředitel listu Le Vélo
d) zpravodaj listu L'Auto z Tour de France

37. Paul Duboc byl
a) novinář ostře kritizující Tour de France
b) populární zpěvák doprovázející závod
c) první jezdec na vrcholu Col du Tourmalet
d) závodník, který vypil otrávený bidon během ročníku 1911

38. Pierre Dumas byl
a) doktor starající se o cyklisty na Tour de France
b) kronikář závodu
c) hrdina fiktivních příběhů z knihy Géants de la Route
d) vítěz ročníku 1953

39. Jean Bobet byl
a) první cyklista s pozitivním dopingovým nálezem
b) ředitel Mezinárodní cyklistické unie (UCI)
c) trojnásobný vítěz Tour de France
d) závodník a posléze úspěšný novinář

40. Marianne Martinová byla
a) autorka slavného dresu stáje Peugeot
b) jediná žena, která kdy jela mužskou Tour de France
c) první ředitelka mužského týmu na Tour
d) vítězka prvního ročníku Tour de France féminin

41. Jeden z následujících meziválečných cyklistů je zmíněn v debutové novele Ernesta Hemigwaye I slunce vychází. O koho se jedná?
a) Ottavio Bottecchia
b) André Darrigade
c) Learco Guerra
d) Sylvere Maes

42. Jak dlouhý je závod, na který se vydají cyklisté v knize Alfreda Jarryho Nadsamec?
a) 1 míle
b) 100 mil
c) 1000 mil
d) 10 000 mil

43. Kdo je režisérem patrně nejslavnějšího snímku o jízdních kolech Zloději kol?
a) Vittorio De Sica
b) Federico Fellini
c) Roberto Rossellini
d) Luchino Visconti

44. Který herec ztvárnil roli Marcuse v americkém filmu Vítězové (American Flyers)?
a) Nicolas Cage
b) Kevin Costner
c) David Marshall Grant
d) Bill Paxton

45. Na jaký nástroj doprovázela Tour mezi lety 1952–1963 Yvette Hornerová?
a) akordeon
b) kytara
c) saxofon
d) trubka

46. Která německá skupina nahrála album nazvané Tour de France?
a) Faust
b) Kraftwerk
c) Rammstein
d) Scorpions

47. Po jednom z těchto cyklistů nese jméno skotská indierocková kapela. O koho jde?
a) Jacques Anquetil
b) Giovanni Bugno
c) Pedro Delgado
d) Eddy Merckx

48. Který český malíř byl velkým fanouškem cyklistiky a Tour de France?

a) Emil Filla
b) Bohumil Kubišta
c) František Kupka
d) Kamil Lhoták

49. V díle jakého slavného malíře najdeme reklamní plakát na řetěz značky Simpson (La chaine Simpson)?

a) Georges Braque
b) Paul Cézanne
c) Henri Matisse
d) Henri de Toulouse-Lautrec

50. Který známý herec před několika lety pomohl londýnskému cyklistovi, kterého se snažila okrást skupina výtržníků?

a) Benedict Cumberbatch
b) Idris Elba
c) Tom Hardy
d) Cillian Murphy

SPRÁVNÉ ODPOVĚDI

1B 2A 3D 4A 5B 6C 7A 8A 9C 10C 11C 12C 13C 14C 15B 16B 17D 18B 19A 20D 21B 22C 23A 24D 25A 26A 27C 28D 29D 30C 31C 32D 33B 34A 35A 36C 37D 38A 39D 40D 41A 42D 43A 44B 45A 46B 47C 48D 49D 50A

FAUSTO COPPI BĚHEM TOUR DE FRANCE 1951.
TWITTER.COM/DAVIDGUENEL

TÝMY NA TOUR DE FRANCE 2022

79
AG2R Citroën

80
Alpecin-Deceuninck

81
Astana-Qazaqstan

82
Bahrajn-Victorious

83
Bora-hansgrohe

84
B&B Hotels-KTM

85
Cofidis

86
EF Education-EasyPost

87
Groupama-FDJ

88
Ineos Grenadiers

89
Intermarché-Wanty Gobert

90
Israel-Premier Tech

91
Jumbo-Visma

92
Lotto-Soudal

93
Movistar

94
QuickStep-Alpha Vinyl

95
Team Arkéa-Samsic

96
Team BikeExchange-Jayco

97
Team DSM

98
Total Energies

99
Trek-Segafredo

101
UAE Team Emirates

AUTOR **VOJTĚCH JÍROVEC**

AG2R Citroën

JMÉNO	VĚK	NÁRODNOST	STARTY	NEJLÉPE	VÍTĚZSTVÍ
Geoffrey Bouchard	30	Francie	debut	–	–
Benoit Cosnefroy	26	Francie	3	107.	–
Stan Dewulf	24	Belgie	debut	–	–
Mikaël Cherel	36	Francie	6	18.	–
Bob Jungels	29	Lucembursko	3	11.	–
Oliver Naesen	31	Belgie	6	61.	–
Ben O'Connor	26	Austrálie	1	4.	1
Aurélien Paret-Peintre	26	Francie	1	15.	–

Francie, WT

Možná není nejpodceňovanějším cyklistou v pelotonu, **Benu O'Connorovi** by se ale obecně mělo více věřit. Vždyť australský cyklista během své debutové Tour de France dojel čtvrtý a vyhrál etapu. Letos zase skončil v nejlepší desítce na všech týdenních závodech, které dokončil, vyhrál francouzskou klasiku Tour de Jura a na červnovém Critériu du Dauphiné byl jediným vážným soupeřem pro tým Jumbo-Visma.

„Můžu být na sebe hrdý," říkal O'Connor, který je stejně jako vítěz italského Gira Jai Hindley rodákem z Perthu, po závodě. „Nestačil jsem pouze na druhého muže loňské Tour Vingegaarda a na Rogliče, který třikrát vyhrál Vueltu a kromě ní skoro každý týdenní etapák. Takže to znamená, že nejsem daleko od toho soupeřit o vítězství s těmi nejlepšími," dodal.

Bylo tomu skutečně tak, O'Connor v těžkém stoupání Plateau de Solaison nezareagoval na úvodní nástup dánsko-slovinského dua. Ztrátu dvaceti sekund si však držel po celý zbytek kopce, kde už se mu ani spolupracující dvojice hvězd nedokázala více vzdálit. Pro šestadvacetiletého vrchaře to je velmi povzbuzující a slibná zpráva před startem francouzského závodu. Je tu šance, že bychom se letos dočkali druhého australského vítěze Grand Tour?

Alpecin-Deceuninck

JMÉNO	VĚK	NÁRODNOST	STARTY	NEJLÉPE	VÍTĚZSTVÍ
Silvan Dillier	31	Švýcarsko	2	59.	–
Michael Gogl	28	Rakousko	4	113.	–
Alexander Krieger	30	Německo	debut	–	–
Jasper Philipsen	24	Belgie	2	109.	–
Edward Planckaert	27	Belgie	debut	–	–
Kristian Sbaragli	32	Itálie	1	106.	–
Mathieu van der Poel	27	Nizozemsko	1	DNF	1
Guillaume van Keirsbulck	31	Belgie	2	123.	–

Belgie, PRT

Loňský debut **Mathieu van der Poela** byl jedním z momentů Tour de France, byť nizozemský cyklista nakonec ani nedorazil do cíle. Jeho příběh, kdy na začátku závodu vyrukoval s celým týmem s retro dresy na počest vlastního dědečka Raymonda Poulidora a ve druhé etapě si dokonce oblékl žlutý dres – tedy něco, co Poulidor nikdy nedokázal – se zapsal hluboko do paměti.

Letos je spolu se sestavou Alpecinu-Fenix (od 1. července pod novým jménem Alpecin-Deceuninck) znovu na startu. Van der Poel neměl snadný vstup do sezony, kdy dlouho nezávodil kvůli zdravotním problémům. Když se ale rozjel, stálo to za to. Podruhé vyhrál Flandry a skvěle se předvedl i na Giro d'Italia, kde se při své premiéře vyhrál úvodní etapu do Visegrádu a získal slavný růžový dres, maglia rosa.

Pro Tour už oznámil svůj pokus o zisk zeleného dresu, bude mít ale zdatné konkurenty. Peter Sagan už bodovací soutěž tolikrát ovládl v minulosti a zdá se, že by po letech problémů znovu mohl být ve formě. Pak je tu samozřejmě Wout van Aert, velký Van der Poelův soupeř už z cyklokrosových let. A samozřejmě také řada sprinterů, kteří po zeleném dresu také touží. Tato klasifikace bude letos velmi zajímavá.

Astana-Qazaqstan

JMÉNO	VĚK	NÁRODNOST	STARTY	NEJLÉPE	VÍTĚZSTVÍ
Joe Dombrowski	31	USA	debut	–	–
Fabio Felline	32	Itálie	3	65.	–
Dmitrij Gruzděv	36	Kazachstán	5	113.	–
Alexej Lučenko	29	Kazachstán	6	7.	1
Gianni Moscon	28	Itálie	2	84.	–
Alexandr Riabušenko	26	neutrální závodník	debut	–	–
Simone Velasco	26	Itálie	debut	–	–
Andrej Zeits	35	Kazachstán	2	44.	–

Kazachstán, WT

Hned pět debutantů přiváží do Francie kazašská Astana a především v případě jednatřicetiletého **Joa Dombrowskiho** je až s podivem, že jeho premiéra přichází až tak pozdě. Dosud ale dával přednost spíše italskému Giru. Podobně jako on se poprvé na Tour představí **Alexandr Riabušenko** a **Simone Velasco**.

Hlavní karta týmu? Zřejmě **Alexej Lučenko**, který se nenápadnou jízdou před rokem vyšplhal až na sedmou příčku v konečném pořadí. Devětadvacetiletý Kazachstánec se tehdy pouze jednou dostal v etapě do elitní desítky, trpělivě se však prokousával pořadím a nakonec se všichni mohli jen divit, co dělá tak vysoko. Něco podobného by Lučenko rád předvedl i letos, byť dosavadní výsledky v této sezoně na kdovíjaký průlom neukazují.

Ještě hůře letos jezdí jedna ze zimních posil týmu **Gianni Moscon**, který by na jarní část sezony nejraději úplně zapomněl. Po klasikách si kontroverzní Ital dal čas na pořádný trénink, jeho výkony na závodě Kolem Švýcarska ale také nebyly oslnivé. Moscon býval velkým talentem, jeho kariéra ale v posledních letech nijak negraduje. Čas ukázat se?

Bahrajn-Victorious

JMÉNO	VĚK	NÁRODNOST	STARTY	NEJLÉPE	VÍTĚZSTVÍ
Damiano Caruso	34	Itálie	6	10.	–
Kamil Gradek	31	Polsko	debut	–	–
Jack Haig	28	Austrálie	2	38.	–
Matej Mohorič	27	Slovinsko	3	31.	2
Luis León Sánchez	38	Španělsko	10	10.	4
Dylan Teuns	30	Belgie	2	17.	2
Jan Tratnik	32	Slovinsko	1	93.	–
Fred Wright	23	Velká Británie	1	96.	–

Bahrajn, WT

Možná se o tom tolik nemluví, ale nejsilnější tým na Tour de France nakonec může mít stáj Bahrajn-Victorious. Vždyť na soupisce je vítěz letošního Milán-Sanremo (**Matej Mohorič**), Valonského šípu (**Dylan Teuns**) či dva jezdci, kteří letos pravidelně končí v nejlepších desítkách celkového pořadí týdenních závodů (**Damiano Caruso** a **Jack Haig**). Bahrajnská stáj má kvalitu, zkušenosti i velkou touhu konečně na Tour proniknout mezi úplnou špičku.

To se totiž zatím týmu za celou dobu jeho existence (od roku 2017) nepodařilo, nejblíže byl konečnému pódiu Mikel Landa před dvěma lety. Baskický vrchař po letošním třetím místě na Giru ale francouzský závod vynechává, proto tíha odpovědnosti bude ležet na Carusovi s Haigem. Prvně jmenovaný v posledních letech zažívá nečekanou renesanci, když skončil druhý na Giru (2021).

Haig na rozdíl od bezmála pětatřicetiletého veterána ještě nedovršil ani třicítku a přichází do svého nejlepšího věku. To už ukázal vloni na Vueltě (3. příčka) i letos prakticky na každém etapáku. A i když na červnovém Dauphiné stejně jako Caruso nestačil suverénnímu duu Primož Roglič, Jonas Vingegaard, páté místo je před Tour slibným výsledkem. Uvidíme ovšem, jaké důsledky budou mít policejní prohlídky v domech některých členů týmu, k nimž došlo v posledních dnech.

Bora-hansgrohe

JMÉNO	VĚK	NÁRODNOST	STARTY	NEJLÉPE	VÍTĚZSTVÍ
Felix Grossschartner	28	Rakousko	1	63.	–
Marco Haller	31	Rakousko	6	126.	–
Lennard Kämna	25	Německo	2	33.	1
Patrick Konrad	30	Rakousko	3	27.	1
Nils Politt	28	Německo	5	50.	1
Maximilian Schachmann	28	Německo	2	57.	–
Danny van Poppel	28	Nizozemsko	3	120.	–
Alexandr Vlasov	26	neutrální závodník	debut	–	–

Německo, WT

V podcastu, který vydal tým Bora-hansgrohe po letošním Giro d'Italia, mluví sportovní ředitel Rolf Aldag o změně, kterou německá stáj po loňské sezoně udělala. Odešel Peter Sagan, do té doby velká postava týmu, okolo něhož se mnohé točilo. Sestavu naopak posílilo několik jezdců, kteří útočí na celková pořadí: **Jai Hindley**, **Sergio Higuita** a **Alexandr Vlasov**. Prvně jmenovaný už svou roli splnil ziskem růžového dresu na jedničku, nyní je řada na zbylých dvou.

„Rozhodně nejsme u konce. Máme pořád velké cíle a dvě Grand Tour, které jsme ještě nevyhráli. A nesmíme si začít myslet, že jsme neomylní," říká Aldag, který už slavil vítězství na Tour de France dvakrát coby domestik pro Bjarneho Riise a Jana Ullricha. Nyní by si to chtěl zopakovat v roli hlavního sportovního ředitele. Nejvíce nadějí vkládá do Vlasova, který se v posledních letech vypracoval do jednoho z nejlepších jezdců pro týdenní etapové závody.

To paradoxně může být slabina, neboť jeho schopnost vydržet celé tři týdny bývá někdy zpochybňována (byť má za sebou čtvrté místo na loňském Giru). Vlasov, který po agresi Ruska na Ukrajině (sám válku odsoudil) nemůže jezdit v dresu ruského šampiona, by teď měl ukázat, že se mezi špičku počítá i na Grand Tours. Speciálně v úvodu bude doufat, že na něm šrámy nezanechal nedávno prodělaný covid.

B&B Hotels-KTM

JMÉNO	VĚK	NÁRODNOST	STARTY	NEJLÉPE	VÍTĚZSTVÍ
Franck Bonnamour	27	Francie	1	22.	–
Cyril Barthe	26	Francie	2	88.	–
Alexis Gougeard	29	Francie	2	115.	–
Jérémy Lecroq	27	Francie	debut	–	–
Cyril Lemoine	39	Francie	7	110.	–
Luca Mozzato	24	Itálie	debut	–	–
Pierre Rolland	35	Francie	12	8.	2
Sebastian Schönberger	28	Rakousko	debut	–	–

Francie, PRT

Osmnáct Grand Tours a pouze jediný předčasný konec, to je jedna ze statistik z dlouhé kariéry **Pierra Rollanda**, která se v profesionálním pelotonu počítá od roku 2006. Francouzský cyklista byl na přelomu nultých a desátých let velkou nadějí své země, když na Tour získal bílý dres (2011), vyhrál dvě etapy (2011 slavně na Alpe d'Huez a o rok později ve středisku La Toussuire) a celkem třikrát skončil v první desítce celkového pořadí (2011, 2012 a 2015).

Rolland byl ale vždy spíše vrchařem než jezdcem na celkovou klasifikaci a nikdy se tak nestal tím, koho z něj francouzští fanoušci nejspíš chtěli mít, tedy nástupcem Bernarda Hinaulta. Nyní se v dresu týmu B&B Hotels-KTM chystá na svou třináctou (z aktivních jezdců má více startů jen Alejandro Valverde a Mark Cavendish) a možná i poslední Tour de France.

A chystá se ve velkém stylu, což ví každý, kdo v červnu sledoval jeho vystoupení na Critériu du Dauphiné. V závodě, který překonal mimo jiné Galibier, Croix de Fer nebo Colombiere, byl hned pětkrát v úniku a suverénně získal vrchařský dres. To by mohlo být Rollandovým cílem i pro Tour de France. Labutí píseň jednoho z nejlepších francouzských vrchařů své generace?

Cofidis

JMÉNO	VĚK	NÁRODNOST	STARTY	NEJLÉPE	VÍTĚZSTVÍ
Simon Geschke	36	Německo	9	25.	1
Ion Izagirre	33	Španělsko	7	22.	1
Victor Lafay	26	Francie	debut	–	–
Guillaume Martin	29	Francie	5	8.	–
Anthony Pérez	31	Francie	4	85.	–
Pierre-Luc Périchon	35	Francie	6	42.	–
Benjamin Thomas	26	Francie	debut	–	–
Max Walscheid	29	Německo	2	121.	–

Francie, WT

Jedním z nemnoha závodníků, kteří už za sebou mají kompletní Giro d'Italia (dalšími jsou třeba Lennard Kämna z Bory-hansgrohe nebo italský spurter Alberto Dainese v barvách DSM, je **Guillaume Martin**. Francouzský vrchař neudělal v Itálii díru do světa, byť rozhodně byl nepřehlédnutelný. Svými propady a vzestupy v celkovém pořadí už je ovšem pověstný.

Na Tour de France by Martin mohl zaútočit na puntíkovaný dres. Vrchařskou klasifikaci v posledních dvou letech shodně ovládl Tadej Pogačar a možná je na čase, aby se vítězství vrátilo zpět do Francie, tedy země rekordmana této soutěže Richarda Virenqua, který ji ovládl dokonce sedmkrát. Z aktivních Francouzů už doma ikonický „polka dot" mají Romain Bardet, Warren Barguil i Julian Alaphilippe. Martin by se do této společnosti rád zařadil.

Cofidis, který dlouhá léta čeká na etapový triumf z Tour de France, nominoval několik zkušených jezdců. Důvěru pro svou jubilejní desátý ročník dostal obětavý Němec **Simon Geschke**, poosmé pojede baskický vrchař **Ion Izagirre**. Zajímavé bude ale také sledovat debut **Victora Lafaye**, který před rokem dokázal vyhrát těžkou etapu Gira.

EF Education-EasyPost

JMÉNO	VĚK	NÁRODNOST	STARTY	NEJLÉPE	VÍTĚZSTVÍ
Alberto Bettiol	28	Itálie	3	62.	–
Stefan Bissegger	26	Švýcarsko	1	103.	–
Magnus Cort	29	Dánsko	3	56.	1
Owain Doull	29	Velká Británie	debut	–	–
Ruben Guerreiro	27	Portugalsko	1	18.	–
Neilson Powless	25	USA	2	43.	–
Jonas Rutsch	24	Německo	1	55.	–
Rigoberto Urán	35	Kolumbie	8	2.	1

USA, WT

Počítá se **Rigoberto Urán** ještě mezi favority na celkové pořadí Tour de France? Snad to ke kolumbijskému veteránovi (35 let), který loni ještě po šestnácté etapě držel druhou příčku a který stejné umístění dokázal uhájit v roce 2017 až do Paříže, není neuctivé, ale letošní sezona je v jeho podání zkrátka velmi špatná. A nemá ani štěstí, když ze závodu Kolem Švýcarska odstoupil spolu s několika závodníky týmu EF Education-EasyPost ze zdravotních důvodů.

Americká sestava tak možná nakonec bude ve Francii hlavně útočit na etapy, a na to má dobré jezdce. **Ruben Guerreiro**, vítěz nedávného Mont Ventoux Dénivelé Challenge, během něhož se dvakrát stoupá na slavnou Větrnou horu, může být dokonce v pořadí výše než sám Urán a u toho ulovit i nějakou etapu, což už se mu před dvěma lety povedlo na Giru.

Stefan Bissegger má takříkajíc v merku obě časovky a bude se v nich chtít předvést lépe než v loňském roce, kdy na Tour debutoval. **Magnus Cort** bude velkým trumfem už pro etapy číslo 2 a 3, které proběhnou v jeho domovině. A **Alberto Bettiol** by si jistě přál, aby mohl slavit podobně jako ve Švýcarsku, ovšem tentokrát „skutečné“ první místo.

Groupama-FDJ

JMÉNO	VĚK	NÁRODNOST	STARTY	NEJLÉPE	VÍTĚZSTVÍ
Antoine Duchesne	30	Kanada	1	107.	–
David Gaudu	25	Francie	4	11.	–
Kevin Geniets	25	Lucembursko	debut	–	–
Stefan Küng	28	Švýcarsko	5	49.	–
Olivier Le Gac	28	Francie	2	127.	–
Valentin Madouas	25	Francie	2	27.	–
Thibaut Pinot	32	Francie	8	3.	3
Michael Storer	25	Austrálie	debut	–	–

Francie, WT

David Gaudu už loni na podzim překročil pětadvacítku, a tak je na čase přestat se na rodáka z Landivisiau dívat jen jako na chráněnce zkušenějšího **Thibauta Pinota** a začít na Gauduho pohlížet jako na „dospělého“ cyklistu. Přece jen, právě on je jedním z nejmladších Francouzů, kteří mají pro svou zemi vyhrát Tour de France. Když už se to právě generaci Pinota, Romaina Bardeta nebo Warrena Barguila nepodařilo (a možná nepodaří).

Jenže od Gauduho to letos žádná velká sláva není. Na Dauphiné vyhrál etapu a držel ve v první desítce, jenže v poslední (a nejtěžší) etapě na Plateau de Salaison zcela vybouchl a ztratil více než sedm minut. A předchozí výsledky? Osmnáctý v Baskicku nebo nedokončené Paříž–Nice. Gaudu už není „chráněným“ mladým závodníkem, jeho výsledky ale zatím nenasvědčují tomu, že by měl ohrožovat širší špičku pořadí.

A nebude tomu tak zřejmě ani v případě Pinota, který bude asi i po letech vzpomínat na to, co mohlo být v roce 2019, kdyby nepřišlo zranění v závěru Tour. Dvaatřicetiletý jezdec alespoň letos konečně nepůsobí odevzdaným dojmem a připsal si i dvě cenná etapová vítězství v Alpách a Švýcarsku. Právě na etapy by mohl útočit i na Tour. A vzhledem k tomu, že dva z jeho tří triumfů přišly na Tourmaletu a Alpe d’Huez, je vidět, že Pinot si nevybírá špatné destinace pro svá francouzské vítězství.

Ineos Grenadiers

JMÉNO	VĚK	NÁRODNOST	STARTY	NEJLÉPE	VÍTĚZSTVÍ
Jonathan Castroviejo	35	Španělsko	7	23.	–
Filippo Ganna	25	Itálie	debut	–	–
Daniel Martínez	26	Kolumbie	2	28.	1
Thomas Pidcock	22	Velká Británie	debut	–	–
Luke Rowe	32	Velká Británie	7	128.	–
Geraint Thomas	36	Velká Británie	11	1.	3
Dylan van Baarle	30	Nizozemsko	6	46.	–
Adam Yates	29	Velká Británie	5	4.	–

Velká Británie, WT

V dresu Ineos Grenadiers se svých debutových startů dočkají dvě velké postavy světové cyklistiky: časovkářská mašina **Filippo Ganna**, který bude hned v úvodní etapě pomýšlet na etapový triumf (a tím žlutý dres), a také olympijský vítěz v závodu horských kol a velký cyklistický univerzál **Tom Pidcock**.

Britský tým ale přiváží také velkou zkušenost, i když kvůli zranění nakonec bude scházet Michal Kwiatkowski. **Dylan van Baarle** jel šestkrát, **Jonathan Castroviejo** a **Luke Rowe** mají po sedmi startech, a to není nic na **Gerainta Thomase**. Jedenáctinásobný účastník závodu je zřejmě také největší šancí Ineosu v celkovém pořadí.

Thomas se svým červnovým vítězstvím ve Švýcarsku dostal do exkluzivního klubu vítězů Tour, Dauphiné a právě švýcarského závodu, kde kromě něj je pouze Eddy Merckx. Je tedy nutné řadit jej mezi ty největší favority. Ineos ale nemá ve Francii pouze svou dlouholetou oporu. Své budou chtít ukázat také **Adam Yates** (již jednou na Tour čtvrtý) či kolumbijský vrchař **Daniel Martínez**, který už letos vyhrál náročné Baskicko.

Intermarché-Wanty Gobert

JMÉNO	VĚK	NÁRODNOST	STARTY	NEJLÉPE	VÍTĚZSTVÍ
Sven Erik Byström	30	Norsko	1	110.	–
Kobe Goosens	26	Belgie	debut	–	–
Alexander Kristoff	34	Norsko	8	114.	4
Louis Meintjes	30	JAR	4	8.	–
Andrea Pasqualon	34	Itálie	3	88.	–
Adrien Petit	31	Francie	3	126.	–
Taco van der Hoorn	28	Nizozemsko	debut	–	–
Georg Zimmermann	24	Německo	1	80.	–

Francie, WT

Jedno z velkých překvapení týmových nominací? Vynechání Quintena Hermanse z osmičky belgického týmu Intermarché-Wanty Gobert. Šestadvacetiletý cyklista měl na jaře ohromnou formu: dojel druhý na Lutych–Bastogne–Lutych, velmi dobře si vedl i na Romandii nebo nedávném domácím závodě Kolem Belgie. Hermans udělal vše pro to, aby si mohl zajet svou první Tour de France.

Ale nic z toho, ve finální nominaci překvapivě chybí. Největší šok to přitom byl přímo pro samotného Hermanse. „Jestli jsem to čekal? Absolutně ne. Měl jsem za to, že na sto procent na Tour budu, pak mi zazvonil telefon. Proč nakonec nejedu, to nemá vůbec nic společného se sportem. Je to celé hodně smutné," řekl pro belgickou Sportzu s tím, že tým musel rušit jeho už zabookované letenky.

Klíč k celé záhadě je následující: Hermans po sezoně přestoupí do Alpecin-Deceuninck, vedení týmu tak jezdce, jehož budoucnost už bude v jiném dresu, nechtělo do Francie brát. V cyklistice stále vcelku běžná praxe, která však letošní závod ochudila o jedno potenciálně velmi výrazné jméno. A ubrala na atraktivitě i celému týmu Intermarché.

Israel-Premier Tech

JMÉNO	VĚK	NÁRODNOST	STARTY	NEJLÉPE	VÍTĚZSTVÍ
Simon Clarke	35	Austrálie	6	61.	–
Chris Froome	37	Velká Británie	9	1.	7
Jakob Fuglsang	37	Dánsko	10	7.	–
Omer Goldstein	25	Izrael	1	122.	–
Hugo Houle	31	Kanada	3	47.	–
Krists Neilands	27	Lotyšsko	1	85.	–
Guy Niv	28	Izrael	1	139.	–
Michael Woods	35	Kanada	2	32.	–

Izrael, WT

Nejstarší sestavu přiváží na Tour tým Israel-Premier Tech. V osmičce nominovaných je hned čtyřem jezdcům více než pětatřicet let a dvojice sedmatřicátníků **Chris Froome** a **Jakob Fuglsang** jela francouzský závod dohromady už devatenáctkrát.

Zkrátka, zkušenost bude na jejich straně. Marné by to navíc nemělo být ani s výkonností, protože poslední měsíc přinesl pro izraelský tým několik kýžených vítězství (kýžených hlavně proto, že se na ně vážou i body do žebříčku UCI, v letošním roce hodně sledované). Fuglsang vyhrál Mercan'Tour Classic, Impey (kterého z Tour nakonec těsně před startem vyřadil pozitivní test na covid) se radoval z nečekaného triumfu v etapě na Kolem Švýcarska a Woods si připsal etapu i celkové pořadí v Okcitánii.

Jubilejní desátou Tour de France má před sebou také Froome. Když bývalí šampioni najednou nemohou najít někdejší kondici a působí jen jako stíny sebe samých, je to mnohdy smutná podívaná. Froome byl jednoznačným suverénem Tour po dobrých pět let, nešťastný pád na Dauphiné 2019 jeho „vrcholnou" kariéru více méně ukončil. Na jeho současné působení se jde dívat s mírnou lítostí, ale také velkým respektem k tomu, že v kariéře pokračuje a kolo na hřebík nepověsil.

Jumbo-Visma

JMÉNO	VĚK	NÁRODNOST	STARTY	NEJLÉPE	VÍTĚZSTVÍ
Tiesj Benoot	28	Belgie	5	20.	–
Steve Kruijswijk	35	Nizozemsko	6	3.	–
Sepp Kuss	27	USA	2	15.	1
Christophe Laporte	29	Francie	7	91.	–
Primož Roglič	32	Slovinsko	4	2.	3
Wout van Aert	27	Belgie	3	19.	6
Nathan van Hooydonck	26	Belgie	debut	–	–
Jonas Vingegaard	25	Dánsko	1	2.	–

Nizozemsko, WT

Je vždy ošidné cokoliv před Tour de France předpovídat, ale kdyby to letos měla být jedna věc, tak ta, že žluté dresy Jumbo-Visma zase budou hodně vidět. Bylo tomu tak i před rokem, kdy **Primož Roglič** vinou pádu a jeho následků nakonec celý závod nedojel a nizozemský tým musel najít svůj plán B. Nakonec z toho byly etapové triumf s **Woutem van Aertem** a **Seppem Kussem** a hlavně také druhé místo **Jonase Vingegaarda** v celkovém pořadí.

Tehdy to bylo překvapení, letos by se však dalšímu Vingegaardově úspěchu nikdo divit nemohl. A dokonce se najdou tací, kteří jeho výkony na letošním Dauphiné hodnotí dokonce výše než ty Rogličovi. Jak si oba dokážou vyhovět a zda se dánský cyklista plně podřídí slovinskému lídrovi, bude jednou z tajenek letošního závodu.

A kromě nich tu samozřejmě bude Van Aert, který skutečně je schopný vyhrát takřka kteroukoliv etapu. Vrchaři Kuss a **Steven Kruijswijk** budou horskými domestiky, takovou roli už dokáže zastat také někdejší spurter Christophe Laporte. A pomáhat budou také univerzál **Tiesj Benoot** a jediný debutant na soupisce, Belgičan **Nathan van Hooydonck**.

Lotto-Soudal

JMÉNO	VĚK	NÁRODNOST	STARTY	NEJLÉPE	VÍTĚZSTVÍ
Caleb Ewan	27	Austrálie	3	132.	5
Frederik Frison	29	Belgie	1	145.	–
Philippe Gilbert	39	Belgie	11	38.	1
Reinardt Janse van Rensburg	33	JAR	5	96.	–
Andreas Kron	24	Dánsko	debut	–	–
Brent van Moer	24	Belgie	1	65.	–
Florian Vermeersch	23	Belgie	debut	–	–
Tim Wellens	31	Belgie	3	94.	–

Belgie, WT

Lotto-Soudal nezažívá dobrou sezonu a úporně bojuje o svou budoucnost v divizi WorldTour. Pomoci k tomu výrazně mohou body, které jezdci belgické stáje (snad) získají na Tour de France. A do nikoho tým nevkládá větší naděje než do Australana **Caleba Ewana**, který po slabém vystoupení na Giru zkouší štěstí na francouzské závodě.

Konkurence ale bude silná, a přestože Ewanovo zrychlení je pořád skvostné, rozhodně to v konkurenci **Fabia Jakobsena**, Wouta van Aerta či třeba Sama Bennetta nebude mít jednoduché. A mnozí fanoušci týmu s červeno-bílou barevnou kombinací dresů si možná říkají, zda šanci neměl dostat mladičký **Arnaud De Lie**, který už nasbíral celou řadu vítězství.

Kromě Ewana přijíždí známá jména. V sestavě sice po letech není **Thomas de Gendt, jeho velký** kamarád a závodník s podobným únikářským DNA **Tim Wellens** však nechybí. Poslední Tour de France zase před sebou má legendární **Philippe Gilbert**, který přidá svůj dvanáctý a závěrečný start.

Movistar

JMÉNO	VĚK	NÁRODNOST	STARTY	NEJLÉPE	VÍTĚZSTVÍ
Imanol Erviti	38	Španělsko	12	67.	–
Gorka Izagirre	34	Španělsko	8	22.	–
Matteo Jorgenson	22	USA	debut	–	–
Enric Mas	27	Španělsko	3	5.	–
Gregor Mühlberger	28	Rakousko	3	25.	–
Nelson Oliveira	33	Portugalsko	5	47.	–
Albert Torres	32	Španělsko	debut	–	–
Carlos Verona	29	Španělsko	3	19.	–

Španělsko, WT

Španělský Movistar vloni po třech letech neobhájil vítězství v týmové soutěži, což je podle mnohých hlavním každoročním cílem týmu ředitele Eusebia Unzuého. Ať už jde jen o tradovaný vtip, nebo Unzué skutečně uspokojuje svého hlavního sponzora triumfem v klasifikaci, jejíž důležitost není v porovnání s barevnými dresy příliš podstatná, v každém případě to v posledních letech opakovaně vedlo k prapodivným startegickým rozhodnutím.

Vzpomeňme na neslavný trojzubec z roku 2019, kdy se sice Mikel Landa, Nairo Quintana a Alejandro Valverde dostali do elitní desítky, ovšem jen na šestém, osmém a devátém místě. Dnes už dva z nich v barvách Movistaru nejezdí a Valverde ve své zřejmě poslední sezoně jede kombinaci Giro+Vuelta. A tak tíha odpovědnosti bude znovu na **Enricu Masovi**.

Druhý muž loňské Vuelty dokáže být pozoruhodně vyrovnaný: svých všech sedm Grand Tour dojel a pětkrát skončil v nejlepší šestce, přitom dvakrát na pódiu. Zároveň ale bývá kritizován, že není vítězný tip, vždyť jediným Masovým triumfem v celkovém pořadí je tři roky starý ročník nyní už nefunkčního závodu Kolem Guangxi v Číně. I proto je těžké představit si Mase, který kvůli pádu musel předčasně opustit nedávné Dauphiné, jak zásadně komplikuje život hvězdám typu Pogačara či Rogliče.

QuickStep-Alpha Vinyl

JMÉNO	VĚK	NÁRODNOST	STARTY	NEJLÉPE	VÍTĚZSTVÍ
Kasper Asgreen	27	Dánsko	3	64.	–
Andrea Bagioli	23	Itálie	debut	–	–
Mattia Cattaneo	31	Itálie	1	12.	–
Mikkel Honoré	25	Dánsko	debut	–	–
Fabio Jakobsen	25	Nizozemsko	debut	–	–
Yves Lampaert	31	Belgie	2	80.	–
Michael Mörköv	37	Dánsko	6	93.	–
Florian Sénéchal	28	Francie	2	135.	–

Belgie, WT

Bez Juliana Alaphilippa a Marka Cavendishe, tedy vítězů pěti loňských francouzských etap, zahájí Tour de France sestava belgického QuickStepu. Prvně jmenovaný se sice na konci června představil na mistrovství Francie, jeho kondice ale zjevně není po pádu na Lutych–Bastogne–Lutych taková, aby jej vedení týmu vzalo na největší akci roku. Po čtyřech letech plných etapových triumfů tak Tour letos bude bez jedné z největších hvězd.

A bude také bez Cavendishe. Vítěz čtyř loňských etap, který se celkovým „skóre“ 34 triumfů dotáhl na Eddyho Merckxe, prohrál interní souboj s **Fabiem Jakobsenem** a na soupisku mu nepomohl ani skvěle zajetý britský šampionát, na němž po devíti letech znovu získal titul. Britská legenda se prý o nezařazení mezi vybranou osmičku dozvěděla až ze sociálních sítí.

Koho tedy QuickStep na Tour bere? Hned tři Dány, přičemž ten nejstarší – sedmatřicetiletý **Michael Mörköv** – bude pro Jakobsena plnit roli posledního rozjížděče sprintů. **Kasper Asgreen** by se teoreticky mohl po úvodní etapě dostat do žlutého, zvládne-li ovšem excelentně kodaňskou časovku. A **Mikkel Honoré** už několikrát ukázal, že dokáže být velmi silný v kopcovitých etapách.

Team Arkéa-Samsic

JMÉNO	VĚK	NÁRODNOST	STARTY	NEJLÉPE	VÍTĚZSTVÍ
Warren Barguil	30	Francie	7	10.	2
Maxime Bouet	35	Francie	8	42.	–
Amaury Capiot	29	Belgie	debut	–	–
Hugo Hofstetter	28	Francie	1	115.	–
Matis Louvel	22	Francie	debut	–	–
Lukasz Owsian	32	Polsko	debut	–	–
Nairo Quintana	32	Kolumbie	8	2.	3
Connor Swift	26	Velká Británie	2	86.	–

Francie, PRT

Dávnou jsou pryč ta léta, kdy **Nairo Quintana** býval hrozbou v celkovém pořadí. Po hubených sezonách ale letos přece jen přišlo povzbuzení: top 5 na Paříž–Nice a v Katalánsku, kde Kolumbijec dokonce vezl v průběhu závodu žlutý dres, to vůbec nebyly špatné výsledky, byť na ně Quintana kvůli zranění ze závodu Kolem Turecka nedokázal zatím navázat. Ve Francii by však měl být ve formě převyšující tu z minulých ročníků.

Tým Arkéa-Samsic, který letos překvapivě nevyužil divokou kartu pro italské Giro a raději se kvůli sbírání bodů do žebříčku věnoval menším závodům, bude spoléhat také na francouzské opory **Warrena Barguila** a **Maxima Boueta**, naopak debutovat budou hned tři jezdci: **Amaury Capiot** z Belgie, Francouz **Matis Louvel** a polský domestik **Lukasz Owsian**, který bude vůbec nejstarším nováčkem letošního ročníku.

Kromě Quintanových vrchařských expedic tým očekává výsledky také od **Huga Hofstettera**. Osmadvacetiletý sprinter a klasikář letos vyhrál neotřelou klasiku Tro-Bro Léon, byl také třetí na Kuurne–Brusel–Kuurne a jeho kvality mohou být v rovinatých přímořských etapách jednoznačně k užitku.

Team BikeExchange-Jayco

JMÉNO	VĚK	NÁRODNOST	STARTY	NEJLÉPE	VÍTĚZSTVÍ
Jack Bauer	37	Nový Zéland	6	83.	–
Luke Durbridge	31	Austrálie	7	100.	–
Dylan Groenewegen	29	Nizozemsko	4	145.	4
Amund Gröndahl	28	Norsko	4	128.	–
Christopher Juul-Jensen	32	Dánsko	4	99.	–
Michael Matthews	31	Austrálie	6	67.	3
Luka Mezgeč	33	Slovinsko	2	88.	–
Nick Schultz	27	Austrálie	debut	–	–

Austrálie, WT

S týmem zaměřeným čistě na sprinty, potažmo bodovací soutěž, zahájí letošní závod Australané z BikeExchange-Jayco. Tým vedený po dlouhá léta ředitelem Mattem Whitem má letos problémy se žebříčkem UCI a reálně mu hrozí, že vypadne z elitní série WorldTour. Aby se tak nestalo, potřebují na Tour pořádně zabodovat. A ideálně i vyhrát nějaké etapy.

Hlavním trumfem by měl být **Dylan Groenewegen**, jehož kariéra se po událostech z roku 2020, kdy ve finiši úvodní etapy závodu Kolem Polska srazil Fabia Jakobsena, zvedá jen pomalu. Groenewegen vyměnil tým, ani v novém prostředí však zatím čeká na velké vítězství. Dočká se ve Francii, kde už v minulosti získal čtyři etapy?

Dobrou sezonu má naopak **Michael Matthews**, který zvítězil v Katalánsku a se špičkou se dokázal měřit i na jarních klasikách. Australan se předloni vrátil do své domovské stáje a znovu bude hrozbou v bodovací soutěži, kde jeho mix rychlého sprintu a obstojných schopností v kopcích znovu bude platným.

Team DSM

JMÉNO	VĚK	NÁRODNOST	STARTY	NEJLÉPE	VÍTĚZSTVÍ
Romain Bardet	31	Francie	8	2.	3
Alberto Dainese	24	Itálie	debut	–	–
John Degenkolb	33	Německo	7	109.	1
Nils Eekhoff	24	Nizozemsko	1	126.	–
Chris Hamilton	27	Austrálie	debut	–	–
Andreas Leknessund	23	Norsko	debut	–	–
Martijn Tusveld	28	Nizozemsko	debut	–	–
Kevin Vermaerke	21	USA	debut	–	–

Nizozemsko, WT

Téměř hodinový dokument, který tým DSM zveřejnil po letošním Giro d'Italia, zachycuje **Romaina Bardeta** a jeho kolegy zprvu ve vcelku nadějném rozpoložení. Přestože se nizozemské stáji v této sezoně příliš nevede, Bardet a jeho mladší parťák **Thymen Arensman** totiž dokázali na konci dubna ovládnout závod Kolem Alp (pro francouzského cyklistu to poněkud překvapivě bylo první vítězství v celkovém pořadí po devíti letech).

Do Gira tak tým vstupoval s určitým optimismem, který byl určitě oprávněný, neboť Bardet finišoval druhý v nejtěžším stoupání ročníku Blockhaus a po 12. etapě byl v pořadí čtvrtý (ovšem třeba šest vteřin před pozdějším vítězem Jaiem Hindleym). Jenže právě ve dvanáctý den závodu, jak nám prozrazují záběry z dokumentu, už Bardet do vysílačky sportovnímu řediteli hlásil, že na tom zdravotně není vůbec dobře.

Střevní potíže byly proti tomu, aby Bardet mohl na Giru dále pokračovat a v průběhu nadcházející etapy sesedl z kola. Pro francouzské fanoušky to však byla i částečně dobrá zpráva, která znamenala jediné – svůj idol uvidí po dvou letech znovu na startu Tour de France, kde před šesti lety oslavil druhé místo v celkové klasifikaci. Může něco podobného zopakovat? K největším favoritům nepatří, ale letošní výsledky naznačují, že Bardet je po několika nepovedených letech konečně zpět.

Total Energies

JMÉNO	VĚK	NÁRODNOST	STARTY	NEJLÉPE	VÍTĚZSTVÍ
Edvald Boasson Hagen	35	Norsko	11	53.	3
Maciej Bodnar	37	Polsko	6	112.	1
Mathieu Burgaudeau	23	Francie	1	131.	–
Pierre Latour	28	Francie	4	13.	–
Daniel Oss	35	Itálie	9	69.	–
Peter Sagan	32	Slovensko	10	42.	12
Anthony Turgis	28	Francie	4	73.	–
Alexis Vuillermoz	34	Francie	7	13.	1

Francie, PRT

Slovenským příznivcům se to neposlouchá lehce, ale reputace málokterého cyklisty šla v posledních letech tak dolů, jako ta **Petera Sagana**. Trojnásobný vítěz už nevyhrává tak často – tento rok si první výhru připsal až ve Švýcarsku – a málokdo jej považuje za takovou hrozbu, jakou byl v dobách své největší slávy.

Sám jsem Sagana naposledy v jeho největší fazoně sledoval před dvěma lety v přenosu z italského Gira, kde vyhrál po sólovém nástupu etapu do Tortoreta. To byl ten „pravý“ Sagan. Těžko předvídatelný, odvážný, nesmírně silný, s čímž si soupeři nedokázali poradit. Bohužel, zatím na návrat tohoto jezdce marně čekáme, i když ještě předtím, než jej ze švýcarského závodu vyřadil covid (Sagan se nakazil již potřetí), jsme ve 3. etapě viděli záblesk už trochu zašlé slávy.

Na druhou stranu, může to být i výhoda. Na Saganovi před Tour de France zdaleka neleží takový tlak. Po dlouhých letech, kdy si stěžoval, že od něj na silnici vždy někdo něco očekává a všichni se dívají jen na něj, se to nakonec může ukázat jako jeho tajný trumf. A ani soupiska týmu Total Energies není jen o něm: přijíždí úspěchy na Dauphiné povzbuzený **Alexis Vuillermoz** či skvělý klasikář **Anthony Turgis**.

Trek-Segafredo

JMÉNO	VĚK	NÁRODNOST	STARTY	NEJLÉPE	VÍTĚZSTVÍ
Giulio Ciccone	27	Itálie	1	31.	–
Tony Gallopin	34	Francie	9	21.	1
Alex Kirsch	30	Lucembursko	debut	–	–
Bauke Mollema	35	Nizozemsko	11	6.	2
Mads Pedersen	26	Dánsko	2	124.	–
Quinn Simmons	21	USA	debut	–	–
Toms Skujinš	31	Lotyšsko	4	71.	–
Jasper Stuyven	30	Belgie	5	39.	–

USA, WT

Největším úspěchem amerického týmu Trek-Segafredo letos bylo odvážné počínání **Juana Pedra Lópeze**. Čtyřiadvacetiletý Španěl se na Giru ve čtvrté etapě s vrcholem na Etně oblékl do maglia rosa a slavný dres hájil dlouhých deset dnů, než o něj v Turíně přišel. V Lópezovi má tým nadějného vrchaře pro další roky, který může útočit na etapy i přední místa v celkovém pořadí.

Tým, který na Giru sbíral body i za činy svého sportovního ředitele Yaroslava Popovyče, nezištně organizujícího humanitární pomoc pro své krajany na Ukrajině, odjel skvělý závod a zopakovat se to bude snažit i na Tour de France. Další třítýdenní závod si střihnou **Giulio Ciccone**, který na domácí půdě jednu etapu vyhrál a **Bauke Mollema**, který se o to marně, avšak usilovně snažil.

Na soupisce je také vůbec nejmladší účastník závodu **Quinn Simmons** či jedna z největších dánských hvězd, někdejší mistr světa **Mads Pedersen**. Šestadvacetiletý jezdec má v kalendáři jistě zaškrtnutou již sobotní etapu s klasikářským závěrem na mostu přes Velký Belt.

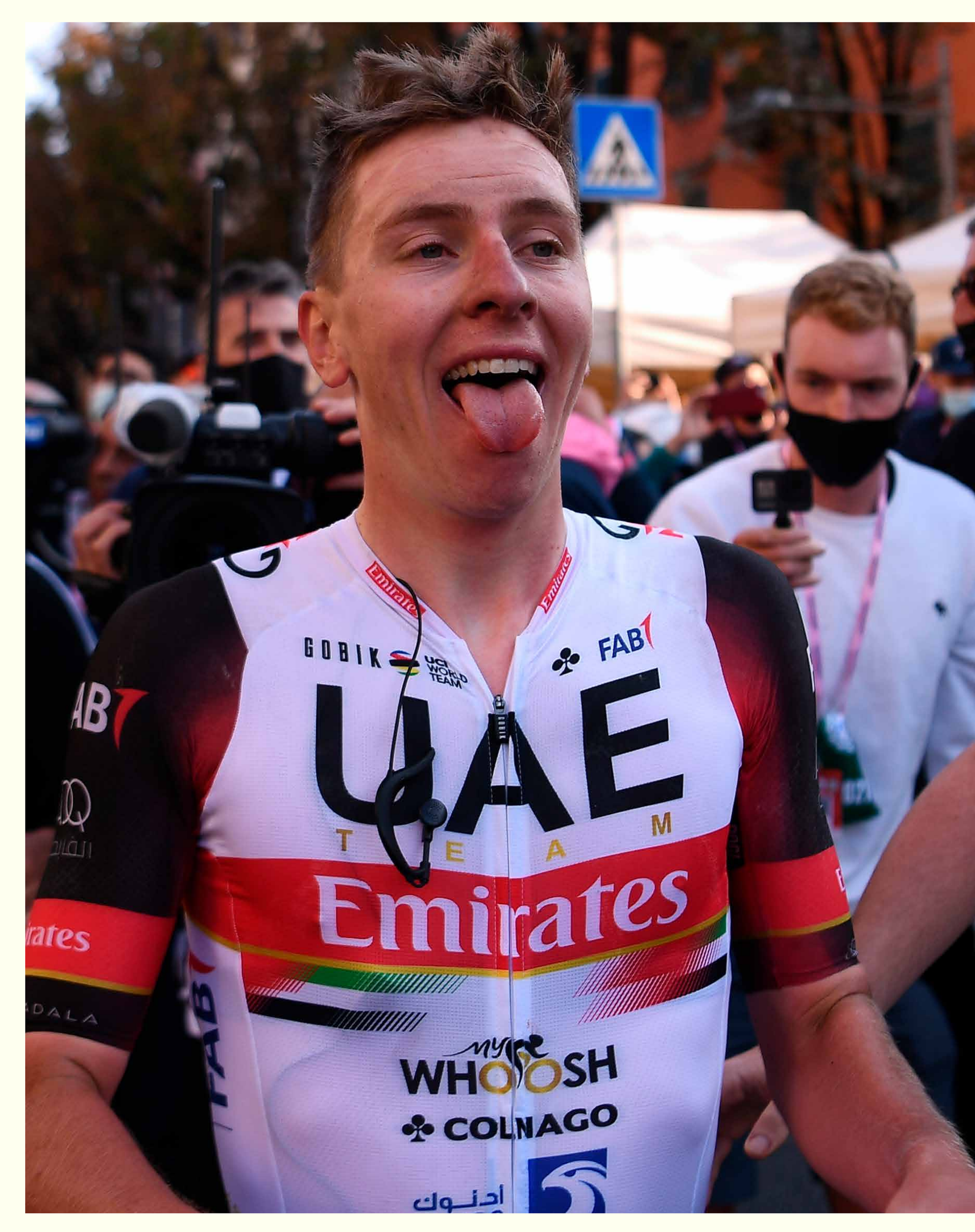
GOBIK
UCI WORLD TEAM
FAB
UAE
TEAM
Emirates
WHOOSH
COLNAGO

UAE Team Emirates

JMÉNO	VĚK	NÁRODNOST	STARTY	NEJLÉPE	VÍTĚZSTVÍ
George Bennett	32	Nový Zéland	4	24.	–
Mikkel Bjerg	23	Dánsko	1	110.	–
Vegard Stake Längen	33	Norsko	4	82.	–
Rafal Majka	32	Polsko	6	19.	3
Brandon McNulty	24	USA	1	69.	–
Tadej Pogačar	23	Slovinsko	2	1.	6
Marc Soler	28	Španělsko	4	21.	–
Matteo Trentin	32	Itálie	6	52.	3

SAE, WT

Z mnoha skvělých výkonů, které v letošní sezoně **Tadej Pogačar** předvedl, si nejvíce pamatovat budu jeho vystoupení na závodě Kolem Flander. Lehkost, se kterou stále velmi mladý Slovinec přejížděl slavné hellingeny (přestože to byl jeho debut na této jarní klasice), brala dech a vlastně hlavně svědčila o velikosti jeho talentu. Ostatní jezdci dlouhé roky trénují, než dosáhnou podobného mistrovství.

Pro Pogačara jako by ale vše přicházelo lehce. Tak jako jeho první triumf na Tour de France, kterého dosáhl při svém prvním startu, den před svými 22. narozeninami. Tak jako jeho druhé vítězství, kdy to vypadalo, že jede úplně jiný závod než zbytek startovního pole. Zbytek pelotonu si zatím marně láme hlavu, jak Pogačara zastavit.

Týmy jako Jumbo-Visma mají silnější sestavu domestiků, ani to však zatím proti Slovinci neslavilo úspěch. Co letos? Primož Roglič a Jonas Vingegaard ukázali na Critériu du Dauphiné skvělou formu, před startem Tour si ale jen těžko jde představit terén, v němž by Pogačara mohli porazit. Stěží to půjde v horách, na kostkách už dvojnásobný vítěz také ukázal, že se cítí jako doma. Žádný úkol však dopředu není nemožný a pro diváky toto soupeření alespoň slibuje napínavou Tour de France.

TADEJ POGAČAR PO VÍTĚZSTVÍ NA IL LOMBARDIA.
ČTK/AP/MARCO ALPOZZI

STATISTIKY TOUR DE FRANCE 2022

22

Počet týmů

176

Počet závodníků

26

Počet národností

Nejvíce zástupců

32

18

16

2

Počet individuálních časovek

1

Počet pavé etap

Vítězové Tour de France

4 • Chris Froome (2013, 2015–2017)
2 • Tadej Pogačar (2020–2021)
1 • Geraint Thomas (2018)

Nejvíce vítězství na Grand Tour

7 • Chris Froome (Israel-Premier Tech)
3 • Primož Roglič (Jumbo-Visma)
2 • Nairo Quintana (Arkéa Samsic)
2 • Tadej Pogačar (UAE Team Emirates)

Nejvíce vyhraných etap

12 • Peter Sagan (Total Energies)
7 • Chris Froome (Israel-Premier Tech)
6 • Tadej Pogačar (UAE Team Emirates)
6 • Wout van Aert (Jumbo-Visma)

Nejdéle ve žlutém dresu

59 dní • Chris Froome (Israel Premier Tech)
16 dní • Tadej Pogačar (UAE Team Emirates)
15 dní • Geraint Thomas (Ineos Grenadiers)

Nejvíce startů

12 • Imanol Erviti (Movistar)
12 • Pierre Rolland (B&B Hotels-KTM)
11 • Edvald Boasson Hagen (Total Energies)
11 • Philippe Gilbert (Lotto-Soudal)
11 • Bauke Mollema (Trek-Segafredo)
11 • Geraint Thomas (Ineos Grenadiers)

2

Počet kopcovitých etap

6

Počet horských etap

6

Počet sprinterských etap

Nejvíce výher v sezoně

34

32

27

220 KM

Nejdelší etapa

Etapa č. 6

Binche–Longwy

13 KM

Nejkratší etapa

Etapa č. 1

Kodaň–Kodaň

(časovka)

4

Počet navštívených zemí

(Dánsko, Francie, Belgie, Švýcarsko)

2 642 m n. m.

Nejvyšší bod

Col du Galibier

3328 KM

Počet kilometrů

Nejvíce startů na Grand Tour

27 • Imanol Erviti (Movistar)

26 • Luis León Sánchez (Bahrajn-Victorious)

24 • Philippe Gilbert (Lotto-Soudal)

Nejmladší závodník

21 let a 54 dní • Quinn Simmons (Trek-Segafredo)

21 let a 258 dní • Kevin Vermaerke (DSM)

22 let a 336 dní • Thomas Pidcock (Ineos Gr.)

Nejstarší závodník

39 let a 361 dní • Philippe Gilbert (Lotto-Soudal)

39 let a 120 dní • Cyril Lemoine (B&B Hotels-KTM)

38 let a 228 dní • Imanol Erviti (Movistar)

Nejstarší debutant

32 let a 127 dny • Lukasz Owsian (Arkéa-Samsic)

32 let a 66 dní • Albert Torres (Movistar)

31 let a 287 dní • Kamil Gradek (Bahrajn-Victorious)

Nejvíce letos odjetých závodních kilometrů

9010 • Alberto Dainese (DSM)

8696 • Adrien Petit (Intermarché-Wanty Gobert)

8694 • Alexander Kristoff (Int.-Wanty Gobert)

Nejvíce výher v sezoně 2022

10 • Remco Evenepoel (QuickStep Alpha Vinyl)

10 • Fabio Jakobsen (QuickStep Alpha Vinyl)

10 • Tadej Pogačar (UAE Team Emirates)

Pořadí jednotlivců v UCI WorldTour

1. Tadej Pogačar (UAE Team Emirates)
2. Primož Roglič (Jumbo-Visma)
3. Wout van Aert (Jumbo-Visma)

Nejmladší týmy

26 let a 300 dní

27 let a 313 dní

28 let a 35 dní

Nejstarší týmy

31 let a 329 dní

31 let a 314 dní

31 let a 202 dní

ETAPY 2022

AUTOR **VOJTĚCH JÍROVEC**

TRASA TOUR DE FRANCE 2022.
LETOUR.FR

1. ETAPA

Kodaň → **Kodaň**

- **13** km / **časovka**
- pátek 1. července 2022

Rozdílné charakteristiky Budapešti a Kodaně znamenají, že první časovky letošních Gira a Tour budou vypadat o dost odlišně. Zatímco Mauro Vegni se svým týmem připravili na začátku května pro italský peloton technickou a kopcovitou trať v ulicích maďarské metropole, v dánském hlavním městě uvidí diváci zcela jinou podívanou.

Jakou? Rychlou a bez kritických míst, jako byl v Budapešti například prudký výšlap po kočičích hlavách. Třináctikilometrová trať úvodní časovky letošní Tour žádné podobné chytáky nenabídne. Ulice jsou široké, zatáčky mírné a Filippo Ganna a spol. budou moci kolem sochy Malé mořské víly či královského paláce Amalienborg uhánět rychlostí o několik kilometrů převyšující 50 km/h.

Na vítěze v cíli nebude čekat pouze šampaňské (a doufejme, že nedojde k podobně smolné situaci, jako když po pódiové oslavě musel Giro opustit s nepříjemným zraněním Biniam Girmay), ale také žlutý dres. Pokud navíc v druhé etapě nedojde ke změnám vinou větru, což se však rozhodně vyloučit nedá, mohl by se v něm jeho držitel dostat i do Francie.

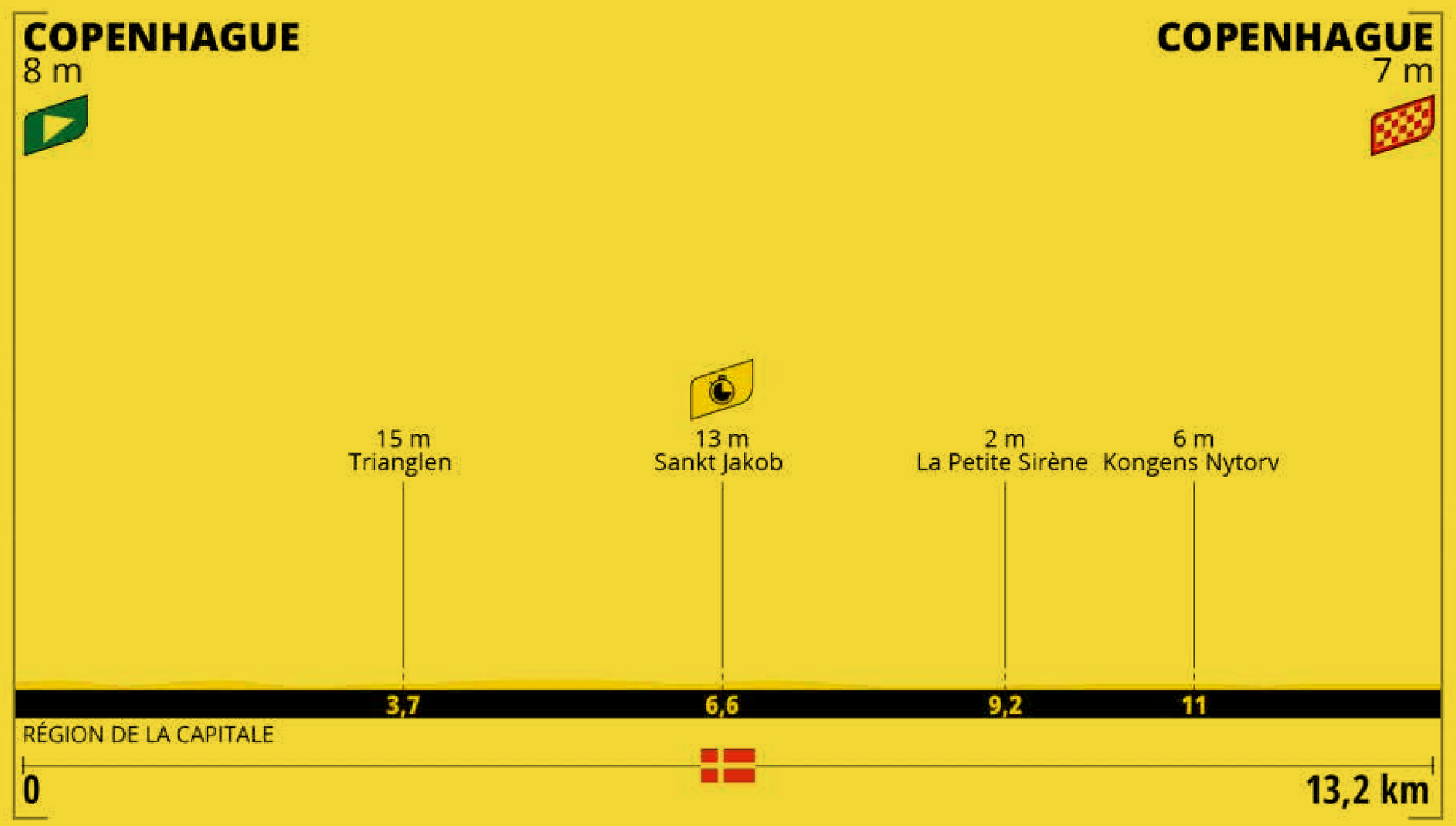

2.
ETAPA

Nyborg

- 202 km
- sobota 2. července 2022

Roskilde

Město Roskilde je známé například pro tamní hudební festival nebo jako rodiště biskupa Absalona, který se v druhé polovině 12. století stal faktickým zakladatelem Kodaně. V roce 2022 pozná Roskilde také peloton Tour de France, který se odtud vydá na bezmála dvousetkilometrovou cestu. A ta nebude jednoduchá.

Tři „čtyřkové“ vrchařské prémie v první polovině etapy nerozhází ani ty nejtěžší sprintery, daleko větší vrásky bude mít startovní pole z bočního větru. Jsme totiž v rovinatém Dánsku a mnohdy přímo na pobřeží moře, takže faktor větrných poryvů bude zcela jistě hrát roli. Recept, jak se vyhnout potížím? Být co nejvíce vepředu a ideálně v zákrytu za vyššími domestiky.

V samém závěru pak přijde zřejmě největší chyták dne: osmnáctikilometrový visutý most přes Velký Belt. Cyklisté se na mostě, po němž vede čtyřproudá dálnice i dvojkolejná železniční trať, dostanou až do výšky 65 metrů a budou zcela vystaveni rozmarům větru. Samotný finiš poté cyklisty čeká tři kilometry po příjezdu na ostrov Fyn v ulicích města Nyborg.

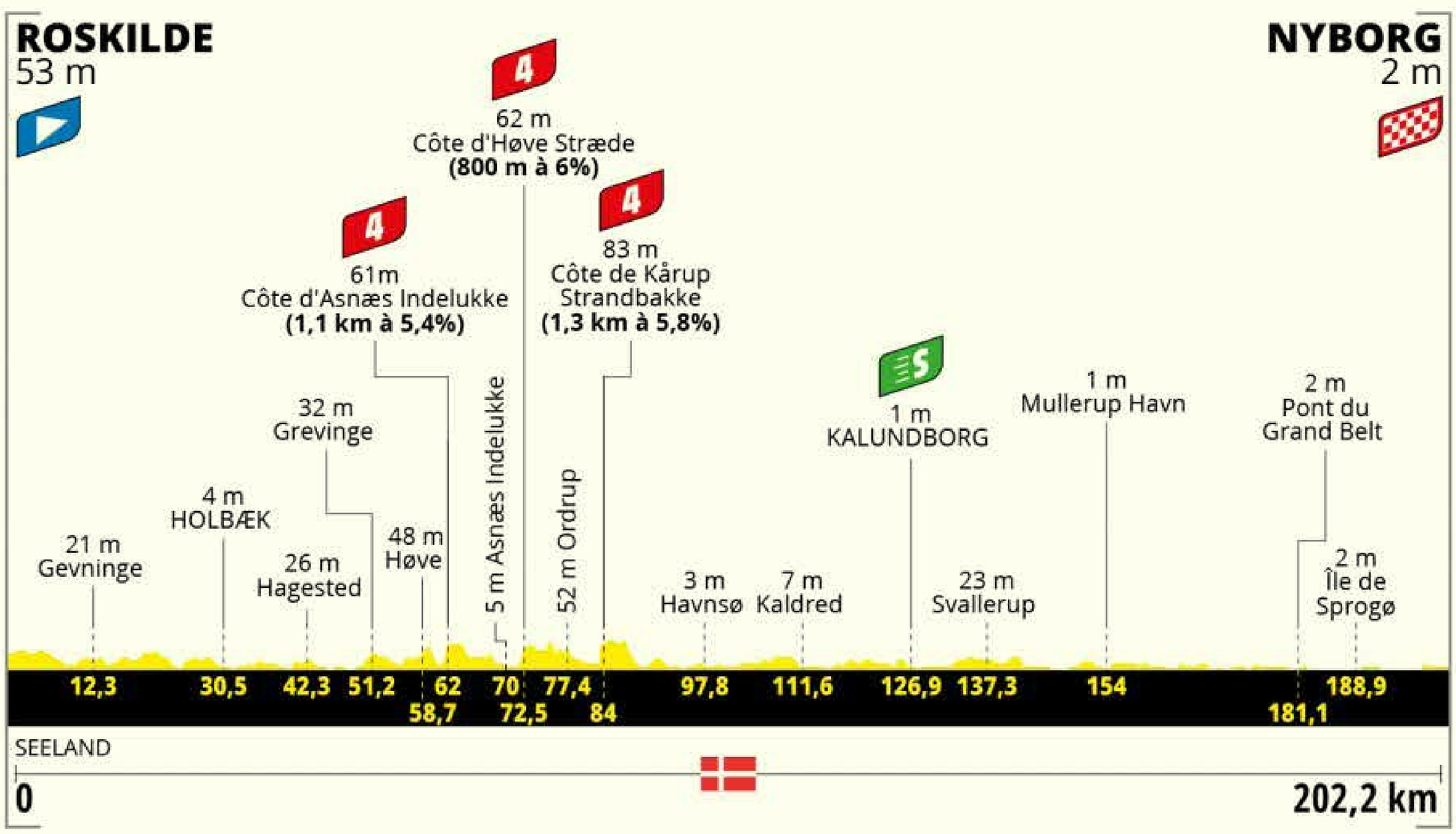

3. ETAPA

- **182** km
- neděle 3. července 2022

Vejle

Sönderborg

Zahraničí starty cyklistických Grand Tour znamenají velké logistické plánování a spoustu času stráveného cestováním. Nejen pro cyklisty, kteří se většinou dopravují letadlem a cestu tak mají ještě relativně rychle za sebou. Horší to je pro mechaniky a doprovodný tým. Tak jako například na letošním Giro d'Italia, kde se „cyklističtí pěšáci" museli během volného dne dopravit v autech z Maďarska až na Sicílii.

V případě dánského startu to bude podobné a spousta lidí se bude po konci třetí, pravděpodobně sprinterské etapy do Sönderborgu, chtít co nejrychleji dopravit do Francie. Náročnost podobného cestování, ať už co se týče času, či uhlíkové stopy, bývá obvykle přehlížena, zapomínat bychom na ni však zcela neměli.

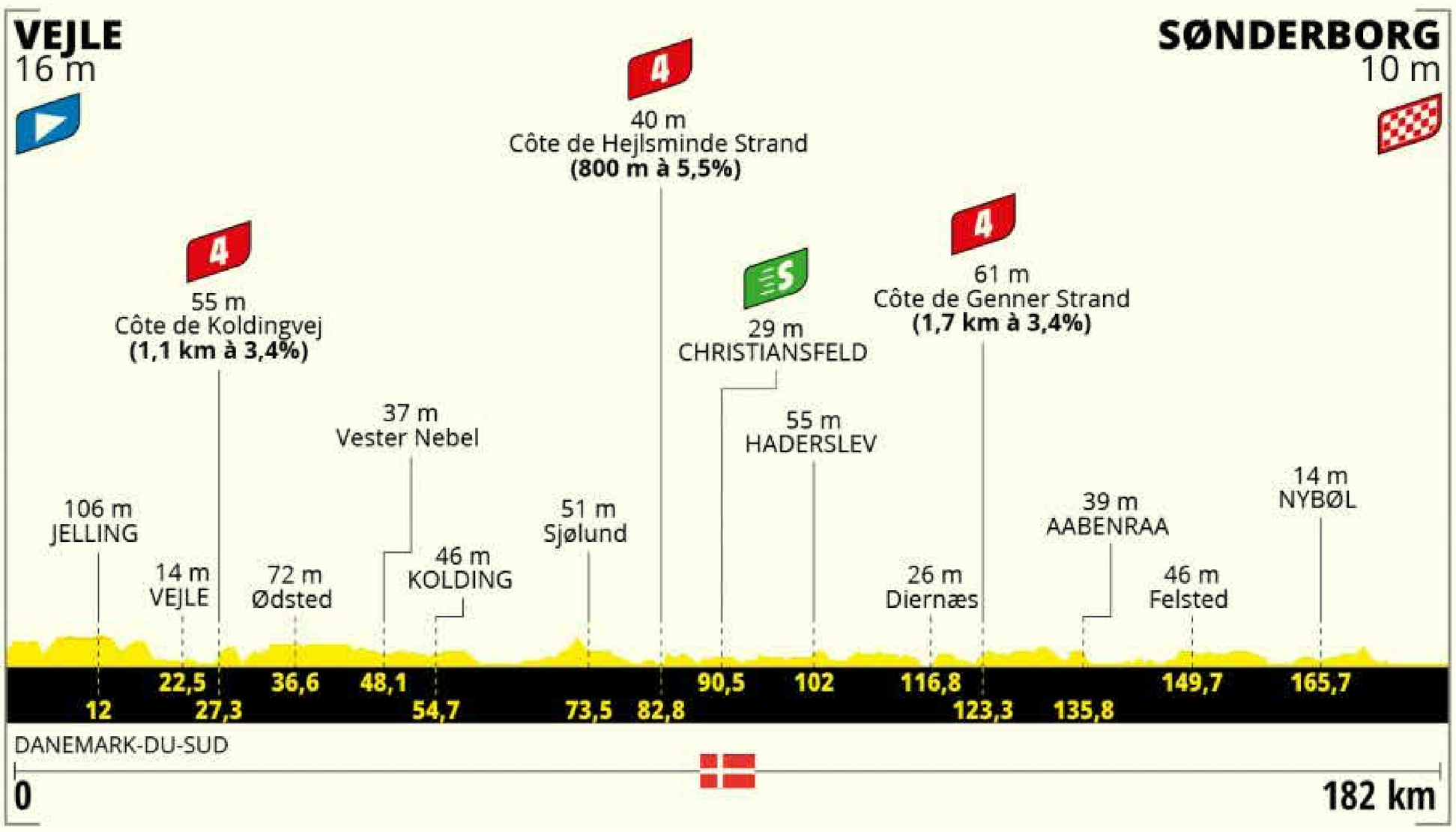

4. ETAPA

Dunkerk → Calais

- **172** km
- úterý 5. července 2022

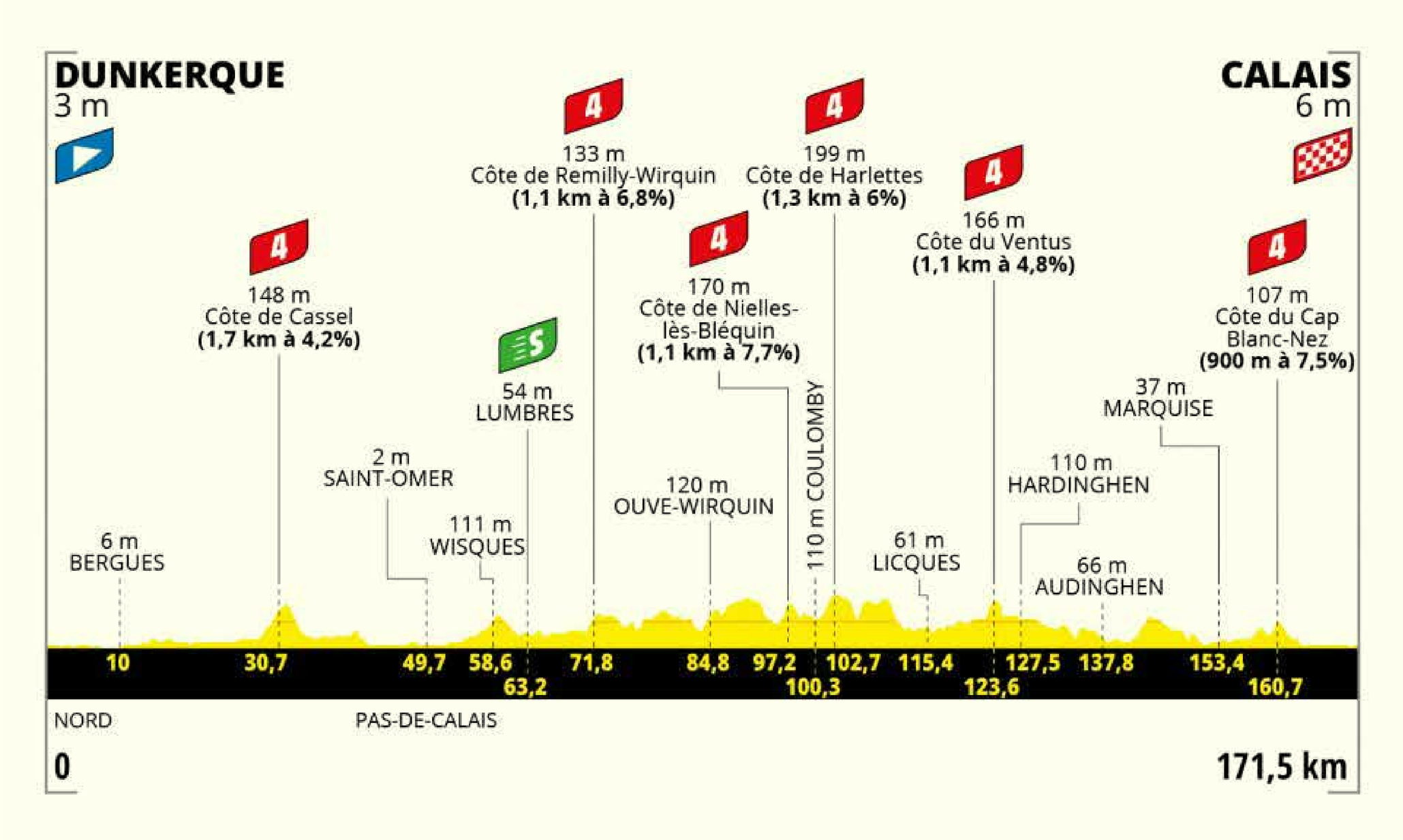

5. ETAPA

Lille → Arenberg

- **154** km
- středa 6. července 2022

S kostkami se to na Tour de France má všelijak. Slibují obrovské napětí a ano, velkou zábavu pro diváky, kteří si rádi dají v létě jedno „mini Paříž–Roubaix“. Pohled z druhé strany by ale také měl mít váhu. Závodníci, kteří celou svou sezonu staví kolem celkového pořadí na Tour, a navíc na kostkách nejsou vůbec zvyklí, zde mohou

přijít o všechny naděje. Tak jako třeba v roce 2010 Fränk Schleck nebo o čtyři roky později Chris Froome, byť ten se v pavé etapě ze hry dostal ještě před nájezdem na samotné kostky.

I proto každoročně zaznívají hlasy, že kočičí hlavy (stejně jako třeba stále populárnější štěrkové úseky) nemají v takovýchto závodech co dělat. Jenže dokud je organizátoři do programu budou vždy jednou za pár let zařazovat, nezbývá týmovým ředitelům ani jezdcům než se na útrapy připravit. Tak jako například Tadej Pogačar, který na jaře úseky kolem Arenbergského lesa trénoval po svém velmi úspěšném představení na Kolem Flander.

Kostky byly na Tour naposledy ve hře v roce 2018, kdy poměrně dojemným způsobem triumfoval John Degenkolb. Tak jako tehdy to bude na devatenácti pavé kilometrech dvojí závod: první o vítězství, ten druhý o to, který z celkových favoritů ztratí nejméně. Pogačar by se svým technickým uměním měl být v klidu, méně jistý už může být například Primož Roglič, který se ale bude moci spolehnout na silnou týmovou podporu. I když i tady může být háček. Zůstane s ním Wout van Aert, nebo si pojede na svém oblíbeném povrchu pro vítězství?

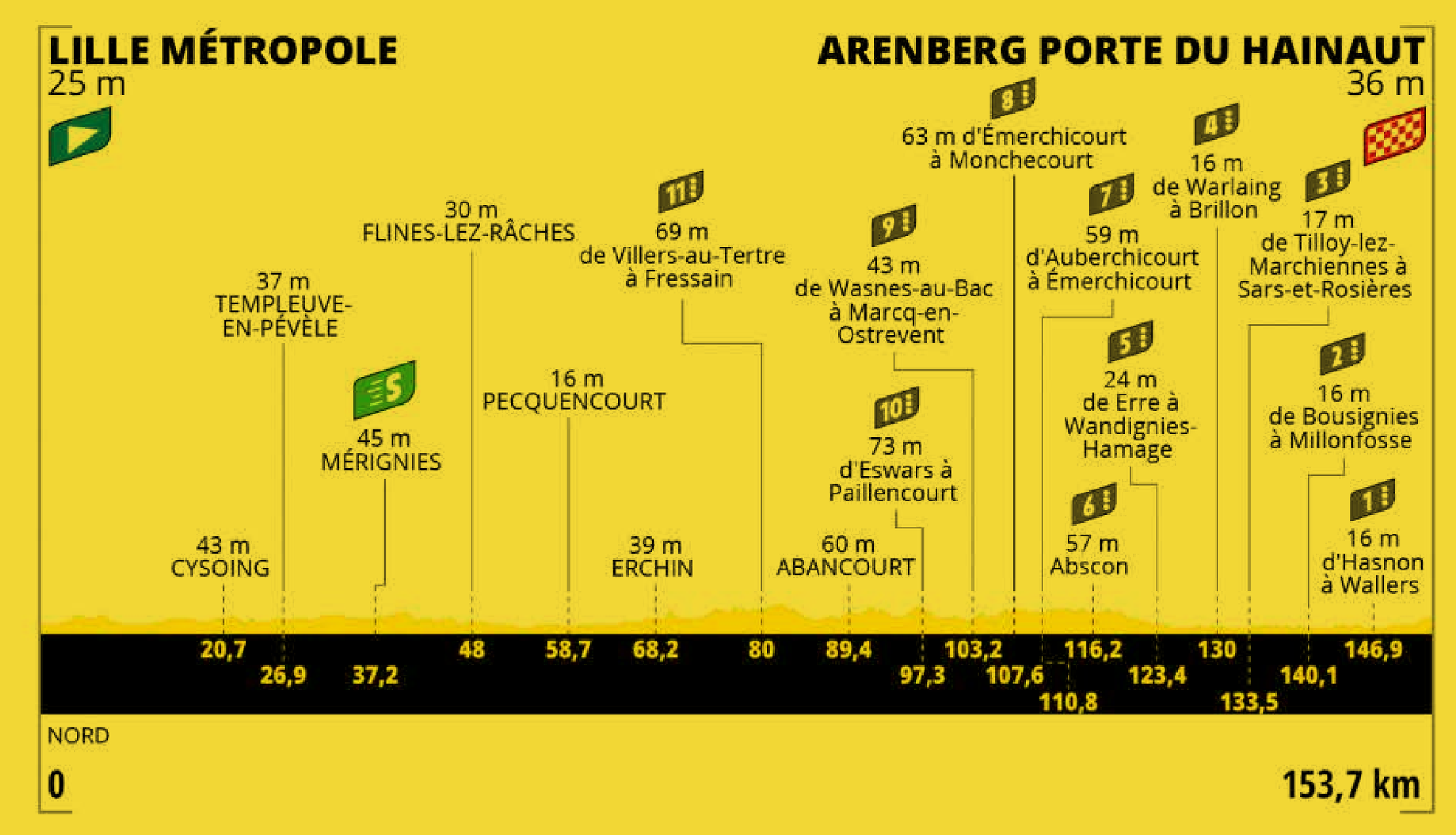

6. ETAPA

Binche → **Longwy**

- **220** km
- čtvrtek 7. července 2022

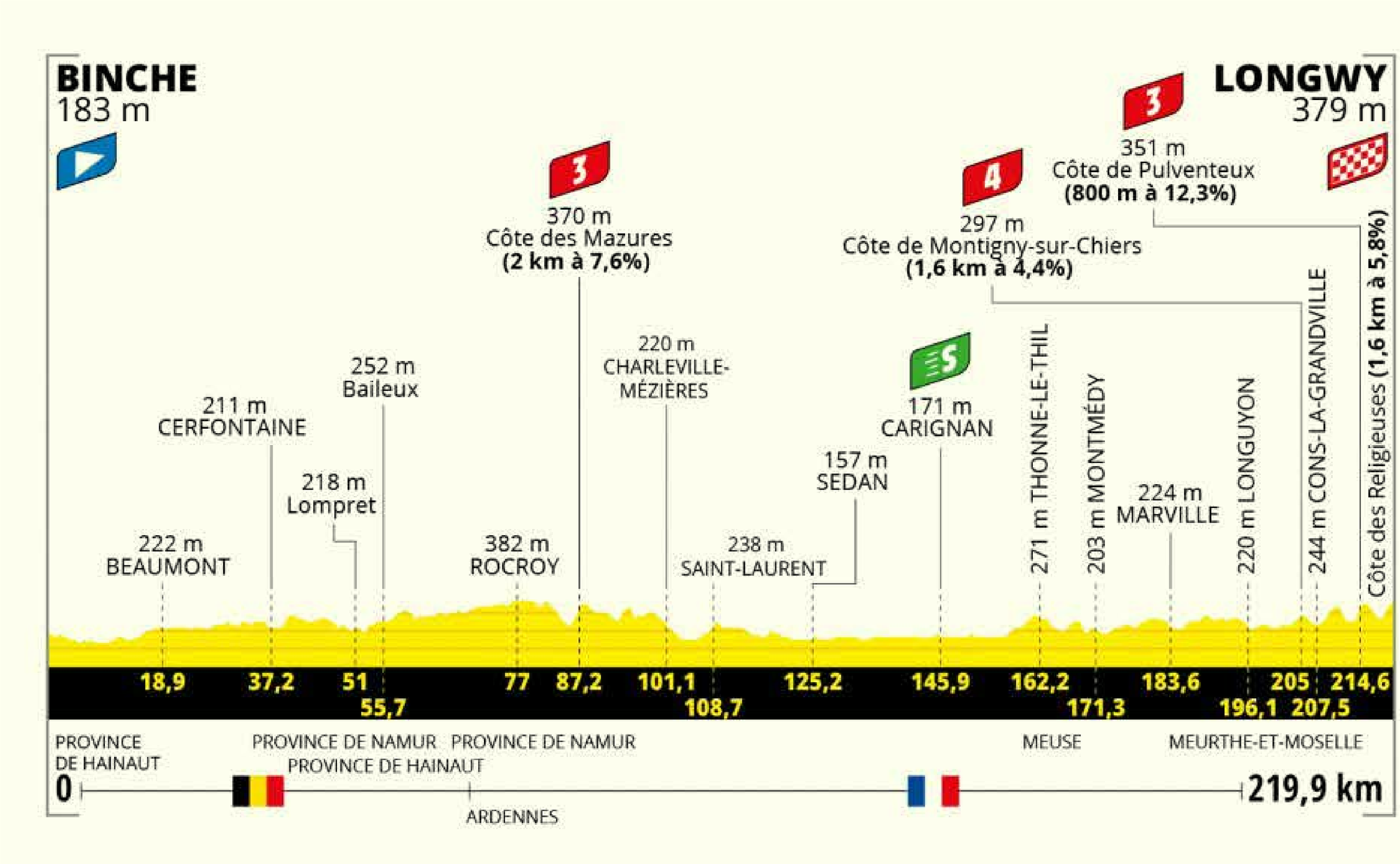

7. ETAPA

La Super Planche des Belles Filles → **Tomblaine**

- **176** km
- pátek 8. července 2022

Poprvé sem cyklisté vyjeli teprve v roce 2012, od té doby se ale Tour de France na La Planche des Belles Filles vrací velmi často. V letošním ročníku to bude už šestá návštěva pelotonu na této hoře v pohoří Vogéz, přičemž podruhé půjde o výstup s vrcholovou „Super“ gravelovou pasáží. Těžko říci, co sem organizátory táhne více, zda štědře platící města, nebo poloha hory, která

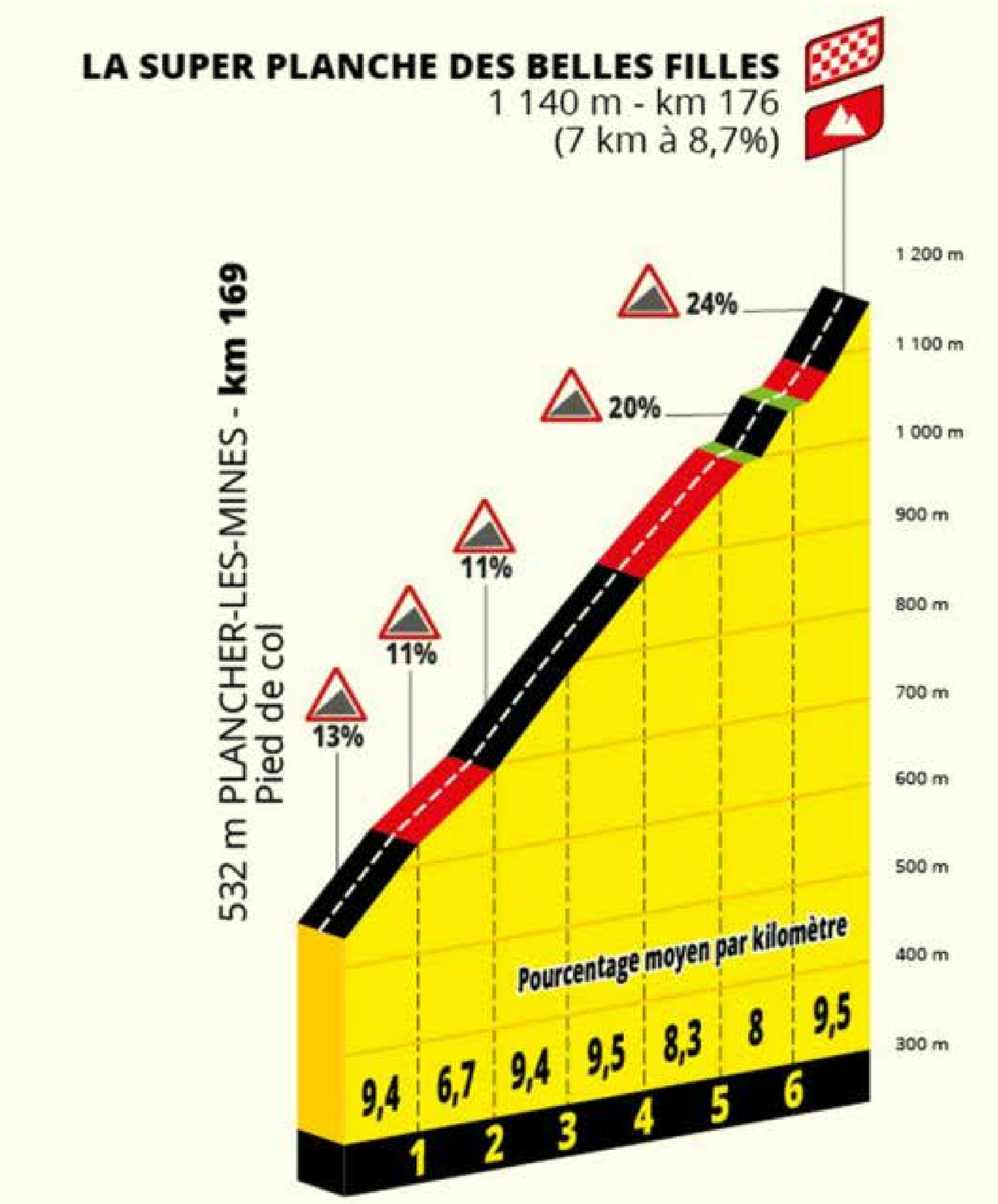

nenáleží ani do jednoho ze dvou klasických pohoří.

V letošním roce to v každém případě bude první horský finiš celého ročníku, a přestože nemá označení HC, i tato „jednička“ bude štípat. Pravděpodobně se na nejpopulárnějším vrcholu posledního desetiletí dočkáme souboje celkových favoritů, kteří se navzájem budou testovat na sedmi kilometrech výstupu s průměrným sklonem osmi a půl procenta.

Závod se také po dvou letech vrací na místo, kde Tadej Pogačar předvedl jednu z nejvíce pamětihodných jízd v historii závodu.

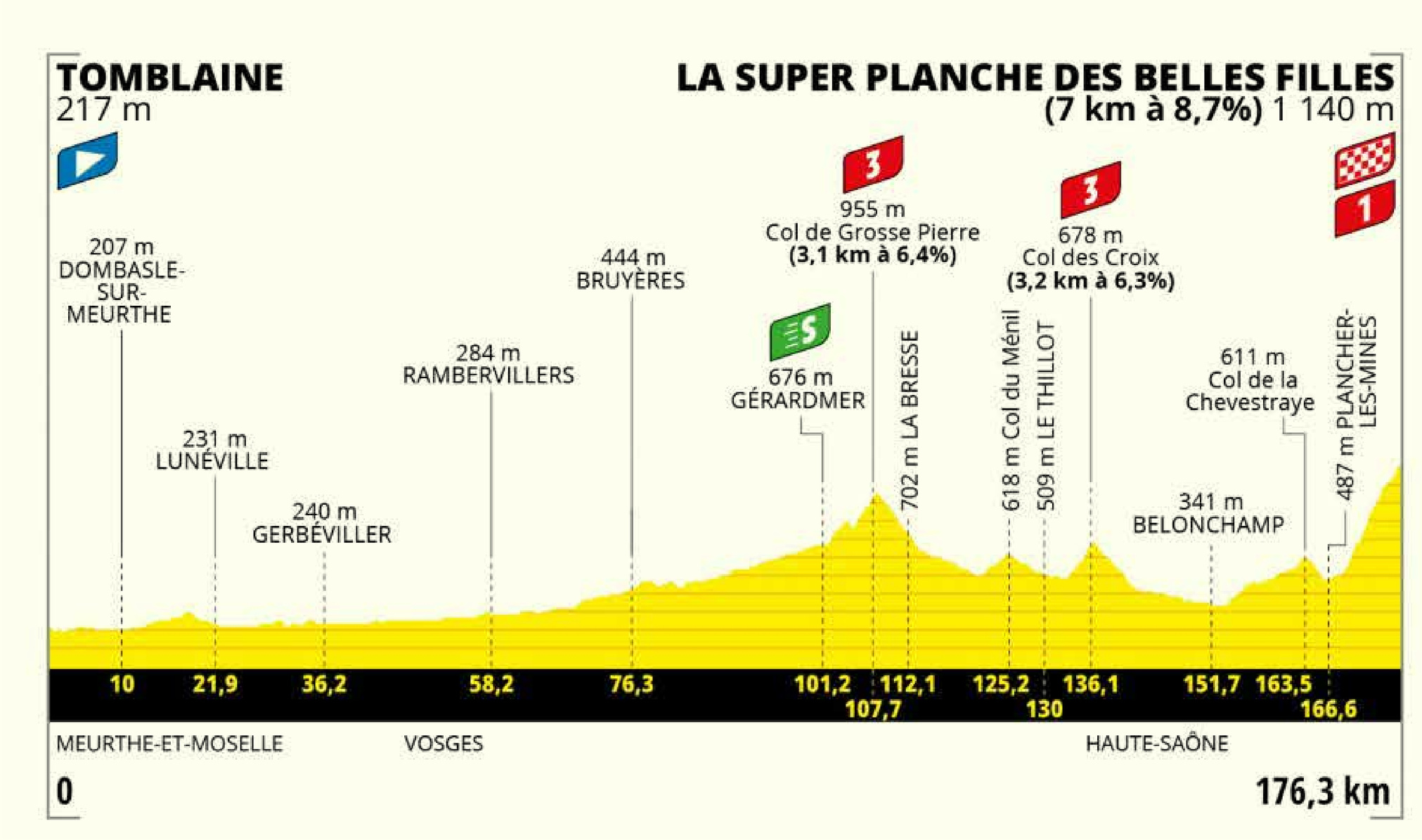

8. ETAPA

Dole → Lausanne

- **186** km
- sobota 9. července 2022

Peloton se přesune na švýcarské silnice a nabídne dvě potenciálně dramatické etapy. Ta první s cílem v Lausanne, sídle Mezinárodního olympijského výboru, nemá takové převýšení, což může znamenat velmi zajímavý souboj o etapu z úniku. Užít bychom si také mohli jeden ze soubojů letošní Tour de France – ten o vítězství v bodovací soutěži.

Ty tam už jsou roky, kdy Peter Sagan vyhrával jeden zelený dres za druhým. V posledních dvou letech zvítězili čistokrevní spurteři Sam Bennett a Mark Cavendish, letos by se prestižní trikot mohl vrátit univerzálům. Své ambice totiž před závodem dali znát dva velcí rivalové Wout van Aert a Mathieu Van der Poel.

Oba jsou schopni vítězit i v kopcovitých etapách (lepším vrchařem je určitě van Aert, vždyť vyhrál před rokem etapu přes Mont Ventoux), Van der Poel má zase kuráž zkoušet „sebevražedné“ nástupy a nebude se podobně jako jeho životní soupeř muset starat o týmové kolegy jedoucí na celkové pořadí. Souboj o zelený dres by měl patřit k ozdobám letošního ročníku.

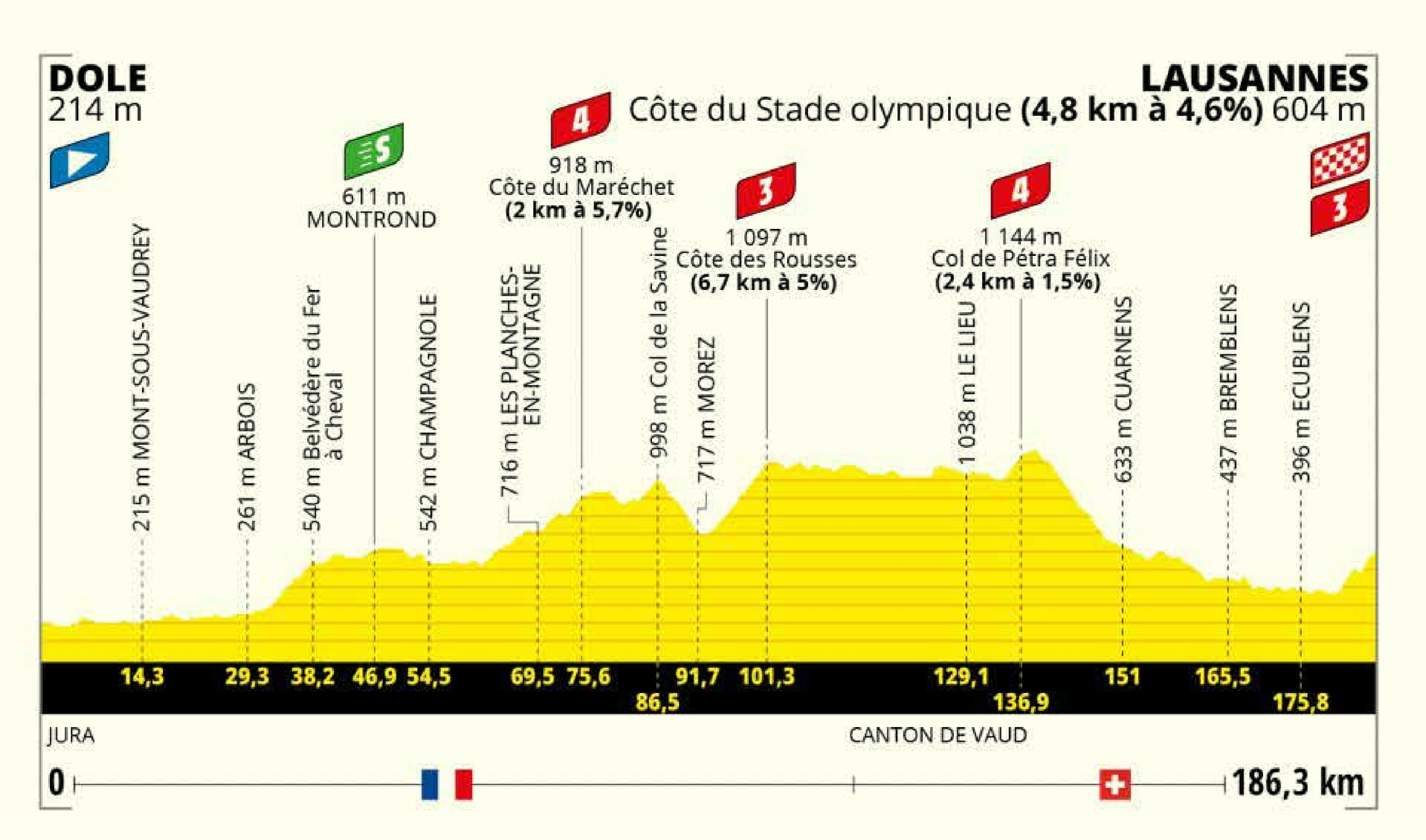

9. ETAPA

Aigle → Chatel

• **193** km

• neděle 10. července 2022

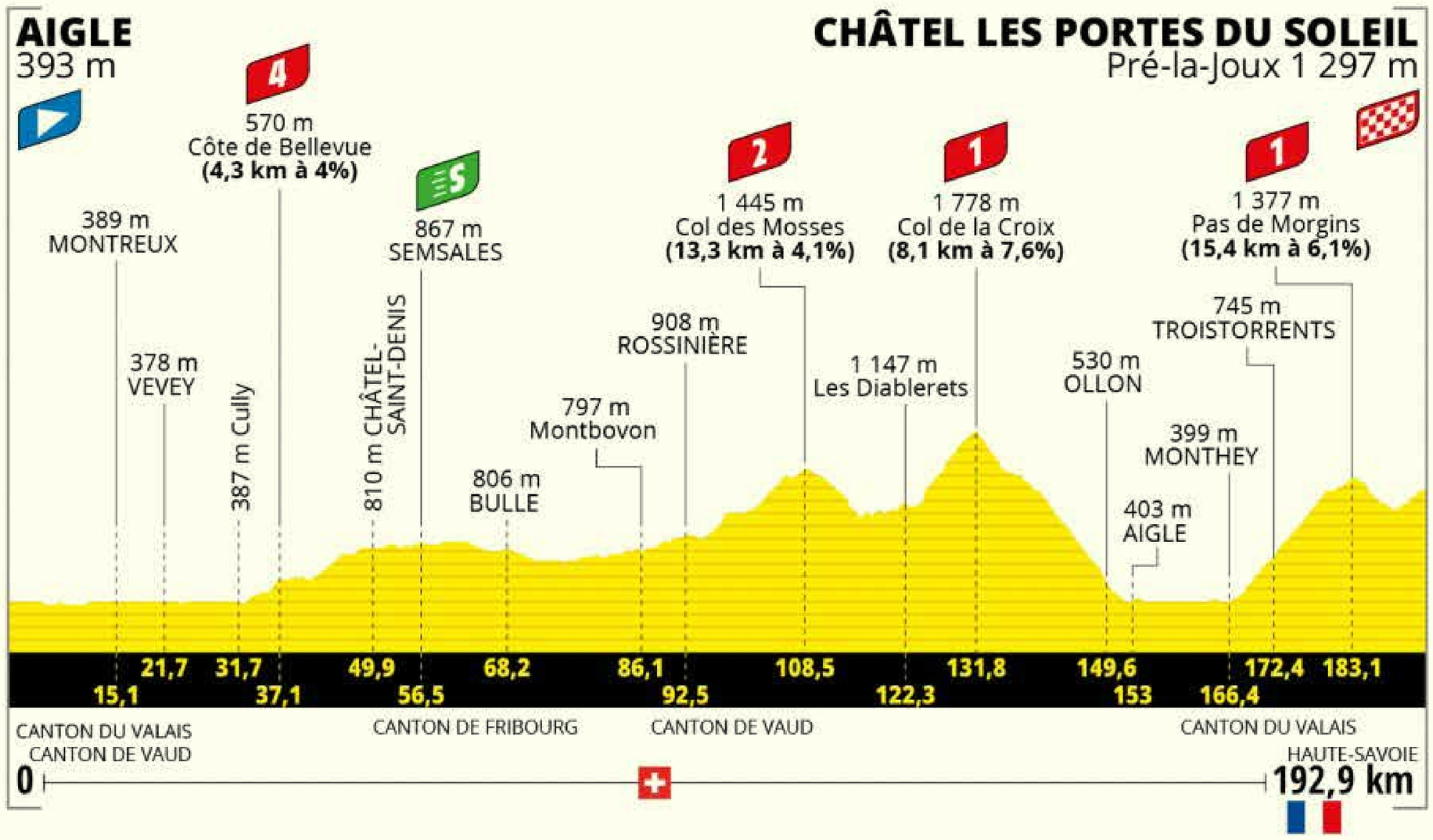

10. ETAPA

Morzine → Megeve

• **148** km

• úterý 12. července 2022

11. ETAPA

Albertville

- **152** km
- středa 13. července 2022

Col du Granon

Je paradoxní, že hora, která byla po pětadvacet let nejvyšším místem finiše etapy Tour de France, se v letošním roce dočká teprve druhého zařazení do programu. Na Col du Granon se se svými 2413 metry jelo pouze v roce 1986, kdy byl na vrcholu nejdříve španělský vrchař Eduardo Chozas. Granon má velký význam ale také pro Grega LeMonda, který se zde poprvé oblékl do žlutého dresu.

Původně armádou vybudované cesty k systému opevnění taky cyklisté mnoho nevyužívali, letos se Tour na svůj zapomenutý klenot vrací. V etapě ještě předtím dojde i na první z letošních výstupů na Galibier, který má vrchol ještě o víc než 200 metrů výše – byl to právě Galibier, který v roce 2011 předstihl Granon coby místo nejvýše položeného finiše etapy.

V jedenáctý den závodu tak peloton pojede rovnou přes dvě HC prémie (z celkových sedmi v celém ročníku), přičemž Granon je tím vůbec nejtěžším výstupem v letošním ročníku. Jedenáct a půl kilometru za sklonu 9,7 procent si už říká o pozornost.
Kdo bude nástupcem Chozase, vítěze celkem čtyř francouzských etap a největšího bojovníka ročníku 1990?

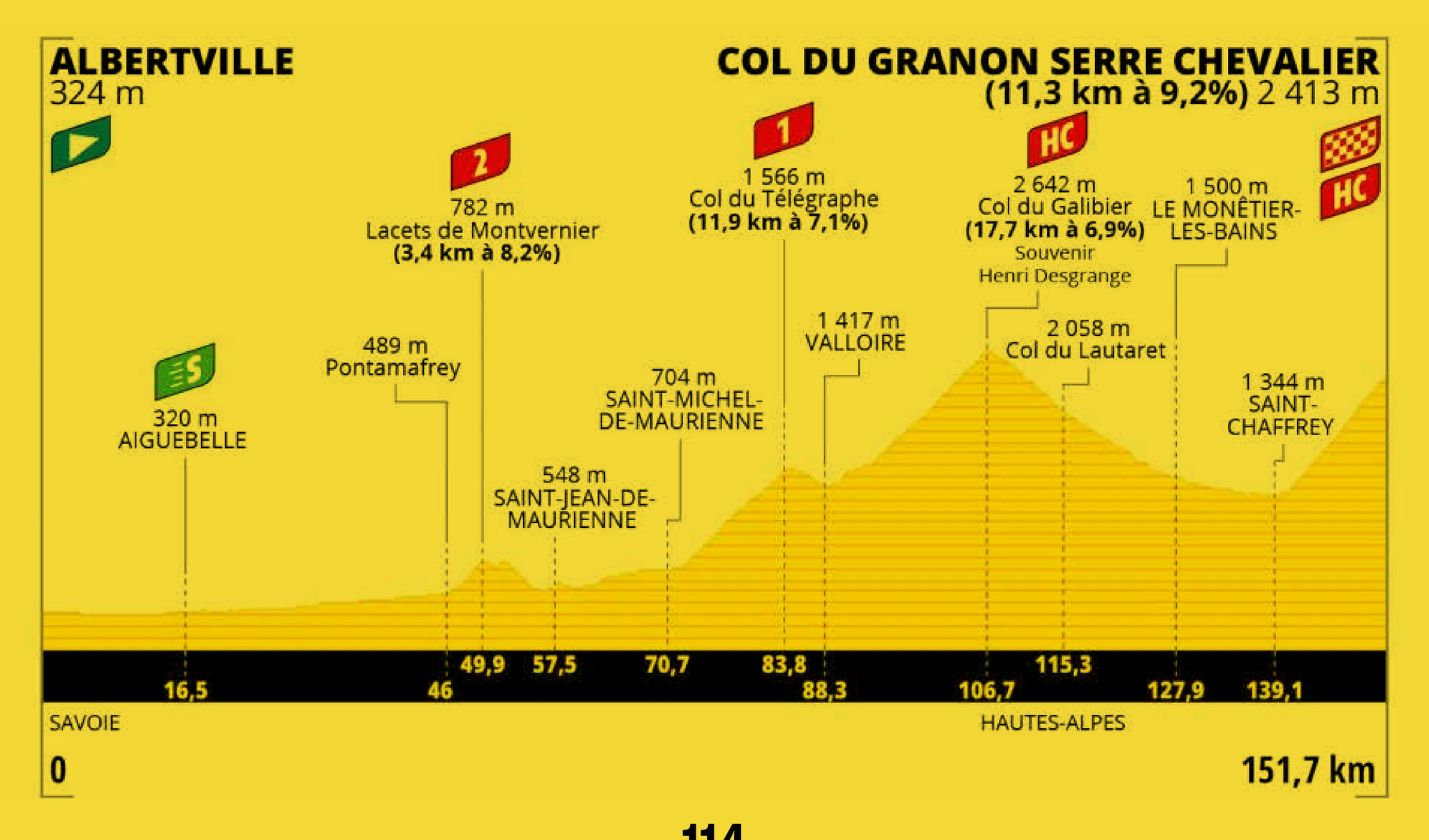

Alpe d'Huez

12.
ETAPA

• **165** km
• čtvrtek 14. července 2022

Briancon

Dvanáctá etapa bude patrně nejsledovanější z celého ročníku. Mluví pro to jednak její finiš v horském středisku Alpe d'Huez – pravidelně nejnavštěvovanější místo Tour de France a slavná oranžová hora, do níž se po sérii vítězství zamilovali Nizozemci –, tak také její samotné poskládání na plánovacím stole organizátorů závodu.

Slovy ředitele Christiana Prudhomma: „Je to trochu návrat do historie, ale také jsme se snažili připravit vyvrcholení alpské bitvy v etapě, která je ideální pro vrchaře. Jedná se o přesnou repliku etapy Briancon – Alpe d'Huez z roku 1986. Na programu je znovu výstup na Galibier, který bude následovat stoupání Croix de Fer předtím, než přijde slavných jednadvacet serpentin." První dva výstupy byly součástí červnového Critéria du Dauphiné, etapu vyhrál španělský horský domestik Carlos Verona.

Před šestatřiceti lety nabídlo Alpe d'Huez jeden z dodnes nejčastěji vzpomínaných závěrů, když Greg LeMond projel cílem ruku v ruce s Bernardem Hinaultem, pro něhož to bylo poslední velké vítězství ve francouzském závodě. Jaký příběh napíše slavné, byť rozhodně ne nejtěžší stoupání letos?

Bourg d'Oisans → Saint Étienne

13. ETAPA

- **193** km
- pátek 15. července 2022

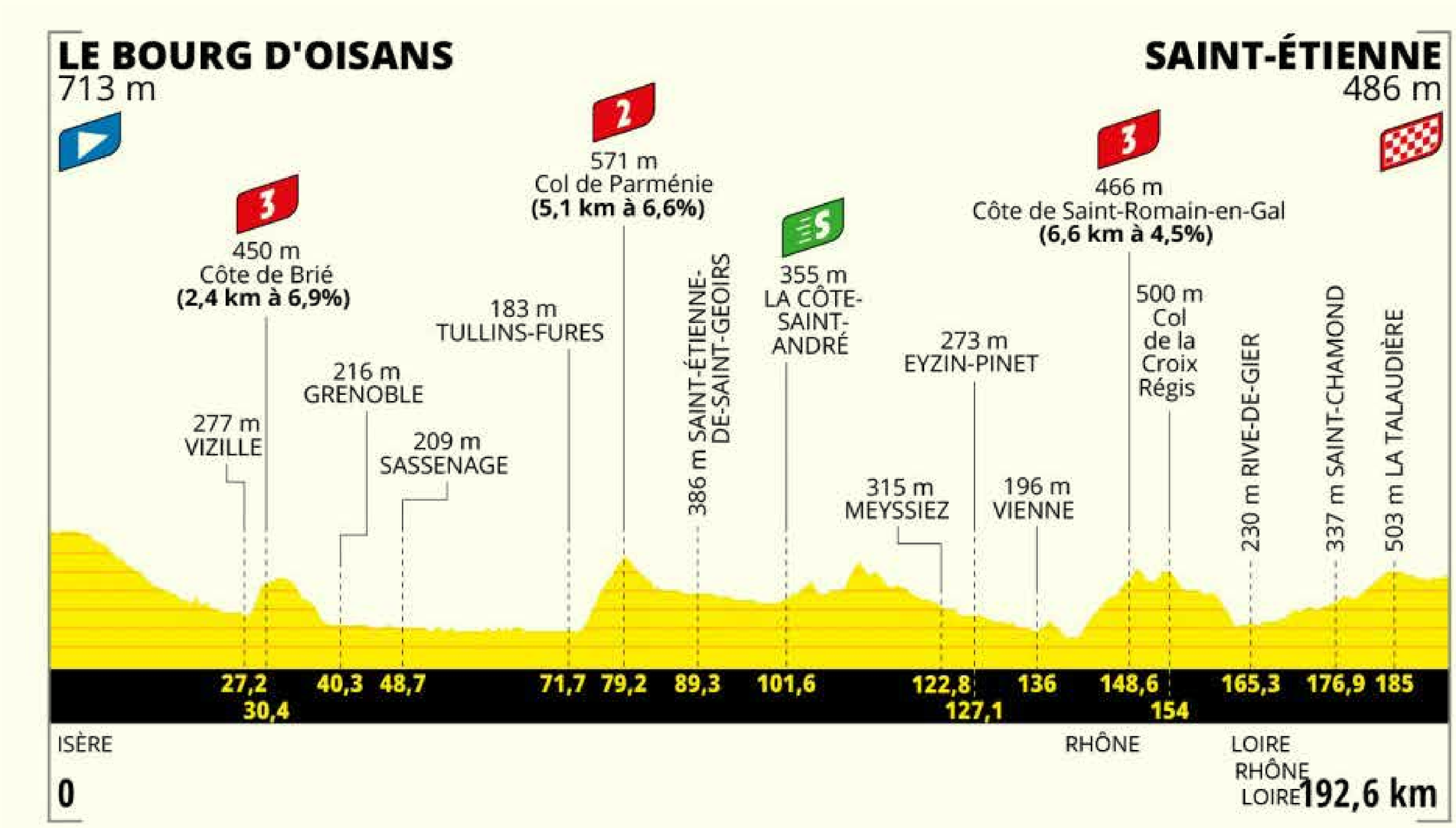

Saint Étienne → Mende

14. ETAPA

- **193** km
- sobota 16. července 2022

Rodez → Carcassonne

15. ETAPA

- **203** km
- neděle 17. července 2022

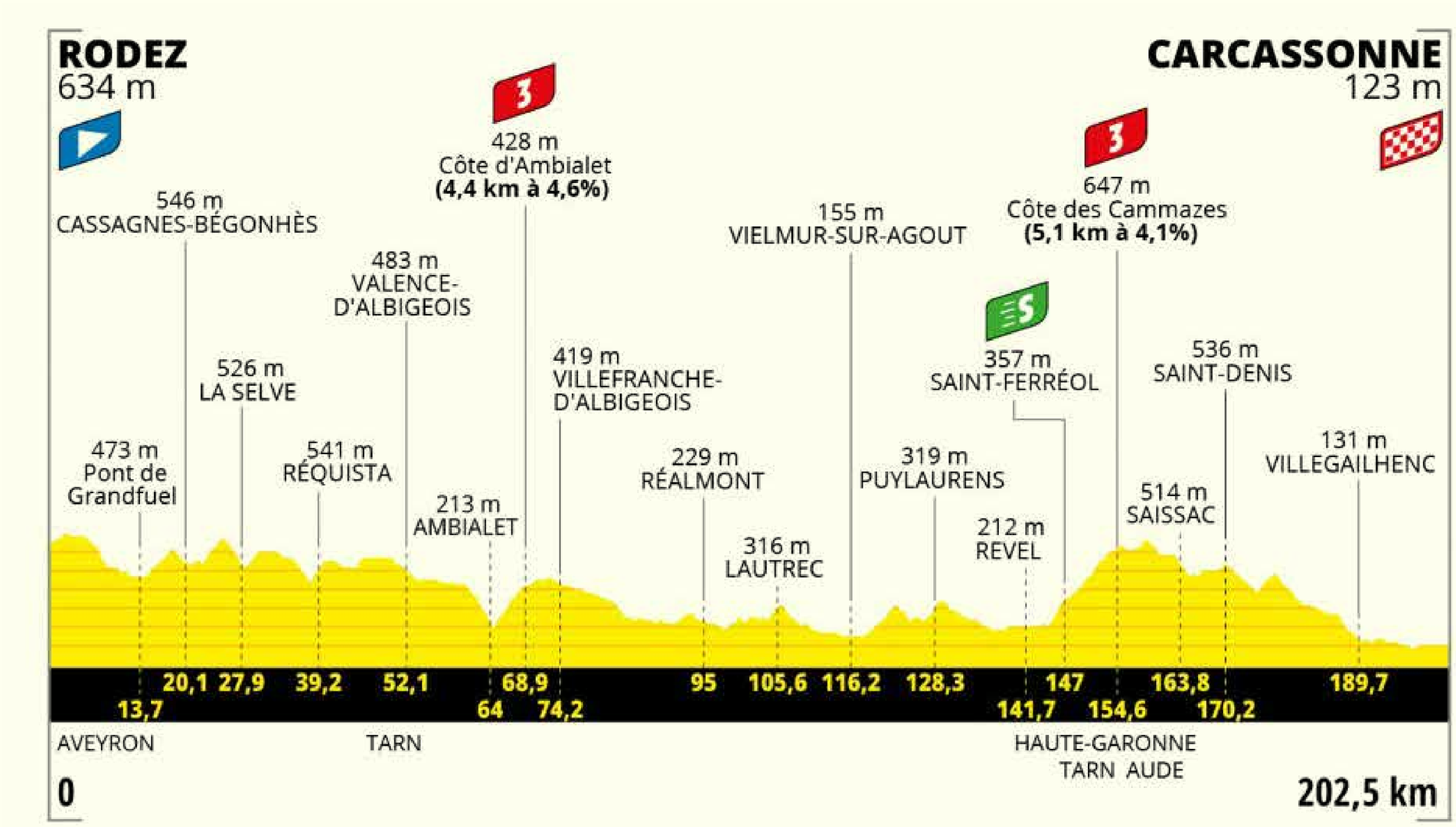

Carcassonne → Foix

16. ETAPA

- **179** km
- úterý 19. července 2022

Nastává čas velkých pyrenejských stoupání, v šestnácté etapě ale ještě více než o délku půjde o prudkost sklonu. Peloton totiž bude muset zvládnout stoupání Mur de Péguere, kde podle statistik dojde na nejprudší kilometrový úsek celého ročníku. Silnice se tu zvedá tempem 13,3 procenta (a nejprudší pasáž má více než osmnáct procent).

Péguere ale přichází sedmadvacet kilometrů před finišem ve Foix, dost dobře se tak může stát, že rozhodující nástup

nepřijde ve stoupání, ale v rychlém sjezdu zpět do nížiny, kde závodníci ztratí bezmála celý kilometr výšky. Samotné Foix je pelotonu dobře známé, naposledy tu před pěti lety triumfoval domácí Warren Barguil.

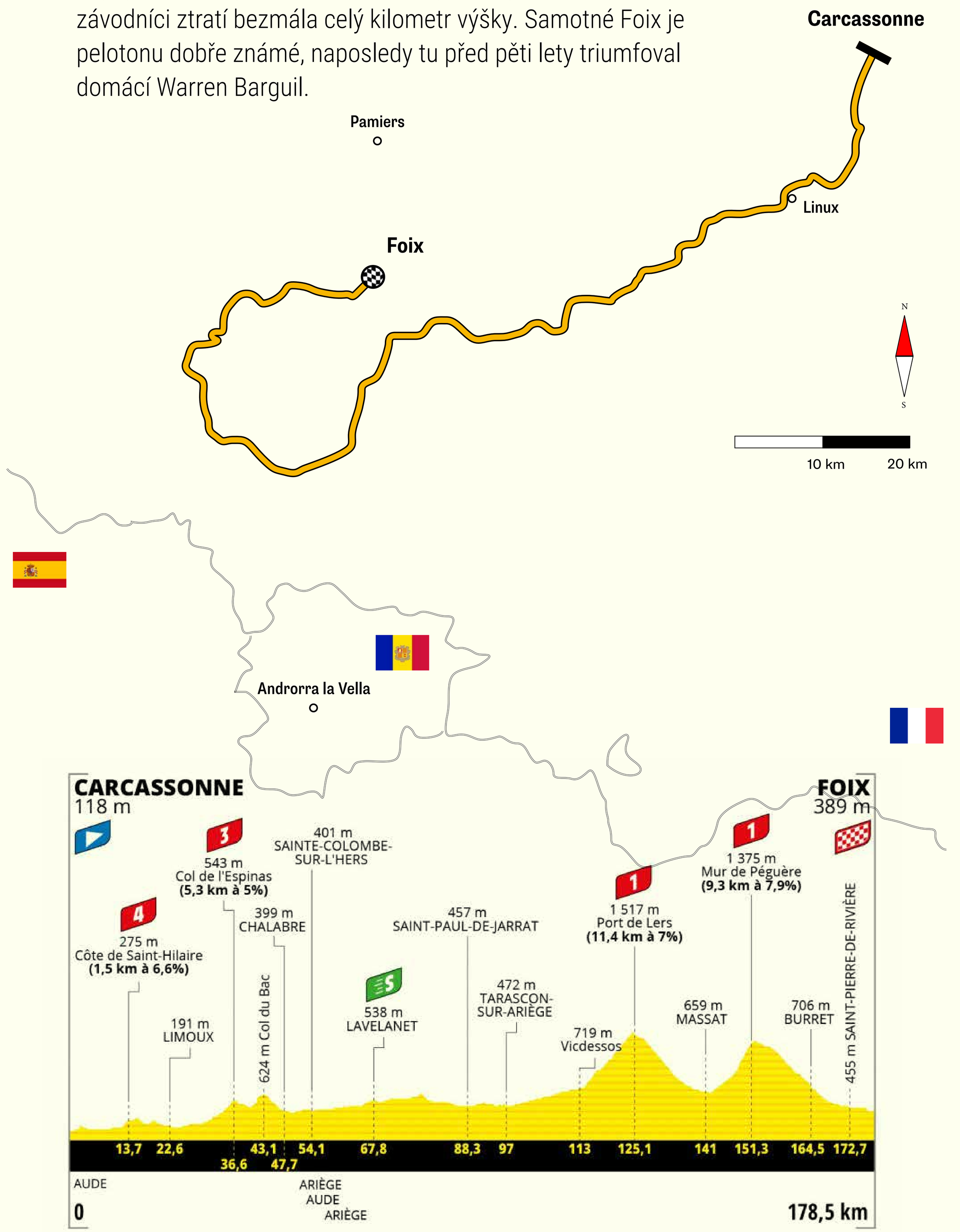

17. ETAPA

Peyragudes

- **130** km
- středa 20. července 2022

Saint Gaudens

Cíl sedmnácté etapy bude u malého letiště Peyragudes, které se kromě několika finišů Tour de France zapsalo také do filmové historie. Právě zde se na začátku roku 1997 točily úvodní záběry pro novou bondovku Zítřek nikdy neumírá. V lednu tohoto roku tak malou přistávací plochu – jednu z mála v celých Pyrenejích – obsadil filmový štáb, který čítal na tři sta lidí.

Peloton v závěru letošního závodu zřejmě nebude mít ani polovinu tohoto množství a nemálo z cyklistů si během etapy bude přát, aby už také z Tour byli doma. Nefalšovaně horská pyrenejská etapa přinese stoupání Aspin, Hourquette d'Ancizan a Val Louron Azet předtím, než se bude strmě stoupat až k bondovskému letišti, kam kdysi filmaři umístili vojenský tábor afghánských ozbrojenců.

Místo Pierce Brosnana coby představitele hlavní role tu na peloton bude čekat množství fanoušků, kteří si nenechají ujít potenciálně rozhodující etapu letošní Tour.

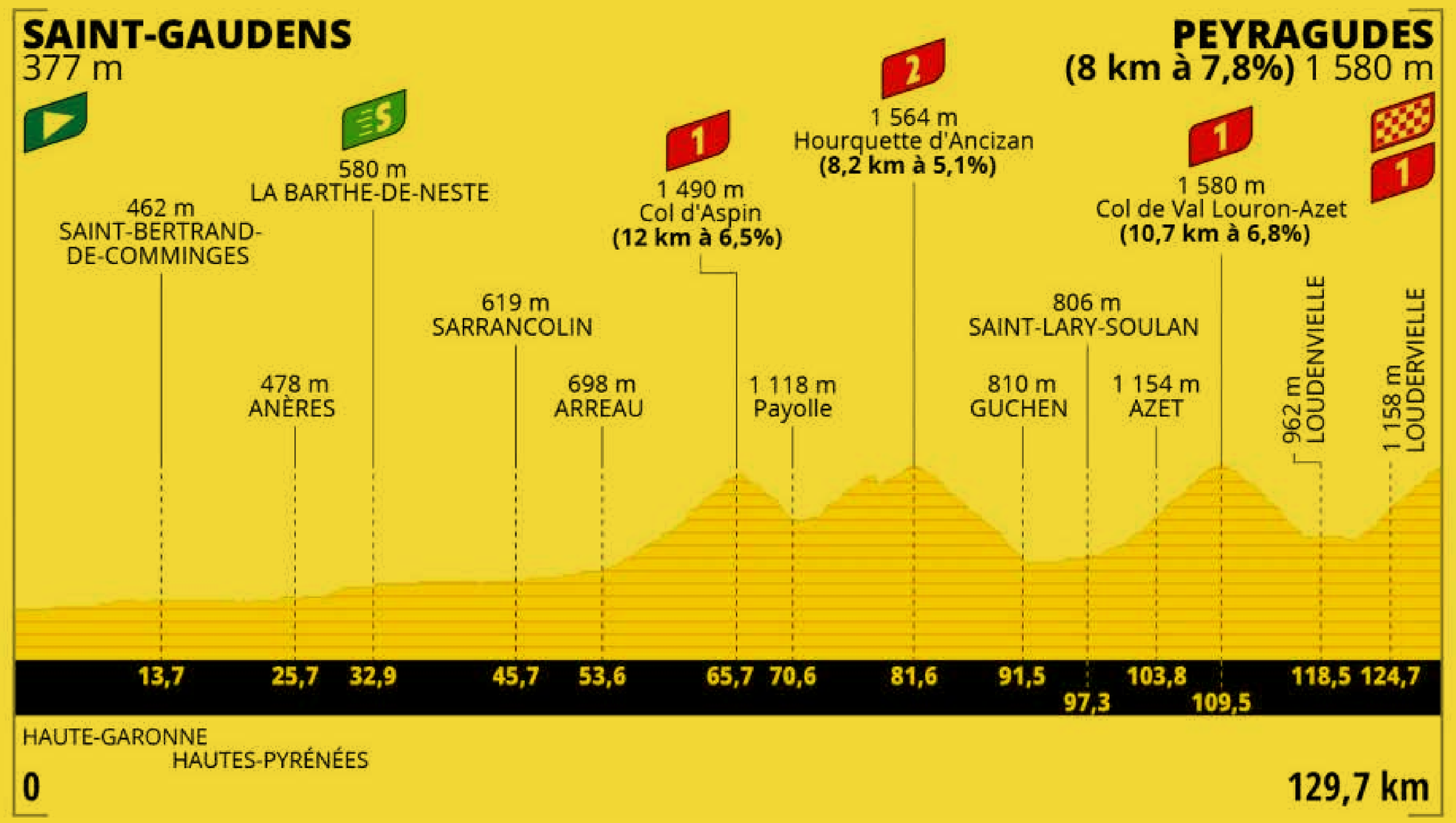

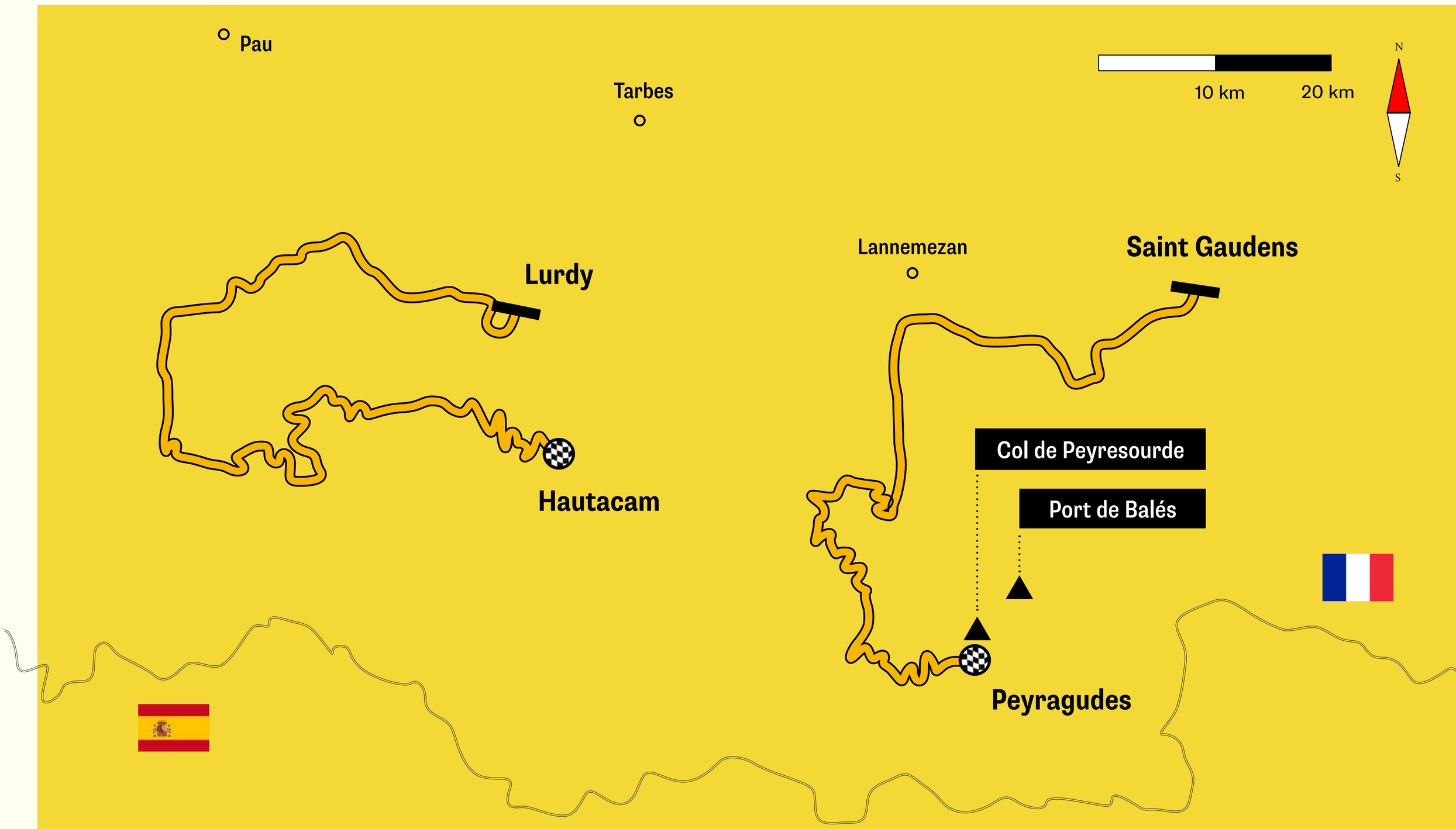

Je tomu šestadvacet let, kdy Bjarne Riis v dresu stáje Telekom zlomil ve stoupání k lyžařskému středisku Hautacam dosavadního hegemona na francouzských silnicích, pětinásobného šampiona Miguela Induraina. Skončila éra mlčenlivého Španěla, co ale začalo? Riis se stal šampionem, po letech ale přiznal, jakými prostředky toho dosáhl.

18.
ETAPA

Hautacam

Lurdy

- **143** km
- čtvrtek 21. července 2022

Následovali další šampioni s pochybnou pověstí: Jan Ullrich v roce 1997, Marco Pantani o rok později, poté sedmiletá éra dnes vymazaného vítěze Lance Armstronga. EPO dominovalo pelotonu (a je nepochybné, že tomu tak bylo už za Indurainových triumfů, byť jemu samotnému doping nikdy prokázán nebyl).

Hautacam 1996 tak zpětně znamená předěl dvou ér. Té dřívější, kdy doping existoval, ovšem ještě více či méně skrytě a s menšími dopady. A té novější, kdy to v některých letech vypadalo, že Tour de France se svojí stoletou historií je dost možná u konce.

Snad bude letošní Hautacam připomínkou, že současná cyklistika a současná Tour jsou místem, kde o vítězích rozhoduje příprava, chytrost a kuráž, nikoliv farmaceutická podpora.

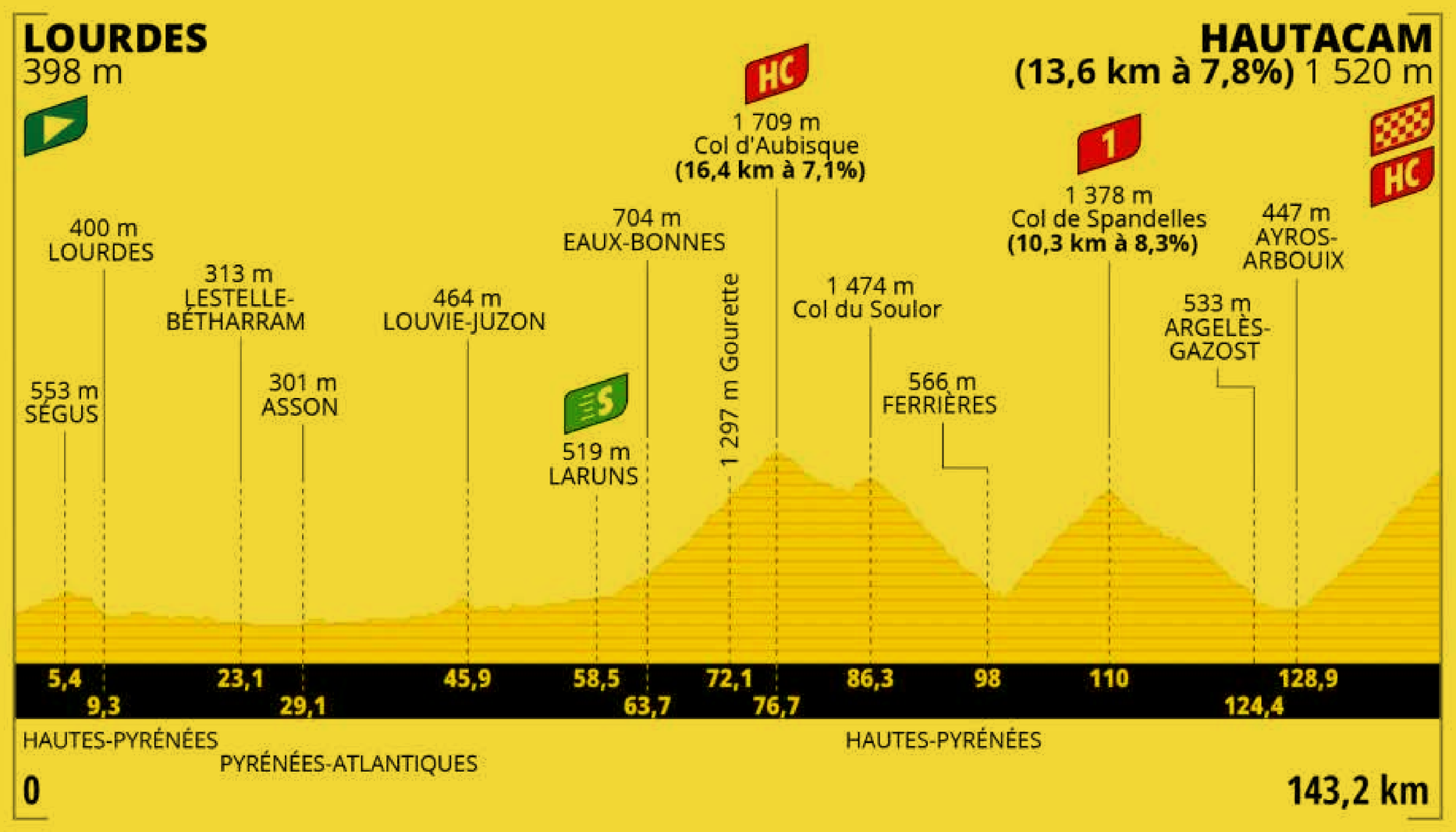

19. ETAPA

Castelnau Magnoac → Cahors

- **188** km
- pátek 22. července 2022

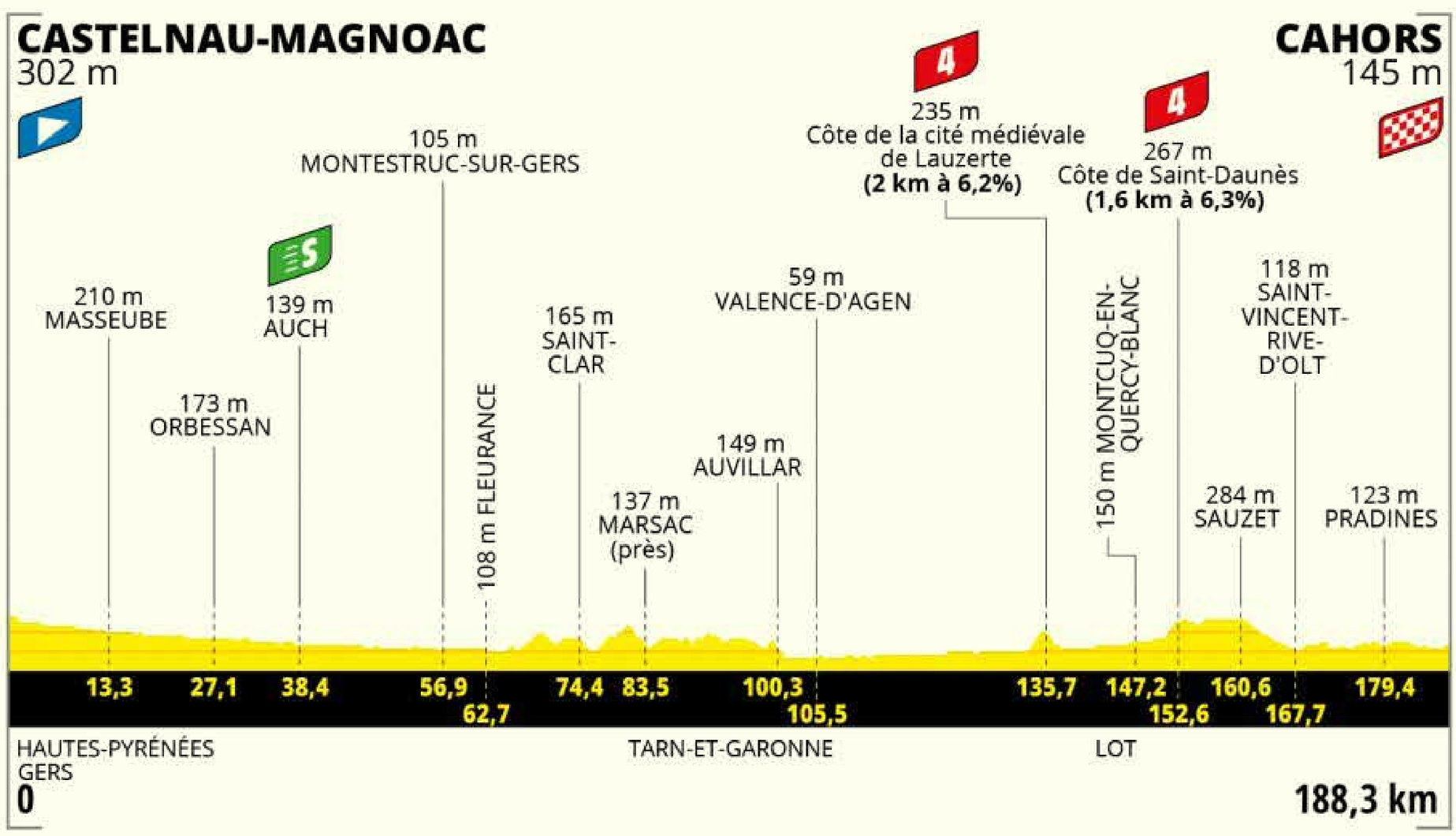

Lacapelle Marival

Rocamadour

20.
ETAPA

- **41** km / **časovka**
- sobota 23. července 2022

Kopcovitý závěr časovky může být místem, kde se podobně jako před dvěma lety Tour de France rozhodne. Závěrečný téměř osmiprocentní „zvedák“ také bude poslední příležitostí ještě něco v letošním ročníku v celkovém pořadí změnit.

Čtyřicetikilometrová jízda proti chronometru papírově vypadá ideálně pro silné motory jako Filippo Ganna a Wout van Aert, kteří spolu již letos svedli těsný souboj na Critériu du Dauphiné. Italský cyklista tehdy těsně o dvě vteřiny vyhrál, zopakuje to i a Tour, na níž letos v pětadvaceti letech debutuje?

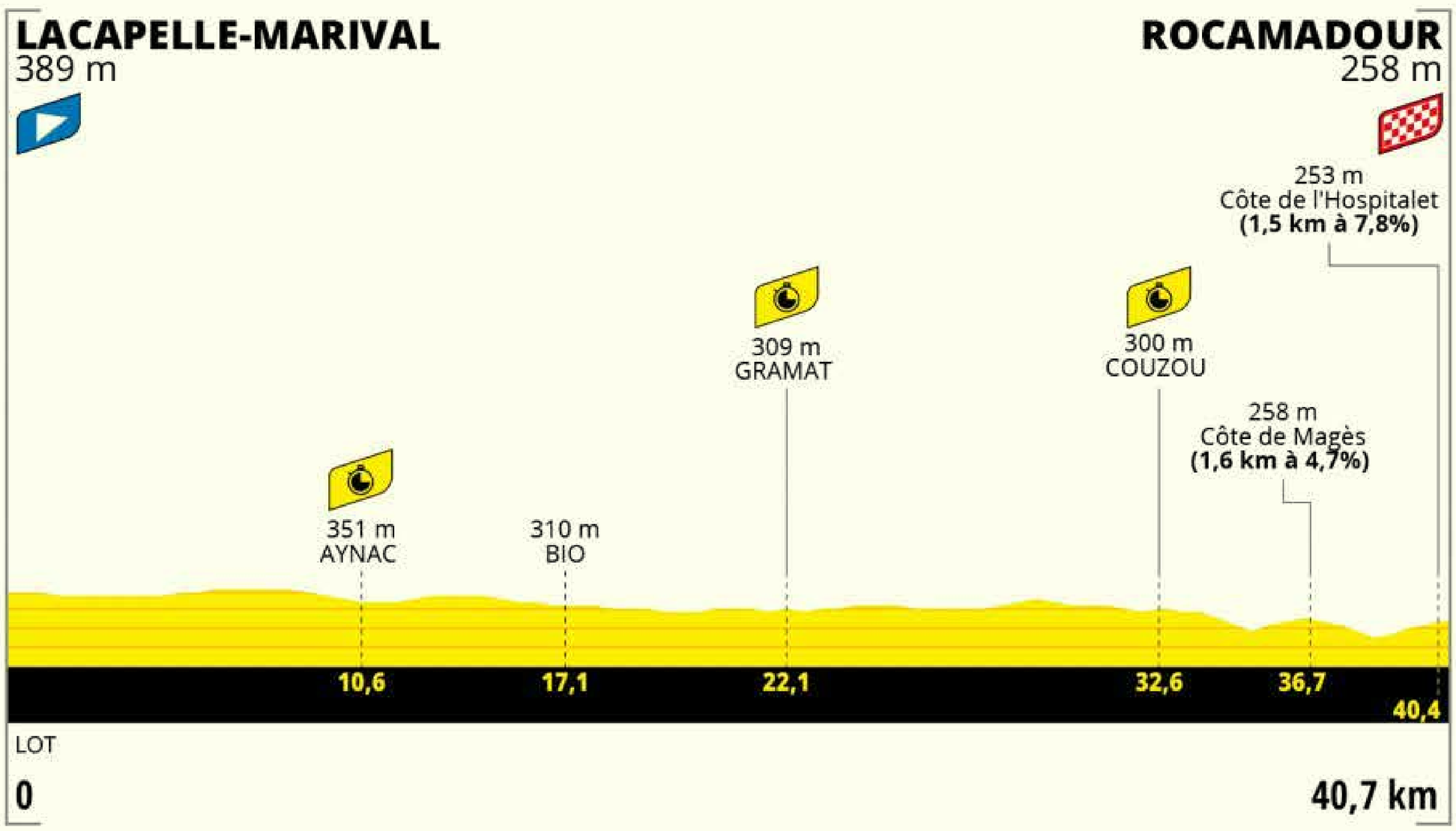

21. ETAPA

- **116** km
- neděle 24. července 2022

Paříž

Paříž

Ještě před startem letošní Tour de France prosákly zprávy o tom, že by za dva roky mohlo závěr ročníku 2024 uspořádat namísto Paříže přímořské Nice. Co by to znamenalo? Přerušení téměř padesátileté tradice finišů na Elysejských polích, zároveň také pravděpodobně velmi vypjatý závěr Tour s možnými variantami jako stoupání Col d'Eze, které by mohlo posloužit jako závěrečná rozbuška v celkovém pořadí.

Paříž bude za dva roky hostit letní olympijské hry a možná změna závěru Tour s tím může mít co do činění. Stejně tak se často mluví o plánované přeměně Elysejských polí na zelenou zónu v srdci Paříže, což by slavný závod také mohlo ovlivnit. Dočkáme se v budoucnu finišů na různých místech a nejen sprinterských bojů v poslední etapě? Pro letošek ale poslední etapa ročníku zůstává bezpečně na „svém" místě.

Příběh letošní Tour de France se uzavře v odpoledních hodinách 24. července 2022.

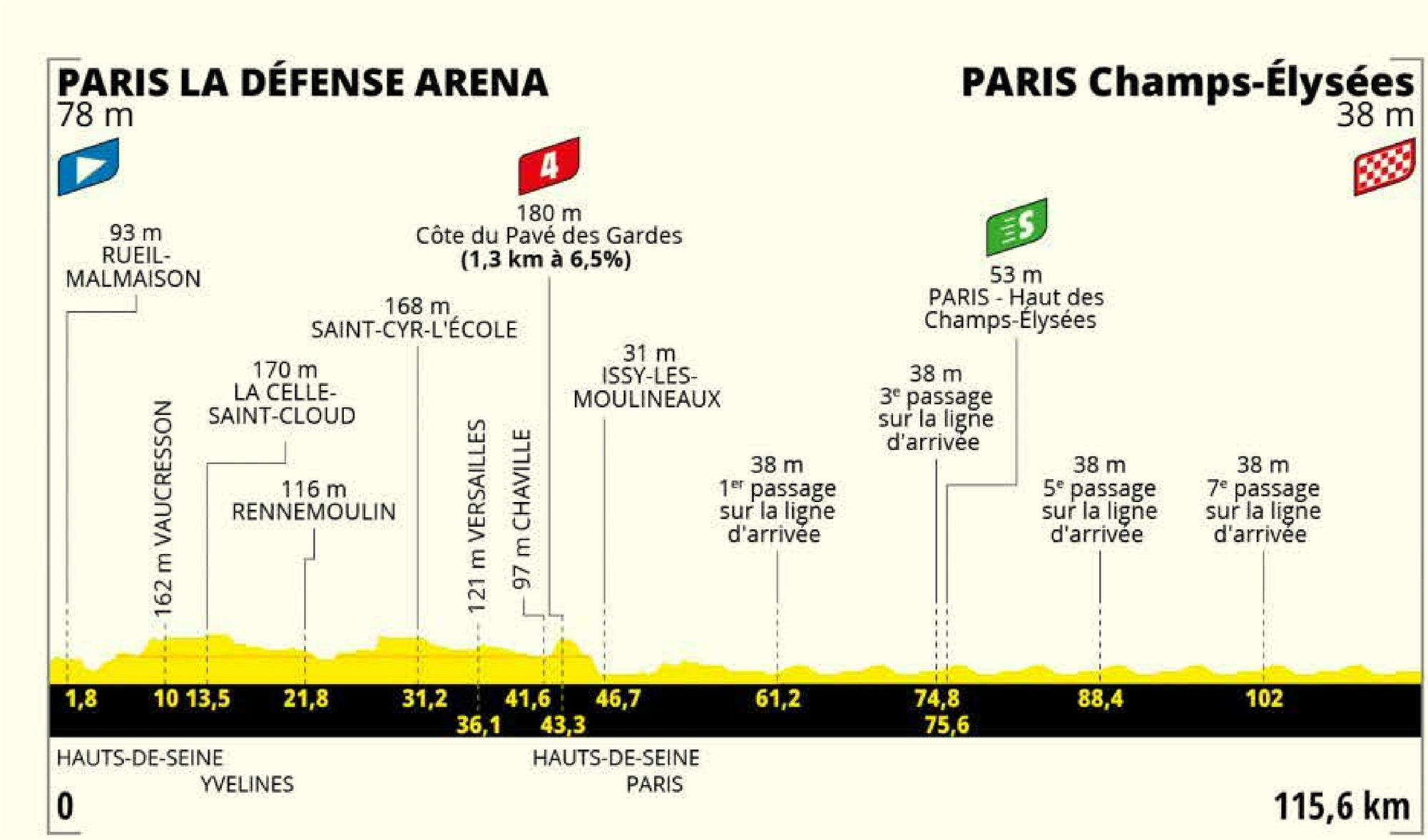

AUTOŘI

TEXTY

Tomáš Jílek
Vojtěch Jírovec
Hynek Roleček
Alexandra Tinková
Zdenek Tomášek

KOREKTURA

Markéta Janáková
Jana Fantová
Vladimíra Dobešová

GRAFIKA A SAZBA

Zdenek Tomášek

sport

2022